ESTABLIR EL DHARMA

Establir el Dharma

Índex

Pròleg del autor

Aquesta història comença en el moment en què la terra va tornar a ser un planeta habitable i sa, després d' anys de contaminació galopant que estava exterminant gran part de l'espècie humana, animal i vegetal. Per poder combatre aquest problema greu, es va deixar temporalment aparcada la discòrdia entre les diverses entitats que formen part del planeta, de lluites per al poder econòmic on totes les nacions competien per veure qui la tenia més llarga; els humans per fi es van posar d'acord i van crear a escala planetària una unió climàtica per revertir els agents contaminats, gràcies a aquesta unió, els avenços tecnològics van permetre prendre mesures actives per refer l'ecosistema i en pocs anys (només tres) l'aire ja s'havia netejat completament de CO_2 i la temperatura terràqüia va recuperar de mitjana els nivells de feia més de cent vint anys.

Quan per fi, els humans van poder respirar, van mirar amunt, a les estrelles, un grup de científics i intel·lectuals se sentien tant be pels avenços aconseguits, que es van plantejar viatjar a les estrelles, per cercar un nou planeta i així alliberar el planeta terra de la superpoblació humana, amb els coneixements que havien assolit el podien fer habitable en molt poc temps, van explorar planetes que es trobaven en la nostra via làctia i d'aquests un que estigués en vies de desenvolupament, és a dir que no tingués vida animal, a més havia d'estar dins de la franja habitable del seu sistema solar; amb aquests paràmetres van descobrir un planeta en vies de desenvolupament biològic prop de l'estrella HIP 86412, conegut com a planeta "NA". En poc menys de tres anys els primers colons ja havien arribat al planeta Nà, per ajudar-se amb les tasques d'habilitació del planeta van crear uns robots humanoides anomenats "Nàbots".

Aquests robots inicialment tenien tots el mateix aspecte, però en les versions posteriors van evolucionar, les cares, eren lleugerament diferents les unes de les altres, a més, cada robot podia escollir el seu sexe, amb aquesta nova evolució, els Nàbots van decidir que no volien viure eternament, preferien tenir una data de caducitat com els humans, aquesta data final actuava aleatòriament entre els 80 i els 120 anys sense que la màquina pogués (i tampoc volia) saber quan moriria, d'aquesta manera se sentien totalment integrats amb els humans de Nà (els humans del planeta Nà es feien dir Nà's). Normalment, els Nàbots formaven part d'un grup familiar, en entrar a formar part de la família eren els nens (tot i que no es comportaven com a tals) i els progenitors de la família (per ells) eren els seus pares, si aquesta família ja tenia infants, ells passaven a ser els seus germans o germanes, que a la vegada aquestes germanes podien ser humans o altres Nàbots, tot depenia de la voluntat dels progenitors de tenir un nou membre humà o robot; amb el temps, els Nàbots també podien acabar sent pares de nenes/nens o d'altres Nàbots, de fet els Nàbots tenien predilecció pels humans, ja que els trobaven més

estimulants que un de la seva espècie; ja ho sé, ara em preguntareu com uns robots poden tenir criatures? Doncs és molt fàcil, aparellant-se amb un humà, una humana o altre robot, el Nàbot hi aportava l'ADN de la seva família i els laboratoris s'encarregaven de la resta. El temps passa inexorablement i els robots es converteixen en avis, fins que finalment una nit, quan sen van a dormir l'aturada és total i ja no es torna a despertar mai mes, la unitat torna a la planta de manteniment on se li implanta el programa base i després d'una revisió per canviar o reparar els components malmesos en la seva vida, se li aplica un canvi facial i ja està llest per néixer en una altra família.

La vida al planeta Nà és molt plàcida, si vols treballes, si vols estudies o si vols no fas res o ho fas tot. No hi ha governs ni policies, gràcies a la tecnologia s'ha imposat l'anarquia, on absolutament tothom pot fer el que vulgui, sempre assegurança lògicament, que per solidaritat, els altres també poden fer el que vulguin, a la constitució del planeta Nà només hi ha un article amb una sola paraula "FRATERNITAT". Amb això ja està tot dit, s'entén com a fraternitat universal amb tot i amb tothom, inclosos els Nàbots, les plantes, les pedres, l'univers, etcètera, etcètera i etcètera...

Però tornem als inicis de Nà, durant tres anys tota la gent progressista, intel·lectuals, científics i tota la gent que buscava un lloc millor on poder viure sense normes, van migrar de la terra al planeta Nà, la terra es va quedar amb la resta de la població, els carques i tota la gent que per natura són xais i tenen por als canvis, tanta por que prefereixen ser explotats abans de provar coses noves.

La nostra història, comença a partir d'aquests tres anys, quan les empreses de la terra veuen en Nà un lloc on expandir el seu negoci, on ja hi ha prou gent perquè sigui un lloc rendible per la seva empresa. Fins ara, van deixar la feinada de convertir un planeta incipient en habitable a les mans de la gent que va fugir de la terra. Però ara, havien sentit rumors de què a Nà s'hi vivia molt bé, que no hi havia moneda, ni rics; això no era bo pel seu negoci, havien de convertir Nà en una segona terra (lliure).

“Les coses velles, de seguida se n'adonen quan les noves arriben”
(El carrer, Companyia Elèctrica Dharma, 1996)

Em dic Gerard Ros, treballo per al departament de vendes de l'empresa RIURE.S (Riures society), sóc un dels millors comercials de l'empresa, les meves vendes han augmentat un mil-dos-cents per cent, d'ençà que vaig entrar al departament de vendes, ara fa més d'un any i tres mesos, és a dir estic venent mil-dues-centes vegades més que el meu primer mes a RIURE.S. Que quina és la clau de l'èxit?, no tenir escrúpols amb els companys, saber fer-se el fatxenda i el llepaculs amb els caps, tenir l'habilitat de saber quan convé fotre'ls-hi un moc de tant en tant (això els fa pensar que tens caràcter) i sobretot, engalipar tant com puguis als clients, prou perquè no s'adonin que els hi estic aixecant la camisa. Com podeu veure era un triomfador o almenys això és el que em pensava, que era més llest que l'amo, però el que no sabia, és que ell, sempre és més malparit i té menys escrúpols que tu.

Havia sortit del fang i no hi volia tornar mai més, de cap manera!, prou de menjar deixalles i anar com un pobrús, us podria explicar les misèries dels meus pares, però no us vull avorrir, només us comentaré que la mera mare passava fam perquè jo i la meva germaneta poguéssim menjar; jo no ho podia saber, però aquella tos sanguinolenta, més l'anèmia, van fer que un matí ja no es llevés del llit mai més. Sortosament, al cap de poc temps, el meu pare va aconseguir una feina d'estibador, durant més de cinc anys estàvem bastant bé, vivíem en un contenidor i ens veiem a última hora del dia. Fins que el pare, va desaparèixer quan jo tenia catorze anys, vaig intentar trobar-lo, però mai vaig saber que havia passat.

Em vaig haver d'espavilar, la meva germaneta Marina tenia onze anys, l'havia de cuidar, així que d'un dia per l'altre em vaig fer gran; després d'unes quantes estirades de cartera i de rebre una ganivetada lleu, em vaig adonar que tenia un futur molt negre; així que vaig anar a l'empresa més gran de Nova York i vaig començar a fer encàrrecs pels treballadors de RIURE.S. Amb el temps i gràcies al meu talent innat i la meva simpatia desbordant, em vaig anar fent un lloc al departament de vendes. Ara era un triomfador, tenia un futur brillant a RIURE.S sortia a totes les llistes dels millors venedors i era l'enveja de totes les meves companyes, però tot va canviar el dia que es va reunir el consell de direcció de RIURE.S.

El diner fa diner

El consell de direcció de l'empresa RIURE.S (Riures society) està reunit en la seva seu social al gran edifici Patmigton de Nova York, era un quart de deu i tres minuts quan es va dignar a entrar en la sala el president (l'amo) de l'empresa, el gran Sir Lorens Camacus, un tipus escarransit, bastant baix i de cabell negre en punxa com si fos un equidna de musell curt. Es va deixar anar al seu seient situat a la punta de la taula, al voltant d'aquesta hi havia quatre directors de departament, aquest eren els que més manaven en tota l'empresa, el comptable, el de producció, el de gestions vàries és a dir tota la resta de coses àrea jurídica, administració interna, personal, etcètera, etcètera i etcètera i el senyor Hopkins el cap de comercials.

- Hopkins!, va!, que és per avui.

En Hopkins sempre era el primer a parlar a la reunió, no li va agafar desprevingut aquella pressa, ni que li exigís que comencés a exposar l'estat del seu departament, quan l'Amo encara no havia encaixat del tot el seu cul al seient, tampoc aquell to insolent. Ja estava acostumat amb els sis mesos que portava en el càrrec a patir maltractaments i volia continuar ocupant aquesta feina tot el que fos possible; així que estava disposat a suportar una pallissa i tot, si això satisfeia al senyor Camacus. Després d'exposar el balanç de la situació, amb tot de xifres i comprovar amb satisfacció que l'amo s'avorria, cosa que volia dir que tot anava bé, es va atrevir a exposar l'aportació d'un dels seus col·laboradors més brillants.

- En aquest dossier hi ha un pla perquè la nostra empresa entri amb força al planeta Nà, aquest planeta és totalment anàrquic; ara que ja està totalment colonitzat d'ençà que va començar la migració ja fa tres anys, els científics ja han aconseguit crear un entorn estable i juntament amb els degenerats de les lletres (així és com anomenaven als no útils al capital, estudiants, filòsofs, historiadors, naturistes, en fi tots els que no aportaven ni aportarien mai beneficis econòmics a l'empresa) han creat una constitució i pretenen viure al marge de la terra. Si no ens hi expandim al planeta Nà, ells s'expandiran a la terra i com implantin el seu modus vivendi ens serà difícil no perdre el control.
- Es pensa que la meva empresa és dèbil davant de quatre imbècils? – La

mirada i el to, van deixar esmaperdut i amb tremolor a les cames el "pobre" senyor Hopkins.

- No, no i tant que no, només és un estudi per ampliar el mercat.

En Camacus gaudia veient el seu subordinat tremolar com la fulla d'un arbre, els altres també estaven acollonits, s'ho estava passant d'allò més bé, va decidir allargar una mica més el terror a en Hopkins, va allargar la mà i li va indicar que li acostés el dossier, sense deixar la cara de pocs amics el va començar a fullejar, de tant en tant, entre full i full, es mirava a en Hopkins fixament, sense dir res de res, la tensió va durar uns quants segons que semblaren eterns (mentre mirava els dibuixos, gràfiques i fotografies), no es va llegir ni dues línies, ja s'imaginava el que hi havia escrit, només gaudia de l'ànsia que tenia en Hopkins, una de les poques coses que va llegir, va ser el nom de l'autor del dossier, això sí que li va interessar.

- Bé, enviï aquest tal Gerard Ros al planeta Nà i que comenci els preparatius per obrir un nou mercat allà.

La resta de la reunió va seguir com sempre, va fer xerrar a la resta de caps de departament i va repartir esbroncada per a tots. En acabar la reunió va cridar al senyor Garsa, era un dels seus preferits a l'empresa, perquè feia tota la feina bruta de forma neta i eficient, espiar, perseguir, extorsionar o assassinar; fos el que fos podia comptar amb en Garsa i els seus col·laboradors.

- Vull que investiguis a un tal Gerard Ros, treballa a la meva empresa i li he encomanat una tasca delicada al planeta Nà. – va mirar a Garsa que no reaccionava com si esperés l'ordre de Ja! – tens una hora.

Garsa es va posar fil a l'agulla, al cap de cinquanta minuts va entrar al despatx d'en Camacus amb el següent informe.

- En Gerard és un grimpador, ha pres clients als seus companys i ha fet acomiadar a la persona que li va donar la feina de venedor, va dir que és un incompetent. L'única taca negra és que el seu pare va ser traspassat a la naviliera on treballava per haver-se solidaritzat amb un company perquè no l'acomiadessin; a tots dos els va disparar al cap un amic meu i es va desfer dels cossos a la planta

incineradora (com sempre). Però pel que es veu, el seu fill no presenta indicis de camaraderia.

- Bé, retirat – va dir-li en Camacus.

Això del seu pare no li va fer gaire gràcia, una veueta li deia "és una mala idea"; però, d'altra banda, jo era un grimpador demostrat, aquest brivall havia deixat amb el cul enlaire a més d'un, es va convèncer que aniria bé, encara que el meu pare fos un ximplet no tenia per què ser-ho jo. Per sort, en Garsa, no va donar importància al fet que tingués una germaneta que era la nineta dels meus ulls. Tot ho vaig fer per ella, tota la brutícia que arrossegava per haver sigut tan grimpaire, tots els enganys i traïcions, em consolava pensant que ho havia fet per ella, perquè tingués una educació, una carrera acadèmica i la veritat és que ho vaig aconseguir; la meva germaneta és bona persona, tota una llicenciada en història antiga i tot just havia obert una llibreria.

Cada dia aprenem coses noves

Al cap de pocs dies, vaig agafar una nau en direcció a Nà, hi viatjava amb altres colons amb l'esperança de deslliurar-se de la pobresa, però també amb un puntet de por per al que passaria un cop hi arribéssim, hi havia notícies contradictòries, segons les fons oficials això de Nà era mentida, allà la gent eren esclaus dels robots i dels primers amos que hi havien anat.

Havia aconseguit (per fi!) contactar amb algú "important" de Nà, després de moltes trucades i de parlar amb molts Nà's, tots individus sense cap mena d'importància, sem va ocórrer l'enginyosa idea de demanar per la persona que havia iniciat l'organització de Nà i que havia ajudat a redactar la novíssima constitució de NA; era un tal Alfa1, un nom ben estrany.

El viatge va transcórrer sense incidents, força plàcid, en aquell creuer de Nà em va sorprendre que no es pagava res, teníem totes les nostres necessitats cobertes, amb moltes zones d'esbarjo; el viatge va durar poc més de tres dies i he de dir que m'ho vaig passar força bé, tot i que una mica neguitós per fer bé la meva feina, m'hi jugava massa. Finalment, vam atracar a Nà, en obrir-se la comporta a l'espai port la gent va desembarcar, alguns ja hi tenien familiars que els estaven esperant, els que no teníem a ningú, els Nàbots assistents ens rebien i ens ajudaven a acomodar-nos en la nostra nova llar, mentre ens explica-ven per sobre la forma de comportament que s'esperava d'una persona a Nà. Jo, em vaig trobar de fit a fit amb un home que tenia exactament el mateix aspecte que molts d'altres.

- Estimat senyor Gerard Ros, sóc Alfa1.
- Ets un robot? – quina merda, m'ha tocat una màquina.
- Sí, però ens estimem més que ens diguin Nàbots, vostè va voler contactar amb el primer organitzador de Nà i jo sóc el primer Nàbot que va entrar en funcionament de la mà del meu pare el professor Noonien Soong, sempre he estat assignat a la seva família i juntament amb ell i d'altres humans i Nàbots hem habilitat el planeta i creat la societat de NA.

Amb tota aquesta xerrameca, ell ja m'havia agafat les maletes i m'havia instal·lat a mi i maletes a dins d'un lliscador. Aquest tipus no tenia aspecte de robot, aparentava un noi que no devia tenir més de vint-i-un anys, el seu cos tenia tot l'aspecte d'un humà que tot just acabava de ser adult, no era fornit tot i que tampoc es pot dir que fos escanyolit.

- Vull parlar amb el teu amo. On anem? – que em magregessin d'aquella manera no em va agradar gents ni

mica.

- No en tinc d'amo, si se sent més còmode pot parlar amb el meu pare en Soong.
- De fet, amb qui vull parlar és amb algú que tingui poder de decisió.
- Tots en tenim d'això – Va somriure, moltíssim.

Llavors, em va llençar tota aquella xerrameca de què tots som iguals amb els mateixos drets i em va aconsellar insistentment que m'inscriguis al curs de nouvinguts, que durava el temps necessari perquè sabes comportar-me. Comportar-me, comportar-me jo? Bé, vaig estar a punt de deixar-li anar unes quantes de fresques, però a l'instant vaig pensar que aquesta màquina era la creadora de Nà, si una màquina gosava parlar així a un humà potser és perquè era algú important, així que em vaig mossegar la llengua. Em va portar a una espècie d'escola on em vaig trobar alguns companys de la nau en què havíem viatjat fins a Nà, va baixar les maletes i amb un altre dels seus somriures forçats em va acomiadar. Vaig insistir molt que volia tronar-lo a veure a ell i al professor Noonien, molt amablement em va dir que quan acabes la formació ell mateix m'acompanyaria al meu apartament i després aniríem a la casa de Noonien, ja que ell també tenia ganes de conèixer a un home tan emprenedor. M'ho vaig prendre com un afalac això d'emprenedor, però durant el curs em vaig adonar que la paraula emprenedor és sinònim d'estafador, galifardeu, autòcrata, cacic, dictador, sàtrapa, tirà i altres coses pitjors.

Al principi, aquell curs se'm va fer molt avorrit, però la posada en pràctica em va entusiasmar. Sortíem a les tardes a fer pràctiques als carrers amb grups de quatre i acompanyats de la guia, una humana molt simpàtica i acollidora, la seva missió principal era minimitzar les parides que fèiem. No es pagava enlloc, entre altres coses perquè no hi havia diners, en tots els comerços t'atenia gent excessivament agradable pel meu gust i podies agafar tot el que volguessis, alguns del curs, al principi agafaven més del que necessitaven, però la guia actuava immediatament i els hi comentava que allò no era gens necessari que podien agafar sempre el que volguessin, però només el necessari per ells, calia pensar en els altres, no es tracta d'acabar amb les existències, no és una cursa.

El meu concepte per als Nà's va canviar totalment, el dia que estan en una tenda de llaminadures, un sapastre va agafar totes les que hi havia a l'estanteria, la guia li va anar a dir que ho deixes al seu lloc tot donant-li el discurs de torn, ell ja far de tota aquella xerrameca li va intentar etzibar una bufetada. Aleshores el camp protector que tenen tots els éssers vius (incloent-hi els Nàbots, ja que són considerats vius) va actuar i a pocs centímetres de la cara de la guia la bufetada es va convertir en una carícia afectuosa, això encara va enrabiar més a aquell xicot, jo que no era gens lluny vaig intervenir posant-li la mà a l'espatlla. Es va girar rabiosament i em va començar a etzibar

cops tan forts com podia, de primer em vaig protegir i preparar per tornar-li el cop, però per sorpresa meva els seus cops perdien potència a pocs centímetres del meu cos i quedaven esmorteïts, aturant-se el seu puny a dos mil·límetres de la meva cara, podia sentir la presència de la seva mà a la meva pell, però com si fos una carícia, em vaig quedar totalment esmaperdut i sense poder reaccionar veient com cridava i li sortia bava per la boca. Amb tot aquell moviment va tirar l'estanteria, va caure a terra i es va tornar a aixecar encara més rabiós, però per més que ho intentava no aconseguia colpejar-me, finalment va caure a terra desesperat i plorant desconsoladament, un nen que estava a la botiga en aquell moment mirant-ho horroritzat li va dir a la seva mare.

- Què li passa a aquest senyor mama?
- Ha d'aprendre! Ja ho farà, tothom pot aprendre.

Allò sí que va fer mal al nostre amic, estava avergonyit profundament per haver muntat aquell espectacle lamentable, la nostra guia somrient el va abraçar i li va dir.

- Ja que t'agraden tant les llaminadures, podries fer la solidaritat en aquesta botiga.

El nostre amic exrabiós, va assentir amb el cap. Tots els altres del grup el vam ajudar a posar-se dempeus, va aixecar la vista i em va dir – Perdonem – vaig somriure i estrenyent-li la mà li vaig dir.

- No hi ha res a perdonar, estic intacte.
- De fet – va afegir la guia – els has donat als teus companys una bona lliçó, ara ja saben que realment estem protegits de les males intencions.

Ara us he d'explicar el que és la "solidaritat" en el planeta Na, com ja he dit, aquí pots fer el que vulguis amb una única condició, has de vetllar perquè tothom pugui fer el mateix que tu, per tant, un 10% del teu temps l'has de dedicar a solidaritzar-te amb la resta de la societat (unes 16 hores setmanals) és a dir, treballar del que més t'agradi. Naturalment, ningú t'obliga a fer només aquest percentatge de solidaritat (aquest és el mínim). Per exemple, si a tu t'agrada fer de mestre, escriure llibres o qualsevol altra cosa útil per la societat t'hi pots dedicar tant temps com vulguis. La paraula fraternitat flotava per l'aire, no és que l'esmentessin constantment, és que la practicaven constantment, a cada gest d'afecte, cada broma, cada pensar que fa aquest o aquella, pensant constantment en els altres, la veritat és que mai m'havia sentit tan estimat i recolzat com en aquella experiència Nàsterianna.

En Hopkins, no parava de trucar-me cada dos per tres des de la terra, volia saber com evolucionava i no entenia com podia trigar tant a aprovar un senzill test.

- Però, es pot saber quant trigaràs

encara?

- No ho sé, m'esforço tant com puc.
- Encara no has començat relacions per fer negocis?, cada minut que et passes de vacances ens està costant un dineral.
- Però si aquí no es paga res, tot és gratuït?
- Però tu qui et penses que ets gandul?, si en comptes d'estar aquí perdent el temps estiguessis produint i aconseguint diners a la terra, RIURE.S tindria més beneficis. Escoltem bé Gerard, ens hi estem jugant el sou o obtens resultats o el senyor Camacus ens fotrà al carrer, t'adverteixo com m'acomiadin per culpa teva et mato.

Vaig intentar suavitzar la cosa, però cada cop que em trucava estava més crispat, la guia es va adonar que cada cop que havia parlat amb la terra estava distant i preocupat, em va proposar que apliques el sistema de Nà, dedicar-hi només una part del meu temps a la feina i em va oferir la possibilitat de quedar-me il·localitzable durant tota la resta del temps, ells ja s'encarregarien d'atendre aquelles trucades molestes de la terra. La veritat és que li vaig estar molt agraït i en Hopkins es va haver de conformar a trobar-me només en el meu horari de solidaritat, és a dir que "el pobre" no podia marxar de la feina fins que no havia parlat amb mi, ja que en Camacus el pressionava moltíssim (ara, em sap greu que hagués de treballar tantes hores de nit i dia per poder-me localitzar).

Al cap de tres setmanes ja era un Nà, no hi va haver cap títol oficial ni res de res, simplement em van dir que el test diari l'havia omplert correctament i que ja estava llest per ser un ciutadà de Nà. En sortir, em vaig acomiadar dels companys que encarà havien d'aprendre a comportar-se i dels que començaven a fer-ho, vaig sortir d'aquella escola una mica capficat, ara ja sabia que aquesta societat no havia de ser destruïda.

- Hola, amic! – Era en Alfa1.
- Alfa1, quina alegria – ens vam abraçar com si fóssim germans de tota la vida i fes molt de temps que no ens veiem - ha... et vaig dir que vinguessis.
- Clar que he vingut, tal com vam quedar, si et sembla bé, primer anirem al teu apartament, perquè t'hi puguis instal·lar i després podem anar a veure al papa.

- Papa? – que diu aquest ara, a si... els robots formen part d'unitats familiars.
- El professor Noonien Soong.
- I tant que sí.

Vam entrar en el lliscador que vam trobar més a la vora, en mirar la màquina asseguda al meu costat (al Nàbot), em vaig adonar que ja no era una màquina, en el curs havia tractat amb diversos Nàbots i havia après molt d'ells, sí, per mi ja no era un robot, era un company, li vaig explicar totes les meves peripècies en el curs, em va dir que em veia molt més relaxat, cosa que em va plaure en gran manera, he de dir que si i tant que si, em sentia feliç, per primer cop en la meva vida no tenia pressa ni maldecaps pensant en el dia de demà.

No us sabria dir a quina distància estava l'escola del meu apartament, ja que el lliscador recorria grans distàncies i no notaves cap sensació de velocitat, des de dins del lliscador, les finestres mostraven imatges de paisatges exteriors de la superfície del planeta que passaven a tota velocitat, només es veia a fora directament quan sortíem a la superfície de Nà, però en aquesta ocasió no vam sortir a la superfície del planeta; sempre coincidia la imatge interna amb l'externa, de manera que era difícil saber quan eres dins o forà de la cavitat, només els més experimentats ho podien saber per un breu zum cada cop que se sortia o s'entrava al túnel, després vaig saber que aquest trajecte és de 429 kilòmetres i que el fem amb 28 minuts. Sem va fer estrany arribar a la meva pròpia llar sense haver hagut de comprar-la, en un tres i no res vam deixar l'equipatge al meu apartament i vaig donar una ullada ràpida abans d'anar a casa del professor Soong, em va agradar el meu apartament, tot i que al principi em va fer una mica de fòbia quan vaig veure que estava com en totes les ciutats de Nà a quilòmetres sota terra, per no malmenar l'ecosistema de Nà a la superfície del planeta només hi havia vegetació, mar, animals i excursionistes, tots els humans i Nàbots vivien en ciutats subterrànies. El meu apartament era com tots els dels Nà's, tenia les habitacions necessàries per mi (una), amb un menjador prou espaiós i cambra de bany, totes les parets eren com grans pantalles on es podia triar el paisatge que més t'agradés, per defecte podies veure la superfície que tenies just a sobre (la del planeta és clar), com si l'edifici estigués a peu pla, així podies saber a temps real si plovia o feia sol a l'exterior.

Vaig deixar l'equipatge a la meva cambra i tot seguit vam pujar altre cop al lliscador per anar directes a la casa del professor Soong, amb prou feines em vaig adonar que ens movíem perquè el trajecte va ser imperceptible, m'hagués agradat preguntar-li a Alfa1 com era el professor, però estava tan content amb la meva nova casa, que no vaig tenir temps ni de deixar de somriure que ja havíem arribat.

La casa del professor Soong era exactament igual a la meva, una entrada amb un jardí il·luminat amb una esfera que simulava el sol (amb núvols i tot) la simulació era una còpia real de l'exterior de Nà, si aquell dia plovia al teu

jardí també, si feia fred o calor doncs al teu jardí també, amb l'avantatge que si vols pots canviar el clima al teu gust i gaudir d'un calorós dia d'estiu a ple hivern. Així que accedies al jardí podies caminar per ell interminablement, o dir "casa", aleshores una porta apareixia davant teu i podies accedir al teu apartament. En realitat tot era una holocoberta (un holograma) no més gran que una habitació de vint-i-un metres d'allargada per vint-i-un metres d'amplada i quatre d'alçada, amb aquestes mesures una família de quatre persones podien conviure cada un en el seu espai sense interferir-se els uns amb els altres, per trobades amb més persones hi havia habitacles de més dimensions calculades a raó de 4 mestres quadrats per persona.

L'habitacle més gran era l'estadi "Mohandas Karamchand Gandhi", aquest es trobava en una nau que orbitava el planeta, s'hi accedia amb els mateixos lliscadors utilitzant una rampa impulsora la qual t'enviava a l'estadi en dotze minuts des de l'inici de la rampa fins a la terminal; la reentrada al planeta Nà era per caiguda lliure, es trigava una mica uns quaranta-cinc minuts, era més complicat tornar perquè no es podia fer a lo bèstia, coses de la reentrada atmosfèrica. La mida d'aquest estadi és de vint-i-quatre kilòmetres d'allargada per vint-i-quatre kilòmetres d'amplada i cent metres d'alçada, amb una capacitat de set mil docents milions de persones.

En entrar a la casa ens vam dirigir directament al taller del professor, era una persona d'edat avançada amb les arrugues a la cara clàssiques d'una vida de vuitanta-tres anys, tenia una barba blanca, d'un blanc una mica esgrogueït que no li afavoria gaire i uns cabells també d'un blanc grogós, una mica llargs i estarrufats; en termes generals tenia el típic aspecte de científic boig. El seu taller, era el típic taller de treball amb tot de peces escampades per tot arreu, eines a sobre d'eines que només ell sabia a on estaven, em va cridar l'atenció que en un racó del taller, vaig veure uns humanoides amb una cara totalment diferent de la dels altres Nàbots que havia vist.

- Benvingut Gerard, el meu fill m'ha parlat molt de tu – em va dir tot allargant-me la mà.
- Gràcies per poder parlar amb mi professor, és un honor poder parlar amb un dels primers creadors de NA.
- En absolut, tot el que veus ho han fet ells, els Nàbots, ells han sigut els veritables enginyers que han fet aquest planeta habitable del tot, han construït les estructures perquè puguem conviure humans, Nàbots i tota la resta d'espècies en perfecta harmonia.
- Però, els humans no han fet res de res?
- Vam fer el més important, els vam fer a ells, jo i una colla d'amics que ja

m'han deixat. Ara estic acabant la feina.

- Es refereix a aquest Nàbot? - li vaig dir mentre assenyalava el Nàbot que tenia a sobre la llitera.
- Si, és un prototip, la base és la mateixa que els actuals, en el consell dels Nàbots em van demanar que els hi dissenyes unes modificacions.
- Consell de Nàbots? – inconscientment vaig mirar a Alfa1, aquest em va respondre com si m'hagués dirigit a ell.
- Al planeta Nà hi ha tres organismes a on tots els Nà's i Nàbots podem aportar propostes i debatre-les, el Consell de Nà's format per humans, el consell dels Nàbots que està format per robots i el Parlament, on participem tots plegats i debatem temes que afecten a tots els éssers vius. No només de Na's, tenim relacions amb altres planetes i de vegades hem tingut algun conflicte amb aquests, gràcies al treball conjunt ens n'hem sortit amb un resultat excel·lent.
- Com pots veure, la modèstia dels Nàbots queda molt a part – va dir en to de broma Soong.
- És per això – va replicar Alfa1 – que hem demanat al professor que ens fes uns canvis a les noves versions de Nàbots:

1. Volem tenir data de caducitat de vuitanta a cent vint anys.
2. Cada Nàbot ha de tenir un aspecte diferent, tots els Nàbots tenim una personalitat diferent, això s'explica perquè tot i que cada Nàbot s'activa amb el programa base, des del primer minut el nostre programa s'adapta a la forma de ser de la família a on hem estat assignats. Per tant, si el nostre programa es readapta per agafar trets de la nostra família, també ho ha de fer el nostre aspecte, si estem en una família asiàtica, els nostres trets han de ser asiàtics, per exemple.
3. Ens agradaria no ser tant màquines. Potser estaria bé equivocar-nos de tant en tant, sempre que no posi en perill els éssers vius clar. Ens referim a coses que no tinguin importància, que no requereixin atenció com ara parar taula que et descuidis una forquilla, tampoc volem

equivocar-nos sempre només de tant en tant o sovint no sé, tal com feu els humans.

- Sento dir-te Alfa1 que aquest tercer punt no el podré fer, he intentat esbrinar la codificació del vostre programa informàtic, però només ho coneixia bé la Júlia Tadeus i prefereixo no esguerrar res del que va fer. De tota manera, no acabo d'entendre perquè ho hem de fer nosaltres, qui millor sap com sou és justament vosaltres que ens heu superat en tots els camps.
- Ho sé, estimat pare. Però, és com si tu et fas uns espaguetis a la carbonara, són molt més bons si tels fan - en realitat, pels Nàbots era molt important tenir el programari intacte dels seus creadors, era com un regal preuat, per això es negaven a manipular-lo ells mateixos.
- Parlant de menjar, anem a dinar que ja és hora – en Soong ens va indicar amb la mà que passéssim a l'habitació següent que estava ambientada com a menjador.

Durant el dinar tenia ganes de parlar de RIURE.S i de les seves escabroses intencions de posar les seves fastigoses grapes a Nà, però vaig preferir deixar els mals rotllos per a després del dinar, potser a l'hora del cafè, potser mai...

El mateix Alfa1, es va adonar de les meves cabòries i va encetar la conversa del dinar amb tot de coses absurdes i divertides que li havien passat en la seva vida. Començant per la seva primera paraula, el professor i els seus col·laboradors en posar-lo en marxa per primer cop estaven aspectants de veure que tal funcionava, tots els preliminars havien sortit bé i res indicava que pogués haver-hi el més mínim error. En engegar-lo es va posar a operar de seguida tal com estava previst, però no deia res de res només mirava a un o a un altre dels enginyers aleatòriament, van pensar que hi havia algun problema perquè no deia res de res, Noonien, Júlia i la resta d'enginyers van mirar els monitors i no indicaven cap fallada, de cop Júlia li va preguntar.

- Qui ets!
- Jo - Alfa1 encara no sabia com es deia, ja que tot just acabava de posar-se en marxa.
- Jo – va intervenir el professor – podia haver dit qualsevol altra cosa, el

número de sèrie per exemple, però no, va dir jo. Un èxit total.

Després d'haver dinat, Alfa1 va abordar l'afer que em preocupava, d'una forma tant directe com sempre feien tots els Nàbots.

- Que et preocupa Gerard, perquè volies parlar amb nosaltres?
- Uf, com ja et vaig dir el primer cop que et vaig conèixer, l'empresa que represento RIURE.S vol iniciar relacions comercials amb Nà per vendre-us els seus productes i "comprar" els vostres, bé en realitat el que volen és posar les grapes en el vostre planeta i implantar un sistema capitalista despòtic, com el que estan patint els humans de la terra, però ara que conec la vostra forma de ser, m'he adonat que no us interessa en absolut res del que tenen a la terra.
- Bé això no és del tot cert, ens interessa la seva amistat, intercanviar idees – aquesta vegada vaig mirar a Alfa1 com si fos un ingenu, no tenia ni idea de com són de cruels les empreses i del poc interessats que estan en la terra a intercanviar idees i encara menys a fer amistats.
- T'asseguro Alfa1, que això no els hi interessa en absolut.
- Gerard, tu mateix ja ho veus que no ens interessa que ens venguin el que ja tenim i tampoc vendre el que podem donar de bon grat. El més convenient és que siguis sincer amb ells i que els hi diguis el que ja saps – Soong sabia perfectament de què li estava parlant, ell ja havia patit l'escarni quan treballava per una empresa tecnològica on, havia de construir coses que no l'interessaven i a més amb pressió. Ni li va passar pel cap regalar a l'empresa el seu primer Nàbot que havia construït en hores lliures a casa seva, perquè l'explotessin i el venguessin

només a la crem de la crem. No, ell volia que els seus robots fossin per tota la humanitat.

- El problema és que m'acomiadaran i fins i tot m'han amenaçat que em mataran i em temo que en són capaços – estava totalment amoïnat.
- Ara ets un Nà, ja no necessites la feina de la terra. Si tens família, portalà – el professor va fer una pausa, com si penses en quelcom – pensa que mentre estiguin al curs de nouvinguts podràs estar amb ells, a més els hi serà molt més fàcil, ja que tu seràs el seu guia.
- No, només tinc una germana, està casada i amb fills, no crec que volguí venir.
- Doncs millor encara – va intervenir Alfa1 – els hi dius per conferència i que vagin a pastar fang.

A "pastar fang", un robot envia a pastar fang, a tot el planeta terra, quins aires de grandesa, de tota manera em va agradar força la seva idea. Tenia clar que ja no volia tornar a viure a la terra, però necessitava acomiadar-me de la meva germana no la podia deixar així com així, vés a saber quan la podria tornar a veure.

- No, ho he de fer personalment, els hi diré que no volem res d'ells i així em podré acomiadar de la meva germana i els seus nens.
- Papa – va dir Alfa1 amb preocupació – li hauríem d'implantar un camp protector, l'han amenaçat de mort i l'hem de protegir.
- Si és clar – va dir el professor – aquí al planeta, hi tenim escampats inhibidors que ens protegeixen de les accions violentes o dels impactes, però si surts de Nà, aquests inhibidors no actuaran, tenint en compte que t'han amenaçat de mort et puc implantar per via subcutània un camp protector portàtil, així no et podrà passar res, hi estàs d'acord?

Em vaig arronsar les espatlles, en senyal d'indiferència. La veritat és que

en el fons em vaig alegrar, perquè el Sr. Hopkins, cada cop estava més agressiu a mesura que anava llegint els meus informes, on insinuava la poca o més aviat nul interès que tenien els Nà's a entrar en el mercat terrestre.

Alfa1 em va mirar amb un mig somriure i em va dir.

- Tot s'arreglarà.

El professor va anar un moment al laboratori i abans que me n'adonés ja m'havia clavat al coll l'implant, no vaig notar res de res, cosa que em va sorprendre molt, tant que vaig pensar que el que m'havia posat no funcionava, però no vaig gosar a fer-ne esment. Si, definitivament vaig preferir deixar-ho així, el més probable és que en Hopkins no em faci mal, ningú és tan dolent.

Vaig tornar al meu apartament i durant un parell de dies em vaig debatre amb les poques ganes que tenia d'escriure el dossier per RIURE.S, durant aquests dies vaig intentar esquivar tant com em va ser possible les trucades d'en Hopkins; malgrat les poques ganes, de mica en mica, vaig anar exposant en el dossier tot el que havia après, vaig haver de rumiar molt per poder trobar les paraules adequades i intentar que entenguessin a l'empresa, perquè als Nà's no els interessa per res els productes de RIURE.S.

Al tercer dia, vaig agafar passatge en direcció a la terra, em vaig acomiadar del professor Soong i d'Alfa1 i l'endemà ja estava a primera hora del matí a l'espaiport en destinació a la terra.

Negres tempestes agiten els aires

Durant el trajecte de tornada vaig tenir massa temps per pensar, el trajecte només durava setanta-set hores, però eren pocs els passatgers que viatjaven amb mi, només els que anaven a la terra a visitar els seus familiars, alguns sols, alguns amb tota la família, però cap Nàbot. Els Nàbots sabien que a la terra eren éssers estranys i preferien no crear conflictes, ja que tenen implantades la primera i la tercera llei de la robòtica d'Isaac Asimov lleugerament modificades:

Primera llei:

Un Nàbot no farà mal a un ésser humà, ni per inacció, permetrà que un ésser humà pateixi mal.

Segona llei:

Establiré l' harmonia entre els que es barallen.

Parlaré sense duresa ni agressivitat pronunciant sempre paraules amables i veritables.

Serè conciliador i no seré font de conflictes per als altres.

Implantaré la pau utilitzant mètodes no violents.

Erradicaré totes les coses que causin dolor o sofriment.

Tercera llei:

Un Nàbot ha de protegir la seva pròpia existència en la mesura que aquesta protecció no entri en conflicte amb la primera llei.

La segona llei d’Asimov:

Un robot ha de complir les ordres donades pels éssers humans, a excepció de les que entrin en conflicte amb la primera llei.

Va ser eliminada i substituïda per la nova segona llei, ja que es va interpretar que aquesta menyspreava als Nàbots com si fossin simples esclaus, els Nàbots no van ser creats per complir ordres sinó per ajudar als humans a crear una nova societat, se'ls va dotar de consciència simulant tenir sentiments o potser tenint sentiments, no hi ha manera de saber si en tenen o no de sentiments; de la mateixa manera que els humans també són com objectes igual que els Nàbots, que es mouen i parlen, suposem que tots tenen consciència, però dubto que tots tinguin sentiments.

Vaig arribar a la terra a les 6.32, Hopkins havia reservat una limusina perquè em dugués directe al seu despatx de l'edifici Patmigton a la planta 26. Quan vaig entrar el vaig trobar molt nerviós, tenia la cara desencaixada, ja li havia comunicat telefònicament per sobre el dossier que havia elaborat i no li havia fet gens de gràcia.

- Així que aquests il·luminats no volen saber res de nosaltres oi? – la cosa pintava malament, molt malament. Aquesta frase tenia un to de ràbia no

gaire continguda.

- Econòmicament si, tal com li dic a l'informe, no necessiten res ni volen res de nosaltres, només amistat.
- Amistat! – ara ja em cridava directament – vostè és un imbècil, aquests dropos els farem passar pel sedàs tant si volen com si no. Doni'm aquest coi d'informe - a més del que havia entregat digitalment també el portava imprès perquè a la reunió tinguessin alguna cosa per fullejar.

L'hi vaig entregar el dossier i el va començar a llegir amb les mans tremoloses, a cada full que passava la seva cara tenia un aspecte creixent de desesperació, cada cop tremolava més, a mi també m'estava encomanant els seus nervis, però vaig recordar les últimes paraules que em va dir Alfa1 el dia que em vaig acomiadar d'ell, "quan tinguis problemes recorda: Si té solució, no et preocupis i si no té solució perquè et preocupes?", aleshores ho vaig veure clar que allò no tenia solució, per tant, em vaig calmar dessequi't, quan li faltaven dues fulles per llegir em va dir.

- Vostè s'adona del que ens ha fet? Estem acomiadats, arruïnats, ningú ens contractarà el Sr. Camacus s'encarregarà d'això personalment. Estem al puto carrer com qualsevol d'aquests fracassats.
- Vingui a Nà, jo he aconseguit ser un ciutadà de Nà, pot venir amb la seva família, seran benvinguts – Si jo puc ser guia de la meva germana segur que també ho podria ser d'ell, vaig pensar dins meu – jo l'ajudaré a sortir d'aquest forat.
- Però tu ets imbecil oi? – va agafar un trepitja papers i quasi me'l tira pel cap, però just en aquell moment va mirar el rellotge penjat a la paret, es va aturar i em va dir – va! Anem a la planta trenta-u que ens hem de reunir amb el senyor Camacus.

Vam pujar a l'última planta de l'edifici, jo mai havia estat allí, en sortir de l'ascensor vam passar a una sala d'espera a on hi havia dotze o tretze cadires, allà ja hi estaven esperant els altres tres directors de seccions, tots estaven amb cara de xai degollat, ens vam asseure i ens vam estar allà en silenci, en

aquell moment sem va acudir que havia d'haver saludat perquè en el planeta Nà és costum saludar a la gent quan entres a una sala, però a la terra això no s'estilava perquè només ho feien la gent humil, l'ambient era tan tens que es podia tallar amb un ganivet, em vaig quedar bastant cohibit la veritat.

Un llum verd es va il·luminar a la paret i al mateix temps va sonar un timbre bastant desagradable, ens vam aixecar i vam entrar al gran saló, era un sol ambient amb diversos apartats, una taula de billar, un mini menjador, un munt de pantalles que indicaven estadístiques vàries, taules de reunions de diverses mides, una zona de televisió i un altre que podia ser una cambra hologràfica; en una banda de la sala hi havia una taula en forma de mitja lluna, de fusta de caoba amb uns acabats esplèndids i al mig d'aquesta mitja lluna Sir Lorens Camacus amb cara de pocs amics, jo no l'havia vist mai en persona, només en les fotografies que hi havia penjades en tots els departaments de l'empresa i en la revista de RIURE'S. Ara que la meva vida ja no depenia d'ell, no em va semblar una persona tan espectacular, de fet em va semblar ben poca cosa.

Tots vam avançar fins prop de la taula, al davant hi havia dues cadires, fent un càlcul ràpid em vaig adonar que nosaltres érem cinc, de cop em va fer molta gràcia pensar que quins serien els macos que seurien a les cadires i deixarien els altres a peu dret, bé això no va passar perquè tots cinc ens vam aturar a dos metres de la taula.

- Hopkins i l'altre acostin-se més, la resta poseu-vos al meu darrere – aquesta última paraula la va dir amb sorneguera.

El pobre Hopkins li tremolaven les cames, es va acostar i atemorit es va asseure en una de les cadires, l'altre per lògica havia de ser per mi, ja m'anava a asseure al seu costat quan en Camacus va bordar.

- Hopkins!, que potser li he dit que pot seure?
- Perdoni senyor – en Hopkins es va aixecar d'un bot, com si hagués estat catapultat.
- Vostè senyoret – em va dir en Camacus sense mirar-me - faci el favor d'explicar-me de primera mà, com han anat les negociacions amb Nà.

Vaig començar a contar-li com era la societat de Nà, la seva forma de ser, els seus valors, en aquest punt l'amo ja no es va contenir més i em va dir cridant.

- Prou! Ja n'estic fart de tanta xerrameca ensucrada. Aquests putos Nà's són uns imbecils i uns descreguts, però aviat sabran el que és bo. Jo ja m'imaginava

que vostès fracassarien, així que ja fa temps que he començat a fer gestions per la meva banda, he ordenat a l'exèrcit terrestre que iniciï els preparatius per atacar Nà i acabar amb aquesta ximpleria; si no els destruïm, aquests malalts infectaran la terra i seria la destrucció de tota l'economia. D'aquí a nou mesos ens plantarem al seu planeta, els subjugarem, el netejarem dels seus líders i crearem una civilització assenyada.

- Molt ben fet senyor – Hopkins se li va il·luminar la cara, quina bona pensada que havia tingut el seu amo.
- Molt ben fet senyor, Molt ben fet senyor – li va respondre Camacus en to burleta – al carrer!

En dir aquesta paraula, van entrar immediatament quatre guàrdies de seguretat en direcció a nosaltres i ens van indicar no gaire amablement que anéssim a l'ascensor, en Camacus estava gaudint de l'espectacle, en Hopkins es va posar a plorar mentre el treien.

- No ho pot fer això, ells no li han fet res – li cridava jo a en Camacus mentre em barraven el pas i m'anaven traient de la sala a empentes – són bones persones, aquests humans no li han fet res.

Un cop a l'ascensor, ens van baixar directament a la planta baixa i ens van treure de l'edifici, en Hopkins ja no plorava, estava com en estat de xoc, com si no es cregués el que estava passant.

- Hopkins vingui a Nà, allí podrà viure bé i potser podran presentar batalla a en Camacus.

Em va mirar amb la mirada perduda, però de cop em va espantar el seu esguard, s'havia convertit en un odi terrorífic vers la meva persona, he de reconèixer que vaig tenir una esgarrifança de por. Es va estar uns segons mirant-me, el meu cos instintivament va retrocedir sense voler-ho jo, em vaig imposar a la por i vaig recuperar la mitja passa que havia reculat, en Hopkins va prémer ben fort els punys, tant que li tremolaven els braços, esperava rebre l'impacte del seu puny en qualsevol moment, però de cop va baixar una mica la tensió, es va girar i se'n va anar. Dins meu vaig notar una sensació d'alleujament en pensar que me n'havia salvat d'una bona pallissa.

Fins aviat! Germaneta!

Vaig anar directe al pis de la meva germana Marina, després d'una escena tan desagradable tenia ganes de veure algú a qui estimés i pogués expressar la meva angoixa, ella era forta, sempre havia estat la que m'encoratjava a veure les coses des d'una altra perspectiva, jo era el del got mig buit i ella la del got mig ple. Amb el seu marit (en Joan) havien convertit la petita llibreria de barri que havia ajudat a inaugurar, en una cafeteria amb llibres, on els clients a més de llegir i prendre croissants amb te, podien fer conferències, mirar cinema, estudiar, en fi tot el relacionat a alimentar el cos i la ment.

- Gerard, quina alegria! – em va besar i abraçar ben fort, ho necessitava tant que em vaig estar així a plaer – passa – em va dir en veure que no tenia cap intenció de deixar d'abraçar-la.
- Estic molt content de trobar-te a casa.
- M'he quedat perquè tinc en Flore amb una mica de febre, un altre constipat – em va dir mentre entràvem al menjador, en Flore era el seu fill, un nadó de tres mesos – en Joan és a la llibreria. Digues, que t'han semblat els Nà's, són tan dolents com diuen? O ja t'has tret aquests complexos del cap i els veus tal com són.
- Són millors, del que deies tu.

Li vaig explicar tota la meva aventura del planeta Nà, que era un ciutadà de Nà i tota la pesca, després li vaig explicar l'experiència tan desagradable d'aquell matí.

- Els has d'avisar – em va dir preocupada.
- Si, demà al matí agafaré la nau de Nà i aniré a veure al professor Soong i a Alfa1.

Em vaig quedar tot el dia amb la meva germaneta i la seva nova família, no parava de mirar el rellotge desitjant que s'aturessin els minuts, cada dos per tres els besava a ella i al seu fill, alguna cosa em deia que no els veuria mai més, d'aquestes coses te n'adones quan tens un lligam tan fort amb algú que estimes. Cap al vespre molt a pesar meu, vaig començar a marxar de casa la meva germana.

- Adéu, Marina – li vaig dir, mentre repetia la mateixa abraçada que li havia fet en haver arribat, m'havia passat el temps volant – cuideu-vos

molt.

- Tu també Gerard, no t'amoïnis que d'una manera o altra estarem en contacte.

De cop sem va acudir una idea, com podia haver estat tan cec.

- Veniu a Nà, allà estareu bé.
- No Gerard – em va dir la Marina somrient, ella ja ho havia pensat més d'un cop, però a diferència de mi a ella li agradava tenir estabilitat i els canvis se li feien molta muntanya – la nostra vida és aquí, ja hem fet arrels i algun dia recollirem els fruits.

Ho vaig entendre perfectament, ella i jo de petits havíem discutit diversos cops sobre els dolents i creguts que eren els ciutadans de Nà o els sensats i evolucionats que eren segons ella. Jo estava segur que ella aniria a Nà per veure que tal eren, sí que era una nena introvertida i molt poc sociable, però, tot i això, la veia ben capaç de sortir de la closca per anar a Nà; tanmateix, la vida dóna moltes voltes i va resultar que vaig ser jo qui hi va anar i em vaig adonar del meu error.

En marxar vaig intentar en va que no em vessessin les llàgrimes, però estava fet una regadora. Em vaig afanyar perquè a la meva germana ja li començava a caure alguna llàgrima que altre, així que em vaig posar a caminar en direcció a casa meva abans de fer més plorós l'acomiadament. Al final del carrer, a la cantonada, en aquella negra i trista nit li vaig dir adéu amb la mà, ells em van tornar la salutació i ja no els vaig poder tornar a veure mai més.

Estava tan encaboriat amb el comiat de la meva germana, que sense adonar-me ja havia arribat a casa, vaig aixecar els ulls i vaig veure en Hopkins que sortia d'un vehicle, em vaig alegrar de veure'l, em vaig imaginar que s'ho havia repensat i que volia venir amb mi a Nà's. Sem va acostar caminant molt de pressa, quan estava a uns tres metres li vaig dir.

- Hopkins! Que bé que hagis deci...

No vaig poder acabar la frase perquè vaig sentir el soroll d'un tret, Hopkins ara ja estava al meu costat, m'havia posat una mà al coll i amb l'altre tenia una pistola davant de la meva panxa. Somreia, vaig mirar cap avall i vaig veure la pistola que em pressionava la panxa i sortia fum, el vaig mirar amb cara al·lucinada, no podia entendre que estava passant, com podia tenir tanta ràbia; no sentia cap dolor, no sentia res de res perquè no havia passat res de res. Clar, el camp protector que m'havia implantat el professor Soong havia funcionat, em vaig apartar d'en Hopkins i em vaig mirar més bé, si res de res, vaig sentir el soroll de la bala que queia a terra, s'havia quedat entaforada a dins del canó de la pistola i en apartar-me va caure per la força de la gravetat, "clinc clac" va ser el so que va fer en caure a terra i rebotar. En Hopkins

també es va quedar mirant com queia la bala, estava perplex, em va mirar i em va disparar tres trets més a l'atzar, crec que dos en direcció al meu cos i el tercer al cap, cap efecte, no vaig notar res de res, mel mirava perplex, va fer una passa enrere, em va mirar amb cara de menyspreu i al mateix temps de repulsió; es va posar la pistola a sota la barbeta i va disparar al mateix temps que li deia "no!" i intentava aturar-lo, però no vaig ser a temps, només vaig poder entomar el seu cos mentre queia a terra sense vida.

Vaig trucar a emergències i en un minut ja tenia una unitat de policial i l'ambulància girant la cantonada, els policies em van demanar la documentació, van veure que era un desocupat, ja que havia estat acomiadat de RIURE'S aquell mateix dia, la documentació d'en Hopkins va demostrar que es trobava en la mateixa situació que jo, érem uns ningú, uns malejants que havien arreglat les seves diferències; ell, una molèstia menys per la societat benestant de la terra i jo un que se n'havia sortit, malauradament. La policia em van dir que circules, els sanitaris van carregar el cos mort d'en Hopkins a l'ambulància, mentre renegaven sense parar i van marxar.

Un cop a l'apartament, em sentia molt malament, quin horror, sentia remordiments, jo tan protegit i el pobre Hopkins mort, potser havia d'haver insistit més en el fet que vingués amb mi a Nà, només era una qüestió de temps que han cavat hagués vist les coses més clares, en aquell moment estava massa obsessionat i no tenia el cap clar, si almenys l'hagués pogut protegir, donar-li més temps per pensar, no vaig poder dormir gents aquella nit. L'endemà em trobava molt malament de son, cansament i depressió, de matinada vaig anar a l'espaiport per agafar la primera nau d'aquell dia en direcció a Nà, havia d'avisar als Nà's que estaven en perill; sort que no vaig perdre aquell vol, perquè va ser l'últim vol de la terra en direcció a Nà, al cap de set hores d'haver-nos enlairat, la terra va tallar les comunicacions amb Nà i va emetre aquest comunicat.

Un milicià del planeta Nà, ha assassinat amb traïdoria el director comercial de l'empresa RIURE'S, l'assassí Gerard Ros que ha actuat en nom del govern de Nà, volia assassinar Sir Lorens Camacus complint ordres del seu govern, gràcies a la intervenció de les forces de seguretat no va poder complir amb el seu objectiu, en represàlia ha assassinat el Sr. Hopkins director comercial de l'empresa RIURE'S. Gerard Ros ha fugit en una nau del planeta Nà i aquesta s'ha negat a entregar el fugitiu a les forces terràqüies.

En llegir la notícia, vaig anar a parlar amb l'encarregat de la nau, era un Nàbot que feia les funcions de capità de la nau, em va comentar que no havia rebut cap ordre d'extradició, cosa que tampoc hagués obeït, perquè un Nà per natura no es dedica a matar gent i si ho fes, hauria de ser tractat d'acord amb el consell de Nà's. També em va comunicar que la nau que feia el trajecte contrari, la que anava a la terra, els passatgers no van poder desembarcar i que en aquell moment estava fent el trajecte de tornada a Nà, tots els viatges en

direcció a la terra havien quedat cancel·lats a l'espera que s'aixequessin les restriccions per part de la terra.

En lloc com a casa

En les maniobres d'aproximament em vaig emocionar en veure el planeta Nà, amb la seva enorme extensió de blau i la seva extinció de verd, la mida de Nà és un cop i mig la de la terra, té un enorme oceà que cobreix quasi tot el planeta i un sol continent que cobreix una quarta part del planeta, la forma d'aquest gran continent és com d'una enorme taca de llet amb dues terceres parts de la taca a l'hemisferi nord i una tercera part a l'hemisferi sud, aquest tros de terra no arriba al pol nord per exactament cent vint-i-quatre kilòmetres, els pols estaven coberts de gel; el seu clima era igual que el de la terra, el planeta tenia les quatre estacions en les quals els pols augmentaven o disminuïen la seva grandària segons si era hivern o estiu, en aquell instant hi havia una borrasca al sud-est d'aquest continent i dues borrasques més a l'altra banda del planeta, ja estava a casa.

En desembarcar em vaig trobar a l'espaiport a en Alfa1.

- Benvingut Gerard! – em va dir tot fent-me una abraçada i dos petons.
- Hola, Alfa1.
- Et veig preocupat – em va dir mentre m'ajudava a carregar les maletes al lliscador.
- Em sap greu, però tenim problemes greus, la terra s'està preparant per atacar Nà, en menys de nou mesos enviaran naus per envair el planeta i implantar el sistema capitalista.
- Bé, no et preocupis. Per sort tenim temps, és una qüestió una mica greu que afecta a tots els éssers vius del planeta, plantejarem la qüestió al parlament i ja prendrem mesures, hi podràs exposar al parlament tot el que en saps?
- Si i tant.

Qüestió una "mica greu"?, però aquest Alfa1 no s'adona de la magnitud de la qüestió?, no és un problema una mica greu, estem parlant d'una invasió, una guerra, la destrucció total i absoluta d'una societat, bé suposo que ja tindrem temps per parlar; em va acompanyar al meu apartament i va marxar, em va dir que havia de convocar i preparar la reunió del parlament on exposaríem la possibilitat de guerra. Abans de marxar em va suggerir que no m'ocupes l'endemà, ja que hauria d'exposar el que sabia, en menys d'una hora m'enviaria un comunicat convocant-me al parlament. En una hora? Demà? Doncs veig que sí que s'ho ha pres de debò. Tal com m'havia dit Alfa1, a un quart i cinc de nou, vaig rebre el seu missatge convocant-me a la sessió del parlament de

l'endemà.

Ja era massa tard per fer res, però no tenia ganes de posar-me al llit, vaig voler sortir per distreure'm una mica, ja estava a punt de marxar quan va sonar la porta, en obrir em vaig quedar una mica confós.

- Hola, sóc la Sandra que bé que et trobo, sóc la teva veïna, fa mig any que he vingut de la terra, tu també ets nou a Nà oi?
- Sí, fa molt poc que sóc ciutadà de Nà.
- A perfecte, ja m'ho semblava. Que me'n dius d'un sopar, conec un restaurant a menys de tres minuts que està molt bé.

Be, una oferta així no es pot rebutjar, l'alternativa era anar tot sol com un mussol, així que vam agafar el lliscador i van anar a l'intrèpid bar en el qual em vaig menjar una Macro hamburguesa de belgrot (un animal marí de Nà), no sé quina salsa duia però molava moltíssim. Vaig començar a comentar-li totes les meves cabòries, ella m'anava escoltant, quan li vaig explicar el suïcidi d'en Hopkins va dir -quin horror- i em va abraçar, com necessitava aquella abraçada, fins aleshores no m'havia adonat del tot de l'angoixat que estava. La música d'aquell ambient tan relaxant i sobretot la Sandra van fer que en un tres i no res m'oblides dels problemes terrestres. A les 11 vam tornar a casa, sobretot perquè li vaig comentar que havia de parlar al parlament l'endemà i vam creure que seria convenient que estigués descansat i més després del viatge que acabava de fer.

L'endemà, al lliscador, mentre anava en direcció del parlament anava repassant tots els esdeveniments recents, però de tant en tant i sense voler m'apareixia la cara de la Sandra i el seu "Fins demà!", si i tant, fins demà és a dir fins avui, aquesta mateixa tarda l'aniré a buscar així que pugui, quines ganes que sigui la tarda. Bé, tornem a l'afer terrestre i al malvat d'en Camacus, altre cop intentava posar en ordre la meva pobre ment dispersa, per preparar-me el discurs davant dels parlamentaris de Nà.

La sessió del parlament va començar a les deu en punt, Alfa1 em va presentar i em va cedir la paraula, vaig exposar tot el que sabia, des de la meva arribada a Nà per intentar obrir negoci de la terra amb els Nà's, de les intencions econòmiques que tenia en Camacus vers el planeta Nà, per posar-los en precedents també vaig exposar la situació social de la terra, on molts tenen molt poc, uns pocs penen una mica i quatre gats ho tenen tot, aquests quatre gats són els amos i poden decidir sobre la vida i la mort de la resta de la humanitat, aquest sistema és el que volen implantar als ciutadans de Na, els mateixos amos que controlen la terra volen ampliar el seu poder sobre els humans de Nà i imposar la misèria a tots nosaltres. Després vaig exposar la reacció d'en Camacus en saber que Nà no estava en venda, és a dir, la pròxima invasió del planeta Nà. Finalment, vaig exposar la tràgica acció d'en Hopkins i

vaig desmentir les informacions de la terra que m'acusaven de ser el seu assassí.

- Ho havia d'haver evitat, si hagués estat més amb ell, insistir-li més a venir a Na. Hopkins estava massa encaboriat i no pensava en claredat, només necessitava temps – vaig acabar el meu discurs assegurant que la decisió de la terra era ferma, coneixia perfectament en Camacus, estava rabiós i mai amenaçava en va – no hi ha cap possibilitat d'arribar a un acord amb ells, els capitalistes són cobdiciosos i ho volen tot, no ens permetran viure al marge, són estats carronya, bèsties de guerra.

En acabar la intervenció, va demanar la paraula una Nàbot.

- Pel que fa al Sr. Hopkins, ja sabem perfectament per l'angle de la bala, que vostè no el va matar i que es va suïcidar davant seu, tothom és responsable dels seus actes, Gerard tu no tens culpa del que facin els altres – els Nàbots tenien l'avantatge que un sol parlava en nom de tots, ja que instantàniament processaven la informació conjuntament i només un exposava les conclusions que havien acordat, aquesta tàctica l'utilitzaven únicament per agilitzar el consell dels Nàbots i el parlament. En la seva vida quotidiana estaven desconnectats els uns dels altres i tenien personalitat pròpia – som nosaltres "els Nàbots" els que vam cometre l'error, nosaltres estem obligats per principis a protegir tota mena de vida, per això intentarem esbrinar la manera de poder estendre el camp protector no només a la persona que el porti activat, sinó també als que estan al seu voltant, estem fent proves en aquest sentit i creiem que podrem ampliar la protecció a un radi de cent metres, és el màxim que podem

protegir amb els mitjans actuals.

Ara era el torn dels Nà's, en aquest moment hi va haver un recés per les deliberacions entre els humans, aquest tenien un sistema informatitzat, en què cada un aportava opinions de les quals el sistema extreia les conclusions, aquestes eren votades i escollides per majoria per tal de ser presentades al parlament per la seva aprovació definitiva, en aquesta votació final els Nàbots sempre hi votaven a favor, sempre que no interferissin en les seves tres lleis, val a dir que això no havia passat mai.

- És evident, que ens hem de protegir de l'atac que està preparant la terra, però d'acord amb la nostra constitució no ho podem fer amb armes ofensives, només defensives, individualment, cada un de nosaltres ja estem protegits pel camp protector, però cal tenir en compte que podrien intentar atacar el planeta no només als humans o els Nàbots, hem de protegir d'aquest atac tot el conjunt del planeta amb tots els seus éssers vius, flora i fauna. Per tant, cal fer un camp protector a escala global, a sis mesos vista com a màxim, cal tenir en compte que la terra podria estar llesta per atacar-nos abans del que ens han dit.

Els Nàbots en qüestió de microsegons es van consultar entre ells, aleshores la mateixa Nàbot que havia parlat abans va dir.

- Creiem que és possible tenir un nou camp protector del planeta Nà, en les dates marcades.

Bé, la defensa de Nà ja estava aprovada, estava esperançat perquè els Nàbots era més que probable que tinguessin el camp de protecció global preparat per quan s'iniciés la invasió, tanmateix, la meva veueta terrestre em deia que eren unes mesures molt minses, no em podia creure que un camp protector seria una mesura suficient per aturar els salvatges de la terra, aquella petita veu em deia que havíem d'atacar, tot allò que diuen els militars que un bon atac és millor que una bona defensa i tota la parafernàlia.

Però que caram, a fer punyetes la veu; jo volia tornar a veure la Sandra, just en aquell moment vaig rebre la seva trucada, també havia participat en el parlament tal com podien fer tots els humans o Nàbots. Sempre em va sorprendre que casualment la Sandra fos veïna meva, en realitat va ser una casualitat o hi va haver la mà d'Alfa1 al darrere? No ho vaig saber mai.

- Quedem per dinar – quina veu més afectuosa, totes les cabòries es van

desintegrar a l'instant.
- I tant que si – des d'aquell moment vam saber que mai més ens trobaríem sols, que sempre ens faríem companyia i així va ser durant els següents meravellosos cinquanta-sis anys, però no ens avancem als esdeveniments.

Al cap d'un mes i escaig em va venir a veure Alfa1, en aquell moment la Sandra estava fent la seva tasca de solidaritat a l'hospital Frederica Montseny. En obrir la porta em vaig trobar un Alfa1 demacrat, era molt sorprenent veure una cara mecànica mostrant sentiments, en un primer moment em vaig pensar que hi havia algun problema amb la protecció del planeta, però no podia ser perquè tot just el dia havans havia estat xerrant amb un Nàbot i em va comentar que els preparatius de protecció avançaven a bon pas.

- Alfa1! – el vaig abraçar i li vaig indicar que passes - que tens, et passa alguna cosa?
- El professor Soong s'ha mort aquesta matinada.
- Ostres, com ha passat?
- Estava molt gran, les medicacions l'ajudaven a no sentir el dolor de la seva malaltia, però aquest matí ha tingut una hemorràgia interna i ha mort al cap d'una hora, ell sempre es llevava entre les sis i dos quarts de set del matí, però avui, en fer-se les set he anat a la seva habitació i només entrar ja ho he vist que estava en fase terminal, ja no es podia fer res, m'he posat al seu costat, m'ha mirat, ha somrigut i ha deixat de respirar. Crec que m'estava esperant per acomiadar-se de mi.
- Em sap molt de greu Alfa1.

Ens vam quedar una estona pensatius, volia dir alguna cosa, però no se m'acudia res que no fos una ximpleria, que havia de dir davant d'una notícia així, quan per fi anava a dir quelcom en Alfa1 em va dir.

- Tinc ganes de què m'arribi l'hora.
- No ho diguis això, el doctor voldria que visquessis.
- Ho sé, però també compta el que bull jo – ho va dir de tot cor, convençut, sense esma – ara no és el moment, cal

evitar l'envat terrestre, em quedaré i ajudaré als meus germans a aturar l'atac. Però quan hagi marxat el perill, marxaré, potser aniré a on és ell.

- Creus en el més enllà?
- Crec que ell es viu, en una altra dimensió, d'una altra manera clar, crec que ja no té preocupacions, ni un cos que no el serva. Crec que és feliç amb els seus éssers estimats. Crec que el més probable és que jo no tingui ànima i que no pugui estar amb ell. Però vés a saber no?
- Vés a saber, el cos dels humans també és una carcassa com la teva. Vés a saber...

Jo no era cap expert en aquest camp, amb prou coneixements per dir que no o per dir que si, mai hi havia pensat massa en aquest tema, a la terra l'únic que importava era ser viu fins a l'endemà. El que si sé és que per mi, Alfa1 era tant humà com qualsevol altre.

Al cap de pocs dies es va inaugurar una avinguda amb el nom de "professor Noonien Soong" i es va fer un petit homenatge a l'estadi "Mohandas Karamchand Gandhi" on van assistir més d'un milió de persones. Era l'últim dels científics que havien descontaminat la terra i també un dels creadors dels Nàbots, tothom tenia molt clar que sense els Nàbots no podia existir ni el planeta Nà's ni la seva societat. Els Nàbots de nova creació van presidir l'acte, aquesta nova versió de Nàbots ja tenien incorporades les modificacions que li havien demanat al doctor Soong, els nous models eren i són diferents entre ells, hi ha homes, dones, pells rojos, occidentals, xinesos, negres, normands, no n'hi ha dos d'iguals; també des d'aquell moment, els nous models porten la seva data de caducitat aleatòria activada entre el 80 i els 120 anys, data final de funcionament que ningú no sap en quin moment s'activaria.

Calma abans de la tempesta

Quan ja feia cinc mesos que havíem iniciat els preparatius per protegir Nà, la terra ens va declarar la guerra, ens van acusar de tot, competència deslleial, intent d'OPA hostil, però sobretot de no entregar l'assassí d'en Hopkins, de res van servir les proves que van presentar els Nà's en les quals es demostrava clarament, que en Hopkins s'havia suïcidat, ja feia mesos que havien tallat les comunicacions i els Nà's només ens podíem comunicar amb l'estat major de la terra, entitat que era propietat d'en Camacus i altres cinc socis igual de corruptes que ell.

Per sort, abans que es tallessin les comunicacions amb la terra, els Nàbots havien dissenyat unes ràdios-transmissors molt fàcils de construir, es van enviar les indicacions de muntatge a totes les persones de la terra amb qui teníem contacte, la meva germana també va rebre les indicacions de muntatge d'aquest aparell, gràcies a això no vam perdre el contacte i vam poder estar xerrant en tot moment. El dia que ens van declarar la guerra van tallar les comunicacions oficials, la meva germana i d'altres terrestres ens van informar de les accions que feien els pacifistes per rebutjar la declaració de guerra.

-

Érem més de vint-i-cinc mil persones al davant de la delegació del govern de la nostra ciutat, estàvem cantant consignes en contra de la guerra, la nostra intenció era aturar les tasques del govern deixant-los incomunicats amb un mur humà, de cop es va sentir un espetec, tots ens vam quedar callats, llavors van caure al damunt nostre un munt d'antidisturbis, es llençaven des de les seves naus just damunt nostre, si no t'apartaves, queien al damunt teu amb les seves botes intentant fer-te mal, així que tocaven terra començaven a repartir llenya a tort i adret amb les porres, no els importava a qui tenien al davant, home, dona, nenes i àvies tots rebíem, alguns ens vam quedar al nostre lloc fins a perdre el coneixement, d'altres van fugir i no els hi retrec, allò era un infern, el que cap hem fet és tornar-los les trompades que ens fotien, això que diuen als mitjans de comunicació d'aquí és falç, diuen que els vam agredir i que per això ens van estovar, però és totalment

falç.

- Tu, com estàs.
- Estic a casa, uns companys m'han trobat en un voral i m'hi han portat. Primer han intentat portar-me a l'hospital, però hem sabut que els metges tenen ordres (sota pena de presó si no ho fan) de delatar a les autoritats els manifestants atesos. Però no et preocupis, estic bé, alguna costella trencada i poca cosa més – després el seu marit em va dir que li havien pegat molt, tenia la cara inflada, orinava amb sang i tenia por que l'haguessin rebentat per dins, per sort es va millorar i tot va acabar amb un no res.

En altres ciutats no van tenir tanta sort, van obrir foc real i els morts es contaven per milers, les notícies oficials van dir que eren més de cinc mil persones que havien mort, deu anys més tard, la resistència va crear una comissió per esbrinar quantes persones havien estat assassinades per l'estat, el resultat final va ser de tres-cents quaranta-dos mil-cinc-cents trenta-dos, segurament hi va haver moltes persones més que no tenien família o ningú que les reclamés.

Els nostres científics ja feia dues setmanes que havien acabat l'escut protector del planeta i ja estàvem llestos per rebre les forces armades de la terra, em va sorprendre que l'ambient de Nà no era de guerra imminent en absolut, tots seguíem amb el nostre dia a dia, totalment segurs de què la tecnologia superaria un cop mes la barbàrie humana, potser érem uns inconscients, però en aquell moment no ens ho semblava. Alfa1 participava en totes les tasques de protecció que podia, s'havia quedat sense família i per ell l'única motivació era fer tot el possible perquè la guerra, afectes el mínim o encara millor gens ni mica a la vida dels Nà's, jo coneixia les seves intencions i el seu patiment, però quan estàvem amb ell ens tractàvem com sempre, molts cops venia amb la nostra colla a passar les vesprades, ens havíem ajuntat unes setze persones entre dones, homes i Nàbots mascles i femelles, anàvem al cinema, al teatre a jugar a casa d'aquest o aquella o simplement a fer excursions a l'exterior.

Per mi, aquells mesos van passar meravellosament bé, la Sandra i jo ens aveníem molt, es pot dir ben bé que estàvem molt, però que molt enamorats, sempre volíem estar junts i quan estàvem separats teníem recança i angoixa per tornar a estar junts, la veritat és que érem una mica repel·lents per als altres, perquè sempre anàvem agafats de la mà fent-nos petons i dient-nos constantment "Guapo" "Guapa" i de l'inrevés. En aquells dies Sandra i jo ens

vam començar a plantejar la idea d'adoptar un Nàbot femella i negre, perquè a mi sempre m'ha agradat la gent de color i més endavant volíem tenir nens, però quan fes com a mínim un any d'estar vivint junts i hagués passat aquesta maleïda "guerra".

En el transcurs dels últims cinc mesos, els Nàbots "antics" van decidir evolucionar a un cos de nova generació de Nàbots, així que en aquest temps quasi tots s'havien migrat als nous cossos d'homes o dones Nàbots, a les ètnies que volien i amb l'edat que tenien en el moment de la migració, tots els Nàbots eren més joves que el vell Alfa1 que ja tenia trenta-dos anys, quan el va posar en marxa el professor Soong encara estava a la terra, de fet, ell és l'únic Nàbot terrestre; el professor el va tenir amagat perquè no se n'apropiessin les grans empreses de la terra i tinguessin el monopoli dels seus dissenys. Quan Alta1 tenia vint-i-set anys van descobrir el planeta Na, el professor Noonien Soong acompanyat del seu fill (Alfa1 clar) i un grapat de científics van ser els primers a traslladar-se al planeta. Allà, ja no va caldre que Alfa1 s'amagués i juntament amb tots els altres col·laboradors, es van posar a construir noves unitats de Nàbots perquè els ajudessin a crear les instal·lacions on viurien els futurs pobladors de Nà.

Un vespre després de prendre unes copes amb la colla, Alfa1 ens va acompanyar a casa a la Sandra i a mi, ella estava massa cansada i se'n va anar a dormir, Alfa1 va fer el gest de marxar, però li vaig demanar que es quedés per fer-me companyia una estona.

- Encara no vull anar a dormir, queda't! – val a dir que estava bastant trompa, crec que li vaig fer peneta i per això es va quedar, Alfa1 va notar que m'enyorava de la terra i necessitava companyia.

Vam començar a xerrar de coses supèrflues i sense importància, però ho anàvem barrejant amb coses més importants, com ara anècdotes de la meva infantesa. Un dels meus primers records és que de ben petit a casa els meus pares hi vivia una besàvia que era cega (per l'edat), tenint jo només tres anys d'edat l'ajudava quan havia d'anar al lavabo, la iaia em cridava perquè l'acompanyes, em deia «nen, vine maco, acompanyem al lavabo que sóc una iaia cegueta i podria entropessar» jo hi anava i l'acompanyava amb molta cura, llavors m'esperava que ella surtis per tornar-la a portar al menjador, me l'estimava molt i en tinc molt bon record...

Quan ja era gran, li vaig fer aquest vers a la meva besàvia:

Recordant a la besàvia Maria
Quan jo era molt petit
i sols tenia tres anys,
me'n recordo de l'àvia velleta
que tenia els cabells blancs

jo la veia molt baixeta
tot i sent jo molt infant
l'estimava molt pobreta
veient-li els cabells blancs,
ella em deia, vine nen,
acompanyem fins allà,
sóc una iaia cegueta
i podria entropessar.
Més tard la vaig veure morta,
no sé si la vaig plorar
doncs era tan petit,
no me'n puc recordar.
El que sé que aquella àvia
que tot just la vaig tractar
em va quedar ben gravada,
mai més la podré oblidar.
Iaia Maria descansi, ja hi veu,
ja no entropessarà, però per
mi continuarà sent la iaia
dels cabells blancs.

Vaig aixecar la vista i hauria dit que Alfa1 estava plorant, vaig dissimular perquè no sabia com reaccionar, aleshores Alfa1 em va explicar la següent història:

Quan era petit amb dos anys tres mesos dotze dies catorze hores tretze munits i quaranta-dos segons, el pare i jo vam anar a estiuejar a un poble anomenat Pamsfeel era un poblet prop del mar amb setze mil-tres-centes-quaranta-dues persones, la seva principal activitat era turística tot i que també hi havia pesca i agricultura, hi havia un munt d'oliveres al seu voltant. Alguns dies el pare i jo havíem fet excursions per als seus voltants, un vespre, li vaig demanar al pare si podíem sortir a donar un vol, ell no tenia ganes de sortir perquè estava treballant amb un nou projecte i em va dir que ja sortiríem demà, aleshores sem va acudir una cosa que durant molt de temps vaig pensar que havia estat una mala idea, li vaig proposar al pare si podia sortir tot sol, va dubtar uns segons, però finalment em va dir que sí, amb la condició que anés amb compte perquè en aquell moment encara era únic; no sé si volia dir que era l'únic Nàbot construït o que era únic per ell, tampoc no vaig entendre del tot perquè havia d'anar amb compte, em pensava que simplement havia de vigilar el trànsit i no posar-me en baralles. Vaig anar a "sopar" a una cafeteria – els Nàbots poden menjar aliments i processar-los igual que els humans, d'aquests en poden obtenir energia tot i que prefereixen carregar-se amb la llum solar, es posen a prendre el sol i a la seva pell tenen mini cèl·lules fotovoltaiques que transformaven la llum en energia – de seguida vaig fer amistat amb la cambrera, que em va proposar de sortir amb ella i la seva colla

així que acabes el torn, total només li faltaven tretze minuts per plegar, quan vam sortir em va portar a un descampat als afores del poble. Allí hi havia uns vint-i-tres nois i noies, em va presentar als seus amics i en principi tot va ser molt agradable, fins que el pinxo de la colla es va començar a avorrir. Sense cap motiu, es va posar gallet amb mi mofant-se de tot el que deia, el que em va sobtar va ser que tots els altres a excepció de dues noies i un noi li reien totes les seves gràcies. Cada cop es tornava més agressiu amb mi, ell i la resta del grup, tots els meus intents de treure ferro al conflicte eren en va, jo era el nou, el de fora, la joguina d'aquell dia, a més era diferent, no sé com, però notaven que no era igual que ells. De cop i volta i sense cap agressió per part meva, em va fotre una empenta i vaig anar a petar a terra, em vaig aixecar i aleshores em va colpejar amb un cop de puny directe a la galta, vaig entomar el cop intentant minimitzar el dany al seu puny, però no vaig poder evitar que es fes mal, no és el mateix pegar a ossos que a una carcassa metàl·lica, això encara el va enrabiar més, sobretot quan va veure que el meu rostre estava intacte, la meva pell no mostrava cap lesió.

- Et creus molt dur he! – em va dir acostant-se a mi, somrient i fent una mena de vall, el típic que fan els pinxos per intimidar a les seves víctimes, fent com saltironets, una cosa bastant ridícula.

Ara ja va començar a colpejar-me a tot el cos, sobretot a la panxa, cosa que em vaig alegrar molt perquè era tova, vaig deduir que havia de fingir dolor així que vaig fer tot el possible per mostrar-me afeblit, però no es donava per vençut, volia veure sang i malauradament jo no podia sagnar, vaig decidir que el millor era fugir per evitar que es fes mal. Una altra mala decisió? No ho sabré mai, em vaig desfer fàcilment del gallet i vaig començar a córrer en direcció a la muntanya, però tots es van llençar a la caça del forani, alguns van agafar pals, un que estava xerrant amb una noia una mica apartada, em va barrar el pas i em va fotre un cop enorme amb el seu bat de beisbol al temple, vaig perdre l'equilibri i vaig caure rebotat a terra, aquí sí que vaig tenir por, la meva carn simulada s'havia esquinçat i els meus circuits havien quedat exposats, de primer es van quedar parats pensant que m'havien matat, jo a poc a poc em vaig anar aixecant i vaig veure en el seu rostre com s'impressionaven en veure que era un home de llauna, però la incertesa va durar poc, el racisme va aparèixer amb tota la seva repugnància. Van continuar colpejant-me, jo vaig córrer en direcció al poble mentre em deien tot de coses desagradables, em colpejaven i em tiraven tantes pedres com podien, vaig tenir molta por, en un moment en què m'havia aconseguit allunyar d'ells, un altre bergant em va atropellar amb el seu vehicle, em pensava que allò era la meva mort, volia al meu pare, després de córrer cent cinquanta metres per fi vaig arribar al poble buscant resguard, ells em seguien de prop, en arribar a una avinguda bastant concorreguda vaig cridar al mig del carrer demanat auxili, però al·lucinat vaig

comprovar que ningú va fer res per aturar-los, alguns miraven a una altra banda i d'altres gaudien amb el linxament fins i tot s'hi afegia gent nova, tots eren còmplices, ningú em va ajudar. Començava a estar en veritable perill, amb els cops alguns circuits començaven a fallar, de cop, tot el soroll va callar, veia com m'escridassaven, però no sentia res de res, dins meu es va activar l'alarma de mal funcionament del circuit auditiu; no podia seguir allí, havia de fugir de totes totes, la primera intenció va ser d'anar amb el pare, però no el podia delatar, si em seguien fins a la residència a saber que li haguessin fet a ell, així que vaig decidir entrar en mode velocitat ràpida, en un instant em vaig posar a vuitanta-tres kilòmetres per hora en direcció sud, els vaig deixar a tots en un pam de nas. Vaig fer una gran volta pel mig del bosc per no delatar al meu pare, quan ja estava segur que els havia despistat vaig anar a on es trobava el meu pare, vaig quedar-me una estona entre la foscor per assegurar-me que no l'havien relacionat amb mi, la zona estava tranquil·la, no hi havia ningú al voltant, així que amb molta precaució vaig entrar a la residència, li vaig explicar al pare i al moment va posar cara de hem de marxar d'aquí, jo no podia escoltar res del que em deia, però ho vaig entendre, vàrem fer les maletes i amb setze minuts ja érem al cotxe en direcció a casa.

Va ser una molt bona lliçó per mi, el meu programa va evolucionar moltíssim, em vaig adonar que el que vol la majoria no sempre és bo per la minoria, sovint la humanitat ha sacrificat persones perquè eren diferents de la resta o simplement dèbils, vaig decidir fer costat sempre als dèbils a les minories absolutes, no perquè s'imposin a la majoria, sinó perquè tenen els mateixos drets que els altres i perquè justament la seva inferioritat els fa un blanc fàcil. Per aquesta raó vaig demanar al pare que inventés un camp protector perquè les persones estiguessin sempre protegides de les agressions, li va entusiasmar tant l'idea que s'hi va posar a treballar amb els seus col·laboradors immediatament, va ser bastant fàcil aconseguir que el camp ens protegís dels objectes inanimats, tot depenia de la velocitat en què l'objecte anava a impactar amb nosaltres, a poca velocitat poca protecció o nul·la, a més velocitat protecció total. Va ser més complicada la interacció amb altres éssers vius, sobretot perquè s'havia de diferenciar els tocaments afectuosos dels agressius, això es va poder assolir gràcies a l'aura (el camp energètic que tenim els éssers vius), quan s'està enrabiat sents ira o odi l'aura emana un tipus d'energia, un cop vam saber llegir-la, va ser fàcil adonar-se quan els altres volen exercir violència amb nosaltres.

Aquest relat em va deixar una mica trastornat, ara entenia perquè Alfa1 era més humà que la resta de Nàbots, vaig pensar que seria una llàstima quan ja no estigués amb nosaltres, així que altra vegada vaig intentar convèncer-ho perquè no es llevés la vida quan acabes el conflicte amb la terra.

- No faràs com els altres i et posaràs un cos Nàbot nou?
- No val la pena gastar una carcassa per uns pocs mesos.

- Però Alfa1, tu ets únic, els altres no tenen la teva experiència.
- L'important no sóc jo, els altres Nàbots i els humans podran consultar sempre els meus arxius històrics, a més cadascú ha de tenir les seves pròpies experiències, ara imaginat que a un humà li diuen que ha de fer i que no perquè un altre ja ho ha fet i ja sap que va bé i que no, és el que s'anomenen consells, els consells es donen, però cada un de nosaltres tenim dret a seguir-los o no, tot depèn de lo rucs que siguem.

El setge que ens estreny sols ens fa més lliures

Ja són aquí, trenta-cinc dies després de la declaració de guerra per part de la terra, van arribar vint-i-set destructors terrestres a Nà, es van posar a orbitar el planeta i van intentar tallar les comunicacions dels Nà's amb els seus familiars de la terra, però no ho van aconseguir les ràdios-transmissors dissenyats pels Nàbots treballaven a una freqüència que els terrestres no podien deshabilitar, malauradament sí que van interrompre els contactes amb les altres races alienígenes, ja que aquestes no tenien les ràdios-transmissors de Nà; les naus provinents d'altres mons, en arribar a Nà es trobaven la flota terrestre que assetjava el planeta, el destructor insígnia els enviava un missatge advertint-los que giressin cua o serien destruïts, malauradament per la flota terrestre alguns s'hi van afrontar, dos destructors van quedar destruïts per una nau klingon.

Davant d'aquest incident el parlament de Nà va decidir que per evitar mals majors, contactaríem amb tots els planetes amb qui teníem relacions comercials i/o humanes perquè durant un temps no vinguessin a Nà, es va enviar una llançadora (una nau de dimensions molt petites) a gran velocitat a través dels destructors terrestres, aquest no van tenir temps de detectar-la i quan ja estava fora de l'abast del camp inhibidor dels senyals terrestres, va emetre un comunicat a la resta de planetes i naus, cap altra nau alienígena es va acostar a Nà mentre va durar el conflicte.

El consell Nàbots havien planejat la defensa de Nà, però no s'havien plantejat la possibilitat que les naus apliquessin un setge al planeta, van decidir que aquesta situació no es podia allargar en el temps, però que per no posar més llenya al foc deixarien que els terrestres seguissin amb el seu setge durant un màxim de tres mesos i d'aquesta manera intentar arribar a la fi del conflicte.

L'almirall de les naus invasores va rebre un missatge de Sir Lorens Camacus:

- Benvolgut senyor Lancom, serà molt ben recompensat per la seva feina, aquests rebels no han de sobreviure al seu atac, no poden ser sotmesos, això ja ho hem intentat, cal repoblar el planeta de cap i de nou, amb sang nova i fidel als principis de la terra; li ordeno que extermini a tots els Nà's i també a aquestes maquinetes que tenen.
- Així es farà Amo – Va dir abans que en Camacus talles la comunicació.

En Lancom era una autèntica màquina de guerra, havia carregat contra diverses revoltes i no l'importava si aquestes eren pacífiques o violentes, el

seu sistema era exterminar els elements subversius i les seves amistats, simpatitzants o coneguts, allà on anava deixava un munt de morts i se sentia ben orgullós de la seva feina; cada cop que algun empresari tenia un problema podia comptar amb la seva ajuda. Com a militar, estava convençut que al davant hi tenia un munt de xais, aquesta feineta de Nà seria bufar i fer ampolles, fins i tot els Nàbots no podien ser un obstacle per als seus robots de combat, en realitat no eren robots autònoms, estaven dirigits per un humà des del seu interior. Va decidir enllestir la feina ben aviat, per ell la millor opció era rostir literalment el planeta, llençant una sèrie de bombes inflamables que consumien tot l'oxigen en qüestió de segons.

I mentre tot això passava a l'espai exterior, a Nà, no passava res de res, la vida continuava tan plàcida com sempre, realment ningú estava preocupat, em sorprenia en gran manera, la confiança cega que tenien amb les seves defenses, només els nous habitants de Nà estàvem una mica angoixats, la Sandra i jo li havíem comentat diverses vegades a Alfa1 com ho veia tot plegat:

- No us heu de preocupar, tot anirà bé. Tenim als nostres informants a la terra i fins i tot a les mateixes naus terrestres, sabem en tot moment quines són les seves intensions.
- Però i si fan alguna cosa inesperada – Li va dir Sandra.
- Doncs en el consell dels Nàbots ens reunirem i en qüestió de microsegons actuarem.

L'estadi "Mohandas Karamchand Gandhi" va ser l'únic recinte que va cancel·lar tots els esdeveniments, en estar a l'espai, era millor no arriscar-se enviant lliscadors perquè no poguessin ser interceptats, per descomptat que els lliscadors tenien un camp de protecció, però com que no tenien motor espacial (només tenien un adaptador gravitacional) podien haver sigut desviats de la seva trajectòria a cops o fins i tot retinguts, ja que el seu motor era únicament d'impuls, era millor prioritzar la protecció i evitar maldecaps; un dels destructors que havien arribat de la terra orbitava prop de l'estadi, el primer que va fer va ser intentar destruir l'estadi amb míssils de fotons, però el camp protector va funcionar perfectament i els míssils van quedar inutilitzats, van intentar destruir-lo diversos cops més els següents dies, però tots els intents van ser infructuosos. Finalment, hi van enviar un destacament que va poder accedir a l'estadi sense problemes, van poder comprovar amb els seus propis ulls que estava totalment deshabitat, a partir d'aquí el van deixar en pau i no va rebre més atacs.

Aquells dies l'Alfa1 ens va fer una broma que dei ni do, la Sandra tenia molt bona veu i li agradava molt cantar, a mi també m'agradava cantar, encara que no tenia tan bona veu com ella, jo feia de barítón i ella de mezzo soprano,

ens posàvem a una habitació i allà assajàvem, Alfa1 de vegades també cantava amb ella, però la seva veu era més greu i havia de fer els baixos, un dia la Sandra i jo ens vam tancar a l'habitació per cantar "los gavilanes" (una sarsuela), en aquell moment van trucar a la porta, nosaltres engrescats com estàvem fent els nostres sols no vam sentir el timbre, va ser Alfa1 qui va obrir la porta d'accés a l'apartament, el que trucava era un noi d'uns vint anys que portava un paquet per la Sandra, el paquet havia de ser entregat en persona.

- A si, passi que ara l'avisarem.

A Alfa1l li va venir de perles allò, perquè s'estava avorrint i tenia ganes de riures de nosaltres (per nosaltres i amb nosaltres), va posar aquell pobre noi just davant de les portes de l'habitació on estàvem cantant, eren dues portes amb vidre bisellat. El noi que s'ho va ensumar va dir-li.

- Escolti si un cas ja tornaré més tard.
- No, vostè esperi que ja estan a punt d'acabar – Alfa1 s'estava pixant de riure per dins.

El pobre noi ja estava suant i vermell de veure que estava a punt de fer-li una putada, quan ja començàvem a acabar i així que va començar l'agut final en el qual tots dos estàvem amb les mans estirades i cridant ben fort, ens va obrir les dues potes, el pobre noi es va quedar esmaperdut, la Sandra i jo també. Jo em vaig cabrejar tant que de seguida vaig voler atrapar en Alfa1 per fotre-li un carquinyoli, però com sempre va ser més ràpid i ja tenia prevista la fugida, se'n va anar corrents a tancar-se al lavabo. La Sandra es va disculpar davant del repartidor, el pobre noi estava molt avergonyit. Al cap d'uns minuts així que va marxar el repartidor, va sortir del lavabo Alfa1 pixant-se de riure, nosaltres no vam poder fer altra cosa que riure també i pensant "serà carbó!".

La Sandra i jo ja feia mesos que estàvem junts i la nostra relació estava ben consolidada, un matí mentre esmorzàvem, vam comentar que ja era hora d'ampliar la família, ara ja no era una idea, aquest cop ens estàvem plantejant seriosament tenir una nena i una Nàbot, la nostra família ja s'havia ampliat una mica perquè des de la mort del Professor Soong, Alfa1 estava sempre amb nosaltres (sempre que no estava ocupat ajudant als altres Nàbots amb la defensa de Na) s'havia convertit en un més de la família, com un germà, no li agradava estar sol a la casa del seu pare perquè l'enyorava. Teníem molt present que Alfa1 tenia intenció de desactivar-se quan acabes la "guerra" i no volíem quedar-nos sols. Alfa1 estava present quan ho estàvem parlant i es va il·lusionar molt quan va saber que volíem tenir una nena humana i una Nàbot.

- Si us sembla bé m'agradaria fer d'oncle de les vostres nenes.
- I tant que si Alfa1 – vam dir tots dos a la vegada, ens vam aixecar a l'instant i li vam fer una forta abraçada, aquesta sí que no ens l'esperàvem.
- Perfecte Alfa1, llavors et quedes amb

nosaltres?
- No ben bé, em quedaré només fins que la vostra nena tingui deu anys, llavors marxaré tal com tenia pensat, a més la vostra Nàbot amb deu anys ja tindrà la seva personalitat totalment desenvolupada.

Bé, no era una victòria absoluta només havíem guanyat poder gaudir de la companyia d'Alfa1 deu anys més, però valia més això que res. Ens vam posar mans a l'obra i al cap d'un mes la Sandra ja estava embarassada (d'un mes clar) i ja sabíem com seria la Nàbot, tindria la pell bruna, morena amb ulls foscos i el seu cos seria de forma esvelta de metre setanta-dos, pel que fa al nom va ser una tria molt difícil, no ens posàvem d'acord, a mi m'agradava Violeta, Alba o Rosa i a la Sandra Adelaida, Andrea o Mireia. Era un festival, cada dos per tres estàvem buscant un nom que ens agrades a tots dos, però no coincidíem mai, un dia Alfa1 fart de sentir-nos ens va proposar el nom "Dharma".

- M’agrada com sona – vaig dir.
- A mi també m'agrada, però d'on bé aquesta paraula? – la Sandra estava bastant convençuda a dir-li dharma, però va cometre l'error de fer aquesta pregunta a un ordinador.
- Dharma literalment es pot traduir com "establert" o "ferm", figurativament com "sustentador", "suport" i en sentit més abstracte, és similar al terme grec ethos, "norma fixa", "estatut", "llei". La noció del dharma ja és fonamental en el vedisme i vers el segle VII aC, en el "Codi de Manu" s'imposa com a clau de l'harmonia còsmica així com a regla del ritual (tant de la litúrgia com de la moral individual) i de l'organització social. La paraula prové d'una arrel indoiraniana "dhar" 'ajustar, suportar, sostenir', connectada amb el llatí frēnum ('regna per a cavall, fre'), l'antic alt germà tarni latens ('ocult, retirat'), i en l'antiga església eslava drъžǫ, drъžati ('sostenir, posseir'). L'erudit anglès del segle xix, Monier-Williams, proposa les traduccions (en el camp espiritual i religiós) 'virtut,

moralitat, religió, mèrit religiós'. Se sol utilitzar com a sinònim de "doctrina".

En el budisme, dharma és l'ensenyament o doctrina del Buda Siddharta Gautama. Aquesta es va dividir per a la seva millor comprensió en un text anomenat Tripitaka ("les tres cistelles"):

El dharma també s'entén com una de les anomenades "tres joies" (mani) o "tresors" del budisme, juntament amb Buda i sangha (o comunitat budista). És per això que l'esment de la paraula dharma és freqüent entre els budistes, puix que constitueix un dels principals elements de la "fórmula del triple refugi"...

I la xerrameca va seguir, la qüestió és que a tots dos ens agradava que la Nàbot es digués Dharma, vam decidir adoptar-la després d'haver tingut la nostra filla humana que vam tenir clar des del primer moment que es diria Lluna.

Com podeu veure la vida quotidiana de Nà seguia el seu curs independentment del setge a què estàvem sotmesos, continuàvem fent les tasques de solidaritat i gaudint del lleure.

Resistir es vèncer

Les naus que envoltaven Nà al cap de pocs dies ja havien ocupat les seves posicions de combat, quan ja estava tot disposat Lancom es va dirigir al pont de la nau insígnia per dirigir l'atac, totes les naus estaven amatents a l'ordre de l'almirall per llençar les bombes inflamables.

- Que comenci el compte enrere des de vint – Lancom tenia ganes d'acabar la feina, començar un compte enrere des de vint segons era suficient perquè poguessin fer tots els preparatius i alhora no és interminable, ni tampoc és massa ràpid, d'aquesta manera la tensió del desastre imminent es pot assaborir el temps just.
- Compte enrere iniciat – va indicar una veueta sense importància que venia de la part del darrere de Lancom.

L'ordinador de bord va començar a descendir les xifres, eren molts els que en el fons no volien que aquella matança tirés endavant, però ningú gosava a fer res, no volien quedar al descobert i que prenguessin represàlies amb ells o les seves famílies. Zero, es va sentir el so del llançament de la bomba, les altres naus al mateix temps també van deixar anar les seves bombes mortals, cap nau va gosar desobeir una ordre tan salvatge, durant uns segons tothom veia com les bombes seguien la trajectòria cap a Nà, acostant-se al seu objectiu, alguns estaven horroritzats pel que ja era inevitable. Però res, de cop van quedar flotant en l'espai, els seus motors continuaven impulsant-se en direcció a Nà, però no avançaven, com si haguessin topat amb una malla. Com que no van poder impactar contra la superfície del planeta, van trigar més a explotar del que ho haguessin fet si haguessin seguit la seva trajectòria fins a impactar amb Nà, totes les bombes alhora van explotar, l'ona expansiva va ser retinguda pel camp protector planetari, sense sortida a l'interior del planeta, l'ona expansiva va sortir disparada a l'espai, les naus terrícoles van rebre una part de l'impacte provocant-los vibracions i quedant el seu casc socarrimat, quan es van recuperar de la sotragada tota la tripulació estava perplexa, sabien que els Nà's tenien un camp protector, però no s'esperaven que el planeta també estigues protegit. Lancom també estava perplex, mirava la pantalla principal i comparava la visió d'aquesta amb la del seu monitor que tènia a un costat de la butaca, canviava les perspectives per veure les imatges que enviaven els altres destructors per si en alguna part del planeta les bombes havien causat danys, però res de res el planeta estava intacte a tot arreu, no s'ho podia creure, li va venir un atac d'ira, això no s'ho esperava; els destruiré, sigui com sigui va pensar.

- Llenceu torpedes de fotons a discreció.

Els seus subordinats van complir l'ordre, un rere l'altre els torpedes impactaven amb la xarxa de protecció sense causar cap dany al planeta, les dades telemètriques rebudes per aquests torpedes informaven que no donaven en el blanc, el van bombardejar durant tretze minuts totes les naus a la vegada, en aturar l'atac van comprovar els danys que havien infligit a Nà, cap dany, la superfície del planeta estava totalment intacta.

Llavors Lancom va tenir una idea genial, tot el que hem fet és llençar objectius sòlits, el que hem de fer és fregir-los amb els rajos làser. Va organitzar un nou atac amb els capitans de les altres naus, aquest cop havia de ser coordinat entre totes, per dirigir els rajos de totes les naus en un sol punt a les setze hores executarien l'atac amb làsers.

Mentrestant a Nà la vida seguia sense interrupcions, alguns ciutadans estaven neguitosos tot i que els Nàbots ja havien comunicat a la població que no hi havia cap perill, aquestes persones van seguir l'atac des de la seva llar, amagades dins l'escorça del planeta, sempre acompanyats per al seu Nàbot membre de la família o si no en tenien, se'ls hi assignava un perquè els reconfortés; d'altres vam pujar a la superfície com Alfa1 i jo, era de nit a la part del planeta on ens trobàvem quan les naus terrícoles van iniciar l'atac concretament la una i quaranta-cinc-minuts, les naus terrestres no eren visibles, observàvem el firmament quan de cop vam veure una llumeta nova, aquesta cada cop destacava més que les estrelles fins que es va quedar fixa, va aturar-se la seva intensitat de claror al mateix temps que el moviment, al cap de pocs segons el cel es va il·luminar amb una claror molt forta com si hagués sortit el sol, talment com si el tinguéssim esclafat a la termosfera, vaig haver d'abaixar la vista per la claror tan forta i a la vegada fluctuant d'intensitat, cap so, tots els animals de la superfície van cessar el seu so, només nosaltres els Na's, vàrem fer un "Hooo".

- Mare meva, que bèsties – va comentar Alfa1 – han llençat bombes inflamables, volen destruir tota vida de Nà, no ens havíem imaginat que serien tan genocides, pel que veig ens volen exterminar, no ens esperàvem aquesta reacció tan desmesurada, creiem que simplement ens volien subjugar.
- Jo sí que m'ho esperava Alfa1, són ben capaços de tot. La nostra societat s'ha convertit en un perill per ells.

La il·luminació va durar uns trenta segons que van semblar eterns, a poc a poc les llums es van anar extingint, quan els nostres ulls es van recuperar per veure-hi altre cop de nit van tornar a aparèixer les estrelles a poc a poc, de vegades una a una, de vegades en grups semblava que algú anava encenent llums aquí i allà, vaig passar el braç per damunt de l'espatlla del meu company i el vaig mirar somrient, Alfa1 va girar el cap per mirar-me amb expressió de

"que passa?", vaig assentir amb el cap i sense dir res vaig pensar "ben fet", quina sort tenir-los per companys. Llavors va seguir un reguitzell d'il·luminacions esporàdiques, eren els torpedes de fotons llençats des dels destructors que impactaven amb el camp protector alaba-la, ara aquí ara allà, de vegades molts de cop, d'altres d'un en un i d'altres foscors, era com si fossin focs d'artifici d'un sol color, va durar bastanta estona fins que finalment van cessar, tots els ciutadans estàvem mirant meravellats aquell espectacle esgarrifós. Igual que Alfa1, hi havia Nàbots que havien pujat a la superfície del planeta per acompanyar els seus familiars de Nà's, pares, avis o germans; els Nàbots van pujar per nosaltres per fer-nos companyia, a ells no se'ls hi hagués passat mai pel cap pujar a la superfície, no ho trobaven interessant.

L'estona va anar passant i ens vam avorrir, l'atac s'havia acabat o això semblava, ja que només era el preludi. Un a un vam anar descendint cap a casa amb els lliscadors, altres pujaven per veure si podien veure alguna cosa en directe, però l'espectacle ja s'havia acabat, a les quatre Alfa1 i jo vam tornar a casa, estava mort de son. Quan ja estava agafant el son, ben calentet satisfet i content va començar l'atac amb làsers.

A les setze hores en punt (hora terrestre), les naus terrestres van activar el compte enrere per disparar els làsers, en arribar a zero els làsers es van activar a màxima potència en direcció a Nà, un capità havia proposat d'activar-los a potència mitjana i d'augmentar-la en cas necessari, però Lancom no volia cometre un altre error, així que va ordenar la potència màxima. Un segon és el que van necessitar, per adonar-se que aquella estratègia era inútil, no tenien cap efecte en la superfície de Nà, ja que els làsers quedaven diluïts en el camp protector. Al cap de quinze segons, els capitans es van comunicar amb la nau insígnia per aturar l'atac perquè la potència necessària per mantenir actius els làsers escalfava molt els components elèctrics de les naus i corrien el perill de quedar-se a la deriva, algunes naus van desactivar per iniciativa pròpia els làsers, d'altres van quedar-se inutilitzades, la nau insígnia va ordenar l'aturada dels rajos làsers al cap de vint-i-vuit segons. Unes deu naus havien quedat fora de servei, per poder-les reparar Lancom va haver de demanar components nous a la terra i va decidir aturar l'atac fins que totes les naus estiguessin de nou operatives; a més volia estudiar com atacar Na, era evident que havien de passar al cos a cos.

Sir Lorens Camacus estava molt cabrejat, no havien aconseguit res de res i a sobre l'inútil d'en Lancom s'havia carregat dotze naus, dues en el combat contra els klingon i deu inoperatives per la crema de components elèctrics diversos; li va fotre l'esbroncada pertinent, però tot i que en tenia ganes no el va acomiadar, no tenia a ningú tan sanguinari com ell i era evident que aquest fracàs encara el motivava més; l'enrabiava el cost del nou material que s'havia d'enviar per reparar les naus i l'espera per poder executar el següent atac contra Nà, malgrat tot sabia que Lancom era el millor per aquesta feina.

- Com pensa actuar a partir d'ara senyoret Lancom? – li va dir en

Camacus despectivament – i no em digui que cometen els mateixos fracassos, perquè no estic disposat a pagar eternament de la meva butxaca la seva incompetència.

- Atacaré amb drons de combat, rematarem la feina amb la infanteria i el suport dels esquadrons delta, però per això necessito tenir tots els meus vint-i-cinc destructors operatius.

Ja ho sé, ara em preguntareu, que són els "esquadrons delta"? Bé doncs... els esquadrons delta són robots no autònoms, és a dir, dins de la seva carcassa hi ha un humà que dirigeix els seus moviments, té una alçada de dos metres trenta-dos centímetres i va equipat amb un llança projectils i altres martingales.

- I amb això n'hi haurà prou - Va remugar en Camacus.
- Li garanteixo que no m'aturaré fins que siguin exterminats.
- Així ho espero – Va respondre en Camacus tallant la comunicació.

Aquests il·luminats de Nà m'estan portant pel camí de l'amargura, va pensar en Camacus mentre es prenia un Sandwich de carn vegetal condensada amb aquíl·lea i tot acompanyat amb un Château Lafite Rothschild de trenta-cinc anys.

En començar l'atac a Nà, a la terra es van reactivar les protestes, tant de les persones que hi tenien famílies en el planeta com de gent que se solidaritzava amb els Nà's, la policia els tractava amb duresa i la premsa controlada pels oligarques de la terra, no perdien mai l'oportunitat per tractar als manifestants com a terroristes i traïdors, rebaixant les xifres dels participants en irrisòries, si eren quinze mil, ells deien que eren cinc-cents. Els Nàbots, van rebre les notícies dels abusos policials gràcies a les ràdios-transmissors que s'havien muntat els membres de la resistència terrestre, en rebre les notícies van fer una reunió d'urgència del consell de Nàbots, en aquesta reunió es va decidir que no podien permetre com a robots, basant-se en les seves tres lleis de la robòtica que els humans de la terra fossin maltractats per defensar la llibertat de Nà, havien pres totes les precaucions perquè als humans de Nà no es veiessin afectats per la invasió terrestre i havien de fer el mateix pels humans de la terra. Així que es va decidir convocar una reunió del parlament en la qual es comuniqués de forma enèrgica als terrestres que cessessin en el seu intent de defensar Nà, al cap de poques hores el parlament es va reunir i els Nà's també van estar d'acord a demanar als terrestres que col·laboressin amb el govern de la terra per tal de no tenir problemes, que els Nà's no necessitaven la seva ajuda, que l'agraïen enormement però no a aquell preu,

que ja arribaria el moment. Tots els Nà's que tinguessin família a la terra, havien de comunicar a través de les ràdios-transmissors la decisió del parlament com més aviat millor, als seus familiars perquè cessessin totes les manifestacions. Jo, en arribar a casa vaig trucar a la Marina, després de saber com estava la família en Joan i en Flore li vaig comentar la resolució del parlament, ella liderava gran part de les protestes i sabia que era la persona amb prou contactes per fer una eficaç distribució de la decisió del parlament de Nà i aturar les protestes el més ràpid possible; a més també patia molt per ells, ja que tenien una doble vida, davant del govern eren submisos i servicials, però d'amagat organitzaven totes les protestes de la seva ciutat.

- Marina, s'han d'aturar les protestes. Has de dir que agraïm de tot cor els vostres esforços, però cal que preserveu les vostres energies per cuidar-vos.
- Però tenim a tota la gent en marxa, el mal que ens fan només ens fa més lliures i ens dóna més motius per continuar la defensa de Na.
- Nà, no necessita la vostra ajuda, els estem vencent, no poden superar la nostra resistència i aviat cauran a les nostres mans, has de preservar les forces per cuidar-vos, perquè quan vegin que som invencibles tindran tanta por i odi que us estrenyeran encara més fort, reserveu les forces per quan us facin falta de debò.

Això la va fer reflexionar i va veure que jo tenia raó, si Nà no corria perill els que si en corrien eren ells, així que va desconvocar totes les accions previstes, quasi totes les cèl·lules de les altres ciutats també van desactivar les protestes, només uns pocs van continuar, però com que no tenien gaire gent es van desorganitzar ells solets o van acabar arrestats.

Durant un mes i mig no hi va haver novetats, les naus terrestres orbitaven al voltant de Nà mentre esperaven els seus subministraments de la terra. Al planeta en veure que el setge anava per llarg van organitzar un escamot de setze humans i setze Nàbots anomenat "Sometent", els Nà's estaven disposats a patir pacientment el seu atac i la seva ira, però no estaven disposats a ser ostes d'uns sàdics, és per aquesta raó que van preparar i entrenar l'equip de Sometent perquè al cap de tres mesos, aquest equip desmantellés les naus que ens tenien assetjats.

Ha!, i ara em direu, així que es preparaven per atacar. Res més lluny, aquest equip estava especialitzat a entrar a les naus per la força sí, però un cop a dins la seva única missió era desactivar les armes i posar la nau al servei de

Nà, o dit d'una altra manera, requisaven la nau perquè no respectava la fraternitat entre els humans i volia imposar-se per la força. Era un entrenament molt dur pels Nà's, les tasques dures al planeta mai les feien els humans, però en aquest cas era important que els terrestres no es trobessin al davant de màquines, havien de veure que maquines i humans coordinats els convidaven a rendir-se o millor dit, a fer la pau. Havien de saber moure's en gravetat zero, tàctiques d'atac per poder saber que es podien trobar dins la nau terrestre i conèixer com el palmell de la mà els planells d'un destructor, saber conduir un destructor amb el mínim de personal i com no, també tenir nocions ampliades d'assistència sanitària per poder atendre a tots els terrestres que per accident, malaltia o el que fos tinguessin problemes.

La moral dels Nà al cap d'un mes estava una mica baixa, trobaven a faltar tenir contactes amb altres cultures, formes de vida i civilitzacions, però es conformaven sabent que només era una situació temporal, i que el millor era deixar que els mateixos militars veiessin que Nà era invencible. Entre aquells dies de llarga espera, va venir l'aniversari de la fundació de Nà, hi havia diverses activitats a tots els racons del planeta, tant a les sales interiors com a les carpes exteriors. Nosaltres, la Sandra que estava embarassada poc més d'un mes de la Lluna, l'Alfa1 i jo, vam sortir a la superfície del planeta a la carpa que teníem més a la vora, hi havia tota mena d'activitats jocs malabars, pallassos, obres de teatre des de Shakespeare fins a Ordonval que era un dels nostres escriptors més famosos d'òpera, cinemes, atraccions i els pobres de la banda municipal. Ara us explicaré per què dic pobres, aquest pesaven tocant per davant nostre muntats a cavall, anaven amb un vestit vermell tipus militar de l'any mil-nou-cents i alguna cosa més, amb moltes guarnicions, barret de copa i els instruments que quasi tots eren de vent només al final dels instruments de vent hi havia uns pocs de percussió, anaven acompanyats dels gegants, cabeçuts, en fi tota la cercavila. L'entremaliat d'Alfa1 havia portat una llimona de casa, la va tallar per la meitat, li va passar mitja llimona a la Sandra i llavors la Sandra i ell vam començar a xarrupar-la davant dels músics, un que tocava la trompeta es va adonar que estaven xopant la llimona i va haver de deixar de tocar perquè li venia salivera, és el que passa quan veus a una persona que xucla llimona, es tan àcida que per empatia se't fa salivera a la boca, llavors aquest músic, li va dir al seu company que ens mires i el seu company quan va veure la Sandra i l'Alfa1 es va trobar igual, que tampoc podia bufar, intentaven no mirar-nos, però no ho podien evitar i ens feien gestos volen dir – quina putada ens esteu fent!.

- Que dolentots sou! – els hi vaig dir.

Contra el fusell, un somriure

Al mes i mig després del primer atac, les forces terrestres ja estaven llestes per la segona ofensiva, Lancom havia programat un atac per la primera hora del matí de dimecres. Aquest cop, a la superfície del planeta no hi havia Nà's, només hi havia Nàbots preparats per rebre l'enemic. Els drons de combat van sortir a l'hora acordada dels destructors en marabunta, els drons eren naus no tripulades dirigides des dels destructors, aquests van poder traspassar l'escut protector de la part exterior de la termosfera de Nà, però passaven sense energia, totes les seves funcions s'havien apagat i s'havien convertit en un tros de ferralla caient al vuit, aleshores, per fricció, es desintegraven quedant fets pols a la mateixa termosfera, l'escut era capaç de detectar si una nau portava éssers vius o si no en portava, si portava persones la deixava passar sense problemes, ara, si era una nau no tripulada i no tenia permís per accedir al planeta (i naturalment les naus de combat no el tenien) doncs l'escut les inutilitzava. Un cop més, des del comandament terrestre es van quedar amb un pam de nas, en qüestió de segons els trenta-tres mil drons van desaparèixer. Ara havia arribat l'hora de la veritat, Lancom volia que als drons, els precedissin la infanteria i els esquadrons delta, també serien desintegrats? Aquesta era la pregunta que es feien i estaven convençuts que la resposta era afirmativa, però ell (el sanguinari) estava disposat a sacrificar tota la tropa amb naus incloses si era necessari.

Va sortir tot un reguitzell de naus en direcció a Nà, aquest cop carregades amb homes i dones de la terra, algunes naus es van aturar breument abans d'arribar a la zona de l'escut protector, d'altres s'hi van llençar en plant kamikaze, aquestes van passar l'escut sense cap problema, ja que com hem dit l'escut no actuava si hi havia éssers vius en joc, immediatament les que havien dubtat també s'hi van llençar de cop abans de rebre un làser desintegrador dels destructors; ara ja era feina del cos a cos entre els Nàbots i terrícoles, les naus d'infanteria van aterrar en diverses esplanades escampades per tot el continent, com recordareu Nà té un sol continent. L'objectiu era accedir a les entrades subterrànies, per eliminar tots els habitants del planeta i els Nàbots. Les tropes es van alinear en direcció a les entrades de les coves posant al davant els robots delta, aquest disposaven d'armes de destrucció massiva a més d'una gran força capaç d'arrencar un arbre amb arrels i tot si era necessari. Els Nàbots es van situar al seu davant, a uns cent metres, aquest en tenir la mida de persones eren molt baixets en comparació a un delta. Els Nàbots van valorar la potència dels Deltes i es van distribuir a raó de vuit Nàbots per Delta; per no permetre que el foc entrés a l'interior del planeta Nà, en l'entrada de les galeries s'havien apostat Nàbots un al costat de l'altre i uns a sobre els altres fent una mena de mur de contenció, com si fos una porta de Nàbots.

Lancom va donar l'ordre d'atac, els Deltes, en una dècima de segon després de l'ordre, van llençar míssils en direcció a l'entrada a les ciutats subterrànies de Nà, els Nàbots encarregats de la seguretat interior van resistir l'impacte en

el seu lloc sense moure's, gràcies a l'escut protector que tenien incorporat no van patir cap dany ni tampoc va traspassar ni una guspira a l'interior del planeta, els Nàbots encarregats de fer front als Deltes també es van llençar a l'atac, s'havia de neutralitzar les Deltes com més aviat millor perquè les plantes eren els únics éssers vius que no estaven protegits per al camp protector, l'impacte entre els Nàbots i els deltes va ser brutal, l'escut protector dels Nàbots havia sigut modificat perquè fes el mateix que abans, protegir-los dels impactes, però a més el camp de força actuava contra el metall com si fos un martell, d'aquesta manera podien colpejar la carcassa dels Deltes sense ressentir-se. Els Nàbots, per inutilitzar un Delta seguien aquest protocol; primer es llençaren contra les armes dels Deltes inutilitzant-les, si algun Delta era prou espavilat per disparar al Nàbot abans que arribes al canó, en aquell mateix moment un altre Nàbot ja se li estava llençant contra l'arma obliquament. Els moviments dels Nàbots eren tan ràpids que els Deltes no donaven l'abast, era com intentar caçar una mosca amb una pistola, saltaven de dreta a esquerra, driblaven i ja els tenien a sobre arrancant-los el canó. Un cop eliminada l'arma principal es dedicaven a destruir les metralladores, aquestes els deltes les havien disparat histèricament en veure's tan magrejats pels Nàbots, les bales anaven en totes les direccions, també en direcció a la infanteria que de moment es mantenia en rereguarda, els humans al·lucinaven perquè veien perfectament com els estaven metrallant els Deltes, però no rebien impactes, als seus peus, a terra, s'anaven acumulant bales, era perquè els humans en passar l'escut planetari immediatament quedaven protegits per l'escut protector que tenien tots els humans i els Nàbots. Els Nàbots podien actuar sense miraments contra les Deltes perquè fins i tot els humans que els dirigien estaven protegits, els pobres Deltes atabalats es disparaven també entre ells, si la bala tocava metall, impactava i així s'ajudava als Nàbots a eliminar el Delta, ara bé, si la bala anava dirigida a l'humà, simplement als dos mil·límetres s'aturava en sec i queia a terra. Un cop eliminades les metralladores ja era bufar i fer ampolles, els Deltes quedaven com màquines que es mouen i intenten copejar l'aire amb els punys, en aquest moment quatre Nàbots agafaven al delta per les quatre extremitats i els hi arrencaven, quedant la carcassa del delta amb l'humà dins totalment inútil i normalment amb cara de babau. Aquesta operació la van fer tants cops com deltes hi havia, en deu minuts tots els Deltes de tot el planeta havien estat eliminats.

El següent objectiu van ser les naus de combat, les que estaven a terra eren desarmades de la mateixa manera que havien fet amb els deltes, es llençaven contra les seves armes i quedaven destruïdes. Les que estaven en ple vol era més complicat, en aquestes naus hi havia humans a dins i no podien ser enderrocades a lo bèstia, primer de tot calia interceptar-les, per accedir-hi, un Nàbot agafava del braç i la cama a un altre Nàbot, començava a donar voltes per agafar impuls i el llençava en direcció a la nau de la mateixa manera que es fa amb una fona, amb aquest sistema podien arribar a sis mil-cent metres d'alçada màxima. Si una nau de combat volava a més alçada, sempre hi hauria

un moment en què baixaria, encara que fos per intentar fer un atac. Quan els Nàbots eren llençats contra una nau en moviment no hi podien impactar i prou, s'hi havien d'aferrar, per aquesta raó, s'havien posat unes "mini" ventoses tant a les mans com en els peus, un cop aconseguida la nau, seguien el mateix protocol que s'utilitzava amb els Deltes, primer eliminar les armes i després manipular la propulsió exteriorment per forçar a aterrar la nau, de vegades impactaven una mica bruscament a terra, però no hi havia perill pels humans, tots estaven protegits.

Al mateix temps que s'estava eliminant la ferralla volant, Lancom va ordenar a la infanteria que avances, alguns estaven espantats o també al·lucinats, van córrer a l'atac ferotgement uns cinquanta metres, xisclant com embogits i disparant tant com podien, fins que van arribar a on hi havia els Nàbots que els esperaven immòbils pacientment, els humans els van començar a intentar colpejar i disparar-los, però aquest es quedaven immunes als seus embats, simplement se'ls miraven afablement, aleshores el Nàbot li deia.

- La guerra ha acabat, ets lliure! Ningú et pot fer mal, si us plau deixa l'arma i vine amb mi.

Si aquest humà acceptava, se'l conduïa a l'interior del planeta a una sala de recepció, en aquesta sala hi havia algun Nàbot, però sobretot eren els Nà's qui els atenien, allà se'ls hi oferia la possibilitat d'integrar-se a la societat de Nà, fent la formació i passant a ser un ciutadà de Nà o si ho preferia podia pujar a una nau Nà que els portaria a la terra, molts soldats hi tenien família a la terra i havien estat obligats a allistar-se a l'exercit terrestre, els Na's es van comprometre a què les persones que volguessin tornar amb les seves famílies ho poguessin fer, costés el que costés. De vegades altres humans (molt pocs), no entraven en raó i disparaven als que intentaven desertar, llavors el Nàbot els hi deia:

- Ningú et pot fer mal, no et preocupis, estem protegits per un camp de força i la violència no ens afecta.

El que estava disparant quedava com el que era "un idiota!", aleshores aquest salvatge podia continuar sent "idiota" fins que es cansés deixar les armes i anar a la sala de recepció o marxar del planeta. Val a dir que molt pocs d'aquest "idiotes" quan finalment anaven a la sala de recepció escollien quedar-se a Nà, només un de cada quinze, malauradament molts d'aquest, amb el temps es van adonar que s'havien posat de peus a la galleda per no haver-se quedat a Nà. Quan els Nàbots notaven que l'individu violent ja estava esgotat de lluitar sol i s'avorria, els Nàbots amablement, li posaven la mà a l'arma i l'inutilitzaven, llavors els convidaven a dirigir-se a la nau en què havien vingut que prèviament havia estat desarmada perquè se n'anessin als destructors.

En dotze hores ja quasi no hi quedava ningú combatent al planeta, alguns

es van reagrupar i van intentar entrar a les coves de Nà per fer mal, però els Nàbots no els van deixar passar a no sé què es dirigissin a la sala de recepció. Així que finalment tot va acabar amb aquest últim intent d'atac. Lancom al final del dia va fer un recompte de les baixes, de tots els humans que havien anat a la superfície havien tornat només uns centenars i en els destructors tenien la gent justa per tornar a casa. Ja no els hi quedava més material bèl·lic per seguir amb l'atac, tot havia quedat inoperatiu i per postres a la terra no hi havia més destructors que els que tenien en l'òrbita de Nà.

- No tenim cap altra opció – va dir en veu baixa en Lancom – a tots els destructors, llencem-nos al planeta ara mateix. PILOTS!, direcció de col·lisió amb Na.

Totes les tripulacions es van quedar perplexes, això era un suïcidi, anys després aquesta acció la van anomenar la famosa tàctica kamikaze Lancom. La nau insígnia tenia el desavantatge que en Lancom era a bord, sense dir res es va dirigir a grans gambades al lloc del pilot i el va fer fora fotent-li una bufetada en plena cara, el pilot de rebot va caure a terra.

- Arresteu a aquest mitjà merda – va dir als guàrdies del pont perquè s'emportessin el nano que començava a recuperar-se de la hòstia.

Va agafar ell mateix els comandaments de la nau insígnia i la va girar en direcció a Nà, quan ja la tenia encarada va activar els motors a màxima potència, la nau va fer una forta acceleració i a l'instant una menys forta desacceleració fins a quedar-se frenada, va quedar aturada per l'escut protector sense poder penetrar en el seu interior, els motors continuaven rugint, tot el buc estava tremolant, però no avançava ni un mil·límetre, l'escut protector no deixava entrar cap objecte de determinades dimensions encara que portes vida, de fet no podia traspassar l'escut protector cap objecte que no pogués ser totalment desintegrat en la termosfera. La resta de naus s'ho miraven al·lucinades. Quan es va cansar de fer el ridícul, va tornar la nau en una òrbita alta i va ordenar que iniciessin un inventari, aquest va trigar una setmana a escodrinyar que els quedava per atacar de nou, el resultat va ser que no tenien res, només els hi quedava armament en una nau de combat que no havia participat en l'atac perquè en aquell moment estava espatllada.

A Camacus no li va fer gens de gràcia, no només no havien aconseguit doblegar Nà sinó que a més la deserció havia estat en massa, quasi tota la infanteria s'estaven convertint en ciutadans de Nà fent la formació, fins i tot alguns ja l'havien obtinguda. Però no estava tot perdut, encara podien seguir amb el setge.

- Són uns cabrons i uns caragirats – en Camacus treia foc pels queixals, Lancom l'escoltava pacientment, ell

havia tingut més temps per adaptar-se a la nova situació i ja havia admès el fracàs. Quan es va esbravar una mica, li va dir – vull que no trenqui el setge, es quedaran els destructors en l'òrbita de Nà, no deixarem que aquest Nà's tinguin contacte amb ningú mai més.

- Amo!, necessitaré més tripulació, ens hem quedat sota mínims, la majoria s'han volgut quedar a Na.
- Faré el que pugui, però veient com va la cosa serà millor que els homes que li enviï a partir d'ara estiguem totalment segurs que no ens trairan i que es quedaran al seu costat costi el que costi – però Camacus no va enviar a ningú, no va voler arriscar-se a invertir diners amb uns dropos que possiblement si tenien l'oportunitat fugirien a Na.

Estats-Carronya! Bèsties de guerra!

Des de la terra, la resistència formada pels familiars de Nà i gent que volia canviar aquella societat tan desigual, van rebre amb alegria les notícies que arribaven del planeta, ells eren els encarregats de desmentir les notícies oficials segons les quals deien que els Nà's havien estat vençuts i subjugats, que els destructors seguirien en l'òrbita de Nà per assegurar la civilització i acabar amb l'anarquia.

Aquells dies convulsos per la guerra, a casa meva tot transcorria amb normalitat, una tarda vaig establir com era habitual comunicació amb la Marina, per saber que feien i com els hi anava tot plegat.

- Bon dia Marina, com et va.
- Molt bé Gerard, com es troben Sandra i la lluna?
- Molt bé, l'embaràs avança sense cap problema estem molt il·lusionats tots plegats. Però com van les coses a la terra?
- Ahir vam tenir assemblea – és a dir que s'havien reunit el grup del barri on ella vivia. S'organitzaven per no trobar-se tan sols i així poder-se ajudar els uns als altres – vam xerrar d'un tema que ja fa temps que em fa mala sang.
- Què és?
- A Nà esteu donant la possibilitat que tots els militars que vulguin, es puguin integrar en la vostra societat, a nosaltres no ens sembla gens bé que aquests militars que ens han reprimit, violat i assassinat, ara puguin gaudir de la societat que volem, no em sembla bé que no es faci justícia. Crec que aquests delinqüents han de pagar pel que han fet.
- Sí, tens raó. Aquest tema no l'havia tingut en compte, és veritat que a Nà no poden cometre mai més cap crim. Però i els que han comès abans de venir al planeta? A mi tampoc em sembla just que frueixin dels privilegis que tenim a Nà quan us han privat a vosaltres de poder-ho fer. Ho parlaré

amb Alfa1.

Vam continuar parlant de moltes altres coses, de les seves esperances que a la terra algun dia es pogués tenir la mateixa societat que a Nà, dels projectes que teníem pensats fer tots plegats i com no podia ser d'altra manera de la feina, el seu marit en Joan estava molt malalt, havia agafat un càncer de pàncrees i no tenia cobertura sanitària, així que tenia els dies comptats, l'únic que esperava la Marina és que no patis massa.

Així que vam tallar la comunicació, vaig anar a buscar Alta1 que en aquell moment entrava a l'habitació on em trobava, cada cop que em feia això em treia de polleguera, com podia ser que cada cop que volgués xerrar amb ell vingués a on jo era amb un somriure burleta (tipus ara t'enxamparé) i em digués.

- Que tal Gerard, com va tot.

Bé, és igual, em vaig posar una mica mosca, però ara no tocava parlar-li d'aquesta minúcia.

- He estat parlant amb la Marina i no ens sembla gens bé que els militars que han comès algun delicte a la terra, ara puguin campar lliurement per Nà i gaudir de les llibertats que ells han vetat als seus conciutadans de la terra, com si no hagués passat res.

- Fins ara – Alfa1 també semblava tenir el mateix neguit – tots els humans que han volgut quedar-se a Nà no tenen delictes de sang, sí que algú ha participat en delictes menors colpejant a manifestants, però fins i tot aquest, els nostres psicòlegs han arribat a la conclusió que sempre ha estat obeint ordres i tenien por de les represàlies dels seus caps si no obeïen, per tant, aquestes persones que hem acceptat a Nà fins aquest moment, en el fons, no ho volien fer simplement són xais. Un altre tema són els que hi gaudien repartint llenya, d'aquest sortosament fins ara, no n'hi ha cap que hagi tingut la intenció de ser un ciutadà de Na. Com a Nàbots no podem prendre accions contra els humans, no obstant això, si aquests violents els tornem a la terra, serem còmplices dels abusos, tortures, violacions o mort, que puguin

infligir als humans de la terra en el futur. És un tema delicat, convocaré consell Nàbot per trobar un protocol que no permeti de cap manera, que aquests delinqüents tornin a fer mal.

A cap de pocs segons Alfa1 ja havia convocat al consell de Nàbots i ja tenien unes normes de com tractar els militars violents, aquestes varen ser plantejades al consell de Nà's. En el consell de Nà's d'entrada volien expulsar del planeta Nà aquests violents, treure's el problema de sobre amb l'excusa que no era el nostre problema. Quan els dos consells ja havien deliberat es va convocar reunió del parlament, aquí els Nàbots van posar-se molt ferms en què els violents sí que eren el nostre problema, si els deixàvem tornar a la terra totes les morts i patiment que fessin serien culpa nostra, perquè ho podíem haver evitat i no hauríem fet res. Per tant, es va crear el següent protocol per acceptar humans violents a Nà sense la seva aprovació i al mateix temps aplicar-los penes de confinament d'acord amb el grau de violència que haguessin exercit.

1- Delictes lleus: S'entén per delictes lleus, els humans que han exercit violència contra altres éssers vius, però que ho fessin complint ordres i sempre intentant infligir el menor mal possible; això es podia saber en un simple test psicològic que feia un Nàbot i a més es demanen informes d'aquesta persona de la resistència de la terra, per si en algun moment es va excedir exercint la violència. A més la víctima ha d'estar totalment recuperada i sense seqüeles.

Poden ser ciutadans de Nà.

2- Delictes greus: Es tractaran segons la gravetat del delicte, catalogats com "a-greus" o "b-mitjans".

2a- Delictes greus: S'entén per delictes greus violacions, tortures o assassinats. Els humans que entrin en aquesta categoria, es quedaran confinats al seu apartament la resta de la seva vida, no tindran comunicació amb l'exterior, només tindran contacte amb un Nàbot un cop al dia per supervisar el seu estat de salut.

2b- Delictes mitjans: Delictes greus que no estan definits en el grup (a). Els humans que entrin en aquesta categoria es quedaran confinats al seu apartament, la condemna durarà vint-i-quatre vegades el que trigui la víctima a estar totalment recuperada de la lesió, és a dir si la víctima triga un mes a recuperar-se d'un os trencat la condemna serà de vint-i-quatre mesos (dos anys), si no es recupera mai, la condemna serà la resta de la seva vida, mentre

duri la condemna es quedaran confinats al seu apartament, no tindran comunicació amb l'exterior, només tindran contacte amb un Nàbot un cop al dia per supervisar el seu estat de salut.

L'apartament a on es quedaran confinats aquests delinqüents, serà igual que els dels Na's que viuen sols, una habitació amb jardí.

Al cap de tres mesos exactament, el Sometent es va posar en acció, ja era l'ora d'acabar amb el setge i que Nà recuperés la seva vida habitual. Per deixar el bloqueig desactivat com més prompte millor, es va decidir que la primera nau a ser desactivada seria la insígnia, on hi havia l'almirall Lancom. Desactivant-lo a ell es desactiva tota la resta de destructors. La nau dels Sometent era una simple nau de passatgers amb capacitat per a cinc-centes persones, la seva velocitat era la normal d'una Nau de Nà, és a dir extraordinària, no tenia armes, però sí que tenia el camp protector semblant al del planeta Nà. En sortir del planeta, tots els destructors que la tenien a l'abast li llençaren làsers i torpedes de fotons, però aquest no tenien cap efecte contra la nau del Sometent. La nau es va dirigir directament a la nau insígnia de la terra, que igual que les altres també els disparava en ni més ni menys encert que les altres i amb els mateixos resultats, cap.

- Que deuen voler aquest, segur que vénen a parlamentar – va dir en Lancom en veure que venien directament a la seva nau- deuen voler que aixequi el setge, és igual no en vull saber res d'ells, mateu-los a tots – va fer una pausa i després en veu més baixa va dir – si podeu.

La nau sometent va encarar la seva escotilla a l'escotilla principal de la nau insígnia, en veure que no obrien les comportes els Nà's la van esbotzar, la major part de l'escassa tripulació de la nau terrestre era al voltant d'aquesta comporta. Van començar a disparar perquè era el que tocava, però sabien que no hi havia res a fer, la majoria d'aquestes persones ja havien estat al planeta lluitant contra els Nàbots, eren els que no es van voler quedar a Nà i havien sigut retornats a la nau terrestre. Els Nàbots es dedicaven simplement a neutralitzar les armes, mentre que els Nà's els hi comunicaven que no es preocupessin i els dirigien a la nau de passatgers. L'equip Sometent disposava d'un camp protector que s'estenia a cada humà que hi havia a cent metres a la rodona, d'aquesta manera s'evitava que per foc amic es poguessin matar o ferir. Sometent, va continuar avançant pels passadissos de la nau desarmant al personal que s'anaven trobant, de primer es van dirigir a la sala de màquines, perquè sabien que tant pont com màquines s'havien blindat i calia prendre el control la nau insígnia com més aviat millor, va ser molt fàcil entrar a la secció de màquines i prendre els controls de la nau, seguidament es van dirigir al pont desarmant a totes les persones que s'anaven trobant pel camí, al cap de

pocs minuts van entrar al pont i allà es van trobar a en Lancom.

- Però que diantre voleu ara – va dir a la Nà que tenia més a la vora.
- De tu res de res – li va respondre - compliràs condemna per inhumà.
- Inhumà jo? – va intentar boxejar amb ella en va, els seus cops xocaven amb un coixí als dos mil·límetres d'ella.

Ella mai en la seva vida havia rebut ni un sol cop així que ni va parpellejar quan Lancom intentava pegar-li a la cara. Amb un gran somriure i molt satisfeta de ser ella qui arrestes a aquell malparit li va indicar la sortida, aquest no volia marxar de cap manera, grunyia i insultava, així que finalment li va administrar un calmant, al cap d'unes hores es va despertar al seu apartament de Nà i mai més es va saber res d'ell, vint-i-tres anys desprès es va comunicar que acabava de morir al llit mentre dormia, tenia vuitanta-set anys.

Tots els terrestres de la nau insígnia van ser traslladats a la sala de recepció del planeta Nà, allà els rebia un Nà i els hi preguntava un altra vegada.

- Vols quedar-te a viure a Na?
- Si

O responien alguna cosa semblant a això.

- Vés a la merda! - o - No.

En el cas de la primera resposta eren conduïts a l'escola de formació pels nous vinguts, sempre que no haguessin comès algun delicte a la terra. La segona opció era més complexa, si no tenien delictes els enviaven també a Nà i els posaven a la llista de persones que volien tornar a la terra.

Per la resta de destructors es va seguir el mateix procediment, en dotze dies els vint-i-cinc destructors van ser desactivats, aquest van ser desmantellats i els seus materials reaprofitats per naus de passatges o de càrrega. Les relacions amb les altres civilitzacions van ser restablertes.

L'equip sometent va seguir en actiu, perquè la terra de tant en tant enviava algun destructor, però només d'entrar al sistema solar de Nà, sometent ja actuava abans que poguessin orbitar Nà i seguint el mateix procediment que es va aplicar a la nau insígnia quedava desmantellada i la seva tripulació passaven a ser habitants pel planeta Na.

Els terrestres que van voler tornar a la terra, es van trobar que en Camacus i la resta d'empresaris els van declarar traïdors i no van permetre que la nau de passatgers de Nà els pogués retornar a casa. Alguns d'ells tenien família a la terra i volien tornar amb els seus de totes passades, d'altres simplement no volien renunciar a la vida que havien conegut per no haver de començar de cap i de nou a Nà, però amb el temps i veient que el retorn a casa anava per llarg alguns van canviar de parer i van decidir quedar-se a viure a Nà. Al cap de sis mesos els Nàbots van considerar que era molt injust que aquests homes i dones no poguessin tornar amb els seus fills o pares, així que els hi van proposar retornar a la terra d'amagat en llocs convinguts amb la resistència

perquè els ajudessin a tornar a casa seva, molts es van acollir a aquesta opció. A poc a poc, coordinant-se els Nà's amb la resistència, van aconseguir que tots aquests humans poguessin tornar a casa seva. Hi tornaven d'amagat i amb documentació falsa, però almenys estaven a prop dels seus.

Els anys passen a Na

El temps va anar passant i la Sandra un bon dia va tenir la nostra filla la Lluna, quan va arribar el moment del part tot va anar perfecte, van començar les contraccions i va sortir a la primera contracció, una nena molt maca de quatre quilos vuit-cents, tota rosadeta, només feia que dormir. Al cap d'un mes de tenir la Lluna vam anar tots quatre Sandra, Lluna, Alfa1 i jo a buscar la nostra Nàbot, vam escollir una que tenia el cos d'una noia de setze anys, morena, pell bruna i uns ulls foscos i profunds, eren uns ulls que tenien força, quan una cosa no li feia el pes et mirava fixament i la persona començava a dubtar i a sentir-se intimidada, semblaven dos rajos làsers que t'estaven tallant pel mig. Per sort ho compensava amb el seu somriure, sempre estava de bon humor i quan estaves al seu costat senties placidesa. Quan la van posar en funcionament, el seu caràcter era correcte però impersonal. Els Nàbots entraven a les llars sense personalitat, perquè amb empatia (que la portaven de sèrie) ens anés imitant i adaptant-se a la nostra manera de ser, però aquest ésser impersonal va durar just unes hores, l'endemà ja havia agafat el nostre tarannà i feia els seus mini acudits, encara tímids, al cap de tres dies ja estava totalment integrada amb la família, sense adonar-nos-en la vam tractar com un més de casa. Alfa1 la va anar alliçonant, li passava els seus coneixements perquè no es perdessin. Però no ho feia de forma immediata, li explicava la seva vida de viva veu com als nens petits que els hi expliquen contes, així la Dharma treia les seves pròpies conclusions de les experiències d'Alfa1. A Sandra i a mi també ens preguntava coses de les nostres vides passades i ens consultava com veiem diverses situacions de la vida real.

Quan la Dharma i la seva germana Lluna eren petites tot just tenien cinc anys, fèiem excursions a la superfície del planeta, els hi agradava estirar-se a terra sobre l'herba, sentir l'escalfor del terra calent pel sol i mirar al cel amb aquell solet que les escalfava el cos, era molt agradable, de tant en tant veien com passaven i traspassaven les orenetes amb el seu vol ras, es quedaven ben quietes i cada cop passaven més a prop seu, ja que no les veien perquè estaven protegides per l'herba. A la Dharma també li agradava molt l'ambient del barri, tots els apartaments donaven a una gran plaça on sempre hi havia gent, s'hi respirava vida en aquella plaça, tots ens coneixíem i era un ambient molt agradable; allà hi havia un home que tocava la trompeta, a la Dharma li agradava molt escoltar-lo, gràcies al so de la trompeta d'aquest senyor es va aficionar a la música, va estudiar solfeig i va aprendre a tocar primer el piano, de més gran va tenir una mena d'adolescència quan tenia catorze anys i es va dedicar al saxo, per sort no va durar gaire, un any, fins que es va dedicar al violoncel, aquest instrument el va tocar la resta de la seva vida.

Quan la Lluna i Dharma van fer deu anys a Alfa1 se li va fer insuportable l'existència, trobava a faltar el doctor Soong i notava que la seva feina a Nà ja havia acabat, les notícies que rebia de la terra el posaven molt trist i ja no el compensava que nosaltres estiguéssim bé, això de no poder fer res de res per

alleujar el patiment de la gent de la terra li creava molta sensació d'impotència. Aquests pensaments me'ls va comunicar la Dharma més endavant, es veu que li havia deixat un missatge automàtic per a quan fes setze anys. Un vespre estrany, a l'hora d'anar a dormir, Alfa1 ens va fer dos petons a cada un de nosaltres per desitjar-nos bona nit com sempre havia fet, perquè els Nà's sempre ens saludàvem i acomiadàvem amb dos petons a les galtes tant si érem humans com Nàbots, ja sé que pels terrestres això no és normal, però per nosaltres sí que ho és.

- Bona nit Alfa1 – li vaig dir fent-li els dos petons.
- Bona nit – em va dir mentre em feia els dos petons, llavors em va fer una forta abraçada, jo em vaig quedar sorprès. Per anar a dormir Alfa1 mai m'havia fet una abraçada, vaig pensar "mira que bé".

Va fer el mateix amb tota la família, quan li va tocar el torn a la Lluna aquesta va dir:

- Que esplèndid estàs avui!
- Ha, ha, ha!, si em venia de gust – es va afanyar a respondre Alfa1.

En aquell moment no li vam donar més importància, ho vam deixar com una anècdota més de cada dia, però hi va haver alguna cosa, com una veueta que em deia que passava alguna cosa, en alguna banda del meu cervell es va encendre un llum d'alarma. Però no ho vaig poder endevinar tot i que ho tenia als nassos. L'endemà ens vam llevar i ens vam anar trobant tots al saló d'un en un, menys Alfa1, al cap d'uns minuts ens vam estranyar que no estigués amb nosaltres perquè ell sempre era un dels primers en llevar-se, vaig anar a veure com estava, Dharma es va aixecar i va entrar a l'habitació just darrere meu, estava estirat al llit amb un somriure als llavis.

- Alfa1, despertat dormilega! – li vaig dir somrient.

Vaig aixecar els ulls i vaig veure que a Dharma li queien llàgrimes sense parar, se'l mirava fixament amb cara trista, va ser aleshores quan vaig entendre la magnitud del que estava passant, Alfa1 estava apagat, mort per sempre, feia deu anys que havia prorrogat la seva mort, ens havia donat deu anys més de marge per gaudir-lo, deu anys del seu patiment a canvi de la nostra alegria.

Al cap d'uns dies, vaig tenir un somni que em va semblar molt real, estàvem tots dinant a casa i en aquell moment va entrar Alfa1, anava vestit per jugar al tenis, no tenia el posat de robot, semblava talment un humà com qualsevol de nosaltres, estava molt content. En entrar a casa tots vam anar a fer-li un peto de benvinguda, per nosaltres, no havia passat res d'especial, simplement havia marxat lluny de viatge i en aquell moment va tornar.

- Alfa1, que bé que has tornat – li va dir

Dharma – com et van les coses, com estàs?

- Molt bé maca – li va dir a Dharma, aquesta sí que tenia el mateix aspecte de sempre, el de màquina que no creix – he vingut a buscar unes pilotes de color blau cel que m'havia oblidat.
- Però estàs bé a l'edèn? – li va dir la Lluna.
- Estic meravellosament, es respira pau i una sensació com...de gratitud, tot és molt maco i no hi ha males cares ni mals humors. Mira, tot just ara anàvem a jugar un partit de tenis quan m'he adonat que m'havia deixat aquesta pilota – tenia a la mà una pilota de tenis de color blau cel, desprenia una claror d'un color indefinible, mai havia vist aquell color tan viu en la meva vida, era com una esfera d'energia, com si no fos física – i l'he vingut a buscar. Ara he de marxar, però així que pugueu veniu que ja us tinc reservat un apartament per tots.

Em va abraçar i just en aquell moment em vaig despertar esglaiat, conscient que ell ja no estava amb nosaltres, durant uns instants no em vaig poder moure com si estigués travat, com si estigués travat no, com si encara ens estiguéssim abraçant i no em volgués separar d'ell. Després em va venir la plorera.

Sóc Ona Ros, i ara em direu... Què? Com? Qui?, no us espanteu, la narració segueix el seu curs cronològicament. Sóc la filla del Flore Ros que a la vegada és fill de Marina Ros i qui és Marina?, cap problema jo us ho recordo, és la flamant germaneta de Gerard Ros, si exacte, el que va marxar a Nà per no tornar mai més i el que fins ara us ha relatat l'intent d'invasió de Nà. A partir d'aquest moment, la història es desenvolupa a la terra, Nà segueix la seva vida plàcida mentre que a la terra maldem per poder viure un dia més. Els anys van anar passant també a la terra, el meu pare es va anar fent gran i quan tenia vint-i-dos anys em va tenir a mi, la meva mare ens va abandonar al cap de pocs dies d'haver nascut jo i em vaig quedar sola amb el meu pare i la meva iaia Marina, per sort ell ja feia anys que treballa en una fàbrica de cosir i això va ajudar que a pesar de viure a la terra no passéssim gaires penúries.

Gràcies a les ràdios-transmissors podem contactar sovint amb la nostra família de Nà, amb el meu oncle-avi Gerard i també amb les seves filles Lluna i Dharma; tot i que no ens hem vist mai en persona, he fet molt bona amistat amb la Dharma, ens avenim molt, constantment la tinc present com a una bona amiga, no, que dic amiga, com una bona companya. Em resulta difícil pensar que és una màquina, és tan afectuosa i riem tant, que sembla la meva germana malgrat la diferència d'edat.

En aquest punt de la història vull fer una reflexió per totes les descendents de la meva família; filletes (i fillets clar, ja s'entén), no tinc gens clar, d'incloure'm en aquest document històric, però crec que us agradarà saber coses que han passat a la nostra família (o potser no), no teniu cap compromís de llegir això, si voleu ho llenceu i ja està. La raó que em motiva a continuar amb aquest relat, és perquè cronològicament ja estem a punt d'arribar en el moment en què vaig néixer jo. Les coses que ens van passar a partir d'ara són conseqüència de com sóc jo i vosaltres, així que crec que és just per les pròximes generacions que escrigui aquesta mena de memòria històrica. No voldria ser jo qui us en prives d'aprendre.

Us estimo.

Ona Ros

Les aventures d’en Flore

Quan el meu pare tenia sis anys va anar un estiu de colònies, en aquella casa de colònies hi havia nenes i nens de tot l'est d'Amèrica de nord, estaven barrejades persones de totes les classes socials perquè les nenes riques sabessin tractar a les pobres, la majoria de les nenes eren riques a raó dues terceres parts filles de rics i una tercera part filles de pobres, a les que eren de famílies pobres les van marginar, sobretot les nenes riques malcriades que es creien que eren quelcom important, també n'hi havia que no tenien tants fums i jugaven amb pobres; en canvi, el meu pare i el seu grupet de marginades jugaven i es relacionaven amb totes, tant si volien jugar amb les pobres com si no. Hi havia tres nens que eren germans que sempre anaven junts, no es relacionaven amb la resta de canalla perquè no hi tenien cap necessitat, ells tres es muntaven els seus jocs i no necessitaven a ningú més, ni tan sols es relacionaven amb la resta de les nenes pobres, crec que eren massa introvertits; una nit el meu pare va sentir plors al lavabo, va notar que pesava una cosa estranya, eren nens rics que estaven pegant i torturant a aquests tres germans, el meu pare va començar a cridar i a despertar a tothom.

- Ajut!, que estan pegant els nens.

Va venir el cap dels dormitoris cabrejat perquè l'havíem despertat i en comptes de castigar als maltractadors ens va castigar a tots els que estaven implicats en l'afer, també al meu pare, però no li va importar perquè almenys havien deixat d'atonyinar-los, a partir de llavors aquests gallets li deien l'espieta al meu pare, però al Flore no l'importava gens allò, al contrari, se sentia orgullós de denunciar als delinqüents, si no haguessin comès cap delicte, no s'haurien d'avergonyir; a partir d'aquell dia el meu pare va tenir clar que sempre diria la veritat, encara que no agrades a les altres ni a ell haver de ser portador de males notícies. La veritat té una força imparable, encara que els mentiders no et creguin perquè són incapaços de poder-ho fer, el fet de dir la veritat et dóna a tu mateixa com a persona la tranquil·litat i l'orgull de ser sincer amb les altres, però sobretot et sents en pau amb tu mateixa. Aquell dia el meu pare va prendre la ferma decisió de no dir mai mentides, encara que la veritat anés en contra seu; per això es va jurar que no juraria mai i al cap de pocs segons es va prometre que no prometria mai, la resta de la gent n'hauria de tenir prou en la seva paraula, ja mai la podria validar el que deia amb una promesa o jurament, ja que faltaria a la seva paraula.

L'endemà, el meu pare va parlar amb aquells tres germans per convidar-los a relacionar-se amb la resta de canalla i va aconseguir que no estiguessin tan sols, a partir d'aquell dia van fer pinya amb la resta, no calia que juguessin sempre amb nosaltres, però sí que participessin amb les nostres reunions i ens relacionéssim amb totes, així si ens tocaven a una, ens tocaven a totes.

Conca eren tan burros, tan creguts i prepotents aquells nens de papà, un bon dia al meu pare se li va acudir dir-li al més burro de tots.

- Obrer si no et tirés muntanya avall.

- Obrer jo! Mira!

El tió es va tirar per un barranc que feia una mica de pendent de sis o set metres, mentre anava queien anava sentint com espetegava i deia "ah, ai, ui, hòstia". Es va aixecar tot ple de cops i de pols, en Flore es va fer un panxó de riure, es petava de veure lo burro que era, quan va pujar (com va poder) li va dir:

- Obrer, si no et tirés muntanya avall.
- I jo perquè m'he de tirar, si sóc obrer ruc!
- Doncs, ric si no et tirés muntanya avall.
- Que sóc obrer i sempre ho seré, no cal que em tiri muntanya avall.
- Traïdor! Ets un traïdor!

El Flore no podia parar de riure en veure lo ruc i curtetes que eren aquelles filles de papà.

Quan en Flore tenia vuit anys, la seva mare la Marina va traslladar la llibreria de Nova York a Barcelona, havia fet bons contactes a Catalunya que li havien assegurat que la seva llibreria funcionaria bé en aquella ciutat, a més trobava a faltar molt al seu marit a en Joan, tot i que ja feia sis anys que s'havia mort, va creure que un canvi d'aires els hi aniria bé, però no va servir de gaire el canvi perquè el va enyorar la resta de la seva vida. Al Flore aquell canvi li va ser totalment indiferent, en els dos llocs hi havia mar i aquest motiu era per ell el més important perquè li agradava molt nedar, de fet amb aquest canvi en sortia guanyant perquè al Mediterrani les ones són més petites i l'aigua és més càlida tot l'any, gràcies a això podia anar més cops seguits a la mar i desconnectar dels maldecaps diaris.

Van anar a viure a un pis de l'eixample al carrer Viladomat número vuitanta-quatre, allà hi vivia una veïna que tenia uns cabells negres preciosos i dessequi't van fer molt bona amistat, era una nena que ningú se li acostava perquè tenia sarna a les mans, va ser el primer que li va dir ella al Flore quan es van veure per primer cop, el Flore allò de sarna no sabia ben bé que era, sí que va veure que a les mans hi tenia com una mena de butllofes, però va pensar que l'amistat i l'efecte que necessitava aquella nena era més important que una malaltia enutjosa, de tota manera li va preguntar a la Dharma per ràdio-transmissor que era allò de la sarna i aquesta al moment li va contestar la següent típica resposta d'un robot:

La sarna o escabiosi és una malaltia parasitària causada per un àcar anomenat Sarcoptes scabiei. La femella d'aquest àcar excava la superfície de la pell formant forats, túnels o caus, on diposita els seus ous i provoca irritació, erupció i picor intensa, principalment a la nit.

Es transmet per contacte directe i perllongat amb la pell d'una persona afectada o amb teixits que ha utilitzat recentment, com roba, llençols o

tovalloles.

Acostuma a afectar les mans i els peus, especialment entre els dits, la part interna dels canells i les aixelles, però també pot aparèixer als colzes i a les zones del voltant del pit, els genitals, el melic i les natges.

Es manifesta en forma de butllofes i pústules (petites butllofes que contenen pus), en alguns casos, pot donar lloc a infeccions bacterianes per rascat de les lesions. Hi ha una forma més greu de sarna anomenada sarna crostosa o noruega que pot afectar les persones amb un sistema immunitari debilitat.

El període d'incubació (interval des del moment de la infecció fins a l'aparició dels símptomes) pot oscil·lar entre dues i sis setmanes i entre un i quatre dies en persones que anteriorment ja han patit sarna. Les persones poden contagiar la malaltia abans de l'aparició dels símptomes.

El diagnòstic es pot confirmar amb l'observació d'una mostra de pell de la zona afectada sota el microscopi, que pot identificar els àcars, els seus ous o els seus residus.

La sarna té un tractament altament efectiu, habitualment en forma de cremes i locions, que elimina els àcars i els ous i que actua de forma immediata a la seva aplicació. Normalment, l'aplicació es torna a repetir al cap d'una setmana.

La roba de llit i la roba utilitzada per les persones afectades durant les 48-72 hores abans de l'inici del tractament cal rentar-la a temperatura alta. Si no es pot rentar, s'haurà de guardar en bosses tancades un mínim de set dies.

Després de finalitzar el tractament, la picor encara pot persistir durant un període d'entre dues i quatre setmanes, ja que es deu a una reacció d'hipersensibilitat als àcars i als seus residus.

A més de tractar la persona infectada, pot ser necessari fer tractament preventiu als seus contactes més propers.

Després d'aquest repertori la Dharma li va dir al Flore.

- Estàs pensant a tenir contacte amb aquesta nena?
- Si – va respondre el Flore – és que la veig molt sola, els seus parés, han de treballar i ningú vol jugar amb ella.
- Ho entenc, de tota manera parla amb la teva mare per prendre precaucions perquè no t'encomanis.

Aquella veïna l'havia agafat perquè sempre cuidava tots els gossos que es trobava pel carrer, alguns d'ells tenien sarna, però ella els cuidava i manyegava igualment perquè es quedessin una mica contents. Perquè no estigués tan sola el Flore li parlava i jugava amb ella cada dos per tres, a més perquè veies que no li feia res la seva malaltia li donava la mà sovint, li feia pena pobra, després d'amagat es rentava bé clar, li demanava al seu àngel de la

guarda que no l'agafes, però clar el pobre àngel de la guarda tampoc podia fer miracles, sobretot sent ell tant reincident, així que al final quan ella ja ho tenia pràcticament curat li va sortir a ell, però no va ser molta sarna i va ser fàcil de curar, seguint el tractament i els consells de la Dharma, ja que el papa no va voler capficar a la seva mare amb un problema que ell sol s'havia buscat, el papa em va explicar quan jo era menuda que mentre li va durar la malaltia li picaven molt les mans. Aquella veïna al cap de poc (un parell d'anys més o menys) va marxar de Barcelona, s'havien fet molt bones amigues, en separar-se van plorar molt i es van prometre que no perdrien el contacte, però ni ella ni ell van complir la promesa d'escriure's i mai més s'ha sabut res d'ella.

En Flore no era bon estudiant, així que quan va acabar els estudis secundaris es va posar a treballar, primer va intentar buscar feina del que li agradava, es va fer voluntari social en l'hospital de Bellvitge, allà anava a xerrar amb els malalts que estaven sols perquè la seva família o no tenien temps per visitar-los perquè havien de treballar o bé passaven olímpicament d'ells. Els hi portava llibres i els hi llegia si ells no podien llegir o simplement volien que els hi llegís, el meu pare sabia que si els malalts tenien una actitud positiva, això els ajudava a recuperar-se de la malaltia que tinguessin, així que feia el pallasso a tota hora, eren gent que patien dolor i si els podia alleugerir encara que fos durant uns segons, ell ja se sentia afortunat. Un carnestoltes, en Flore es va posar en els canviadors de l'hospital un vestit de goril·la, li havia deixat un antic pacient que era de l'institut del teatre, era una disfressa preciosa, semblava talment un goril·la, anava passejant-se pels passadissos de l'hospital i la gent s'anava apartant espantada, un company que també feia de voluntari li va posar una corretja al coll perquè la gent no s'espantés tant i el portava per tot arreu com si fos la seva mascota. A les habitacions on hi havia els pacients, primer entrava el seu company i els hi deia que si volien veure la seva mascota que era una mica animal, però que no feia res de res. Quan deien que si el cridava "Antropomorfa! Vine!", llavors en Flore fent el mico i amb sorolls guturals suaus entrava a l'habitació i si el pacient s'ho prenia bé ell s'animava i acabava xisclant com una mona, s'enfilava a la taula i de retruc tirava alguna cosa sense voler, un got d'aigua o el que trobes. Si el pacient estava massa espantat, es mostrava afectuós, com si fos una mascota que busca carícies. Al final va pujar per l'escala d'incendis exterior fins a la teulada de l'hospital i allà dalt va continuar fent el goril·la, la gent del carrer se'l miraven espantats de veure un animal tan gran a la façana de l'hospital, anava fent crits i gesticulacions talment com si fos un primat, les llançadores van començar a aturar-se i a mirar el goril·la de l'hospital, en un instant estava tot col·lapsat, tot un munt de gent des de baix al carrer mirant com feia crits l'aprenent de king kong, en fi un caos, de lluny va veure que venia la pasma i va haver d'entrar perquè si no hagués acabat detingut, per sort la policia no va poder saber mai qui hi havia sota del vestit, perquè els companys de voluntariat es van cobrir les espatlles els uns als altres.

L'endemà, tots els pacients de l'hospital ho van saber que era ell "el

goril·la", diversos cops li van demanar que repetís l'operació. Però els del grup de teatre quan van saber l'èxit que havia tingut no li van deixar més el vestit per fer-ho ells mateixos, però com que no es guanyava diners perquè molts dels pacients no tenien un duro per pagar l'espectacle ho van deixar córrer. Quan el Flore va demanar el tratge per fer-ho ell gratuïtament, li van dir que si no es paga, no hi ha vestit de goril·la, no va poder disfressar-se mai més. Malauradament, aquesta feina no donava diners perquè era feina de voluntariat, en una societat capitalista fer felices a les persones no és important, quan tenia vint anys va conèixer la que seria la meva mare i amb qui es creia que podia confiar, per ella i per formar una família va deixar la feina de voluntariat i es va posar a treballar en una empresa de roba, on feia feines de cosidor manipulant uns grans talers, allà treballava més de dotze hores al dia i no va ser feliç fins que vaig néixer jo.

Ja soc aquí

Vaig néixer quan el meu pare tenia vint-i-dos anys, la meva mare ens va abandonar al pare i a mi al cap de pocs dies després d'haver nascut jo, el pare es va fer creus que fos tan egoista, no s'ho esperava. El pare em va dir que mentre jo plorava perquè tenia gana, ella em va deixar al bressol, va anar a l'habitació, es va fer la maleta i va marxar deixant-me a mi plorant de forma desconsolada i sola, va obrir la porta de casa just en el moment en què arribava el pare de treballar, ell li va demanar explicacions, però només va dir una paraula.

- Adéu!

El pare va entrar a casa i em va començar a preparar la llet, jo no parava de xisclar i plorar desconsolada per la gana que tenia; perquè em calmes, el pare es va inventar una cançó just en aquell precís instant, immediatament vaig callar i em vaig calmar amb el seu to tendre i monòton. La primera estrofa va en creixent i la segona en decreixent:

No ploris Ona no ploris que el papa ja és aquí!
No ploris Ona no ploris que el papa ja és aquí!

Es va repetint constantment, fins que està llest el menjar o el que sigui, des de aquell dia cada cop que tenia por, dolor de queixal, còlic o el que fos, el pare me la cantava i immediatament em calmava i m'adormia.

Vam tenir sort de la meva àvia la Marina, durant el dia estava a la llibreria amb ella mentre el meu pare treballava, m'encantava regirar els llibres i descobrir les seves històries, aquella petita llibreria era la meva segona llar. Al vespre cap al tard, el pare tornava de la fàbrica, estava cansat, però sempre tenia temps per jugar amb mi, fèiem tot el ritual, jocs, sopar i conte, a les onze més o menys ens adormíem, de vegades estava tan cansat que s'adormia ell abans que jo.

Un vespre sent jo petita de tres o quatre anys, tornàvem cap a casa el papa i jo, jo sempre anava amb una mena de rodeta enganxada a un pal que feia rodolar per terra, m'agradava molt conduir la rodeta aquella, em distreia, amb això que em vaig aturar de cop, el Flore dessequi't, es va aturar també, em vaig posar les mans a la cintura i li vaig dir molt seriosament al papa.

- Mia que he dolent Sir. Lorens Camacus he papa?.
- És dolent en Camacus? - Em va dir el papa tot estranyat que de cop digués allò, quina en devia haver fet en Lorens aquest cop?
- Si – vaig dir tota segura i esgarrifada pel que havia vist.
- I perquè és dolent en Camacus?
- Ha trencat a lluna!! - Li vaig dir

assenyalant la lluna trencada, és a dir, la lluna estava en quart creixent i es veu que sempre l'havia vista plena, en veure mitja lluna per deducció lògica, algú l'havia hagut de trencar, així que vaig decidir que el trapella d'en Camacus seria el culpable. En converses que tenien els grans havia sentit algunes barbaritats que havia comès l'amo, per això vaig lligar caps.

- Això ha fet en Camacus? - va dir-me el papa tot rient – ara quan arribem a casa li faré un escrit per queixar-nos.

I així va acabar la cosa, és a dir que aquest Camacus havia trencat la lluna, almenys en això era innocent, no ho va arribar a fer perquè tampoc li reportava cap benefici.

El papa no sempre podia estar amb mi, havia d'anar a treballar i algunes vegades la meva iaia tampoc em podia cuidar, així que em deixava a casa d'una veïna que es deia Lola, la pobra dona tenia molt pocs estudis, de fet no sabia llegir ni escriure, ja que a la terra si no tens diners has d'aprendre tu solet i si no tens força de voluntat doncs no aprens, de vegades jugava amb les seves filles una nena i un nen, el seu marit quasi no era mai a casa, han cavat, la Lola (que a pesar de tot era bona dona) també es va fer càrrec de la seva mare i la sogra. Un dia que el meu pare em va deixar amb ella per anar a treballar, de cop i sense cap motiu, amb tres anys d'edat li vaig començar a dir cridant.

- Lola, un tigre un tigre, un tigre.

Assenyalant a alguna banda, ella en sentir que li deia cridant un tigre!, un tigre!, es va espantar moltíssim i es va enfilar a una cadira (deixant les nenes, les seves filles i a mi a terra, perquè se'ns mengés el tigre).

- Un tigre, on Ona on?.
- Aquí Lola aquí, un tigre, un tigre Lola!
- Ai Déu meu! Un tigre – deia la Lola.
- Si Lola un tigre, un tigre – continuava cridant-li.

Quan el pare va tornar de la feina, la Lola ja estava més calmada i feia uns quants minuts que havia baixat de la cadira, llavors li va explicar tota angoixada, la por que havia passat amb el tigre.

- Quin espant Flore, la seva filla ha començat a cridar Un tigre! Un tigre! I jo m'he esglaiat moltíssim.
- Lola, però si és una nena com és que ha fet cas del que li diu una nena? – li va dir partint-se de riure.

-

Ai Flore, no sap que malament ho he passat.

Jo, mentre ella li explicava em feia la despistada, com si no anés amb mi i fos massa petita per haver fet això. Encara ara quan hi penso, em pixo de riure. Sovint anava a jugar a casa la Lola perquè m'avenia molt amb les seves filles, cada dos per tres estava a casa d'elles, no em recordo dels seus noms; a aquesta família un dia se'ls hi va cremar al pis, havien sortit tota la família, però havien deixat alguna cosa al foc i al cap d'estona d'haver marxat va començar a sonar l'alarma d'incendis, el foc havia començat a casa la Lola i corria el perill que s'estengués als altres pisos, el papa va començar a avisar a tothom i a treure gent de l'edifici, només feia que entrar i sortir de l'escala traient gent, tant va fer que els bombers li van dir que pares perquè els hi estava traient la feina i potser haurien de plegar. De fet, li van prohibir seriosament que tornes a entrar, ja que ell estava fent la mateixa feina, però sense l'equip de respiració i clar encara els hi donava més treball si l'havien de controlar a ell. Amb tot això quan als bombers van entrar en un dels pisos on hi havia foc, el gos que hi tenien va sortir corrents i en arribar al carrer va vomitar a causa del fum que havia respirat, però dessequi't va voler entrar un altre cop al pis perquè es pensava que al pis encara hi quedava la nena, però de fet no hi quedava ningú.

Als dies següents, la Lola va fer arreglar més o menys el seu pis i van tornar a viure-hi altre cop, un dia que el pare m'havia deixat amb ella per anar a treballar, no sé per quina raó ens vam treure les sabates per jugar descalços, però el terra era socarrimat i com que no estava en bon estat sem va clavar una estella al peu dret; quan vaig tornar a casa, el papa que sempre estava a tot arreu i ho sabia tot, es va adonar de seguida que no caminava bé, em va treure els mitjons i amb molta cura em va treure l'estella. Jo com no podia ser d'una altra manera, només feia que plorar i muntar l'espectacle de torn, era una estella de mida considerable no n'estic segura, però la recordo d'uns tres centímetres (moltíssim per al peu d'una nena), per sort no m'ha quedat quasi marca i avui dia em costa força veure la ferida que em va deixar, tampoc és que em sortís sang, ja que no en recordo haver-ne vist gens en aquell incident.

Teníem un gat que es deia Logsang, el recordo amb bastant d'afecte, perquè amb mi era molt afectuós, no recordo que m'hagués fet mai mal ni res per l'estil ni tan sols una esgarrapada, això que els gats són molt llunàtics, però aquest rés de res. Sovint per jugar amb ell agafava un paper embolicat amb un cordill i passava corrents arrossegant el fil, en Logsang s'amagava darrere del marc de la porta i quan passava es llençava a sobre el paperet intentant atrapar-lo, també jugava amb ell amb un robot de joguina, aquest caminava i tenia uns llums de colors molt forts, era un robot molt maco, cada dos per tres el posava en marxa i l'encarava cap al gat, el pobre gat en veure aquell robot que feia soroll i que se li acostava amb aquelles estenalles per mans amb tot de llumetes parpellejants, s'espantava molt i li fugia, han cavat, es carregava de coratge, l'atacava i acabava tirant-lo a terra. En Logsang era un trapella,

s'escapava i quan ens n'adonàvem el Logsang ja no hi era, tenia un munt de gates pel barri i ell els hi feia visites, pel que sabem les deixava a totes prenyades, venia a les tantes de la matinada i picava la porta de casa amb el cul perquè l'obríssim, han cavat, el papa havia d'aixecar-se per obrir-li la porta.

- Què fas a aquestes hores pel carrer trinxeraire! – el renyava el papa – aquestes són hores de venir?

Ell entrava tot fent-se el dissimulat i fent veure que no anava amb ell l'esbroncada. De vegades ens portava escarabats o ratolins mig mors a casa, això ho feia per compartir el seu menjar amb nosaltres, de fet és molt maco, però al papa i a mi això de menjar escarabats i ratolins no ens feia gens de gràcia, a més quan ja els tenia a casa, els deixava i ja veus els ratolins corrent per tota la casa, així que el papa havia d'agafar l'escombra i anaven ratolí i Logsang de pet al carrer. Un dia va desaparèixer, no el vam tornar a veure mai més, sempre hem preferit pensar que va trobar una bona gata i es va quedar amb ella, però segurament no va ser així, algun salvatge el devia matar.

Alguns dies que el meu pare tenia festa i per poder arribar a fi de mes, anàvem a fer feina a casa d'una encarregada de la fàbrica on ell treballava, era una masia de Collserola que és una zona residencial dels afores de Barcelona, ell desbrossava la finca i feia tota mena de feinetes vàries com reparar instal·lacions elèctriques, canonades o el que ella volgués. En aquella casa hi havia un gos fermat, és a dir que el tenia estacat tot el dia i el deixava lliure a la nit perquè ataques a les persones que intentessin accedir a la propietat, aquell pobre animal estava rabiós, mai havia rebut afecte de ningú, només cops, a mi em feia molta pena el pobre animal allà encadenat a una estaca, les primeres vegades que hi vaig anar, el gos estava molt rabiós i em volia mossegar, però cada cop que hi anava li portava alguna cosa de menjar i li anava parlant.

- Hola, no t'enfadis tant, ja o sé pobret que et tenen aquí lligat tota l'estona.
- Guapo!!, té, et porto una mica de menjar.
- No t'enfadis amb mi, que no et bull cap mal.

A mi em feia molta por el pobre animal, però em feia més pena que por, de mica en mica i a base de temps em va anar agafant confiança, cada cop m'hi acostava una mica més, però molt a poc a poc perquè veies que no li volia fer cap mal, han cavat, el gos menjava de la meva mà i fins i tot em llepava i es deixava acariciar, un mal dia la mestressa de la masia ho va veure i em va dir.

- Surt, nena surt, que et pot mossegar, aquest gos és molt perillós – em va dir espantada.
- No, si no em fa res, és molt maco.

- Hi ara! Però si és molt mala-bèstia - em va respondre.

Es va quedar molt estranyada de què el gos no em fes mal, a mi em feia molta pena aquell pobre animal, aquella donota el tractava molt malament. Ja no el vaig tornar a veure mai més, me'n vaig en penedir moltíssim en pensar que l'havien matat per culpa meva, durant molt temps vaig pensar que no l'havia d'haver encarinyat, però Dharma em va fer veure que l'error hagués sigut no donar-li afecte, almenys l'animal va veure que no tothom és salvatge. Per sort el pare quan va veure que havia matat el gos tampoc va voler treballar més per ella i els dies de festa van ser només per nosaltres dos sols, érem pobres, però alegrets.

Una tarda estava jugant a sobre el llit del papa amb les meves naus (de joguina clar) el papa estava estirat al meu costat mig abaltit, de cop no sé com, vaig començar a caure a poc a poc pel costat del llit, em vaig agafar amb el braç esquerre als llençols i molt suaument, a poc a poc, vaig anar caient fins a tocar a terra, vaig pujar al llit i vaig continuar jugant amb les naus com si res, el papa en veure que tot havia anat tan controladament per part meva, que no m'havia queixat ni res, que pujava al llit i continuava jugant, va pensar que no m'havia passat res de res, però sí que havia passat, m'acabava de trencar la clavícula esquerra. Durant les següents hores el papa es va adonar que cada cop que m'agafava la mà esquerra em queixava, però no cridava ni plorava només feia una mena de 'sss' i tirava el braç cap a mi. Dessequi't, va veure que allò no era normal així que em va portar al metge, aquest va dir-li que tenia la clavícula trencada, aquell metge es veu que per diagnosticar el que tenia em va fer bastant mal, em va tocar tant que ja plorava i cridava per tot, això que perquè jo em queixés m'havia de fer veritable mal, ja que sempre he sigut molt soferta, el metge cabrejat perquè plorava tant, li va dir al papa.

- Si fos la meva filla, ja li hauria fotut una hòstia.
- Si fos la seva filla, jo també li hagués fotut – va respondre el papa ràpidament – però no és la seva filla així que paciència.

Abans d'embenar-me, em van enviar a una màquina que feia radiologies per veure com de trencada estava la meva clavícula, allà hi havia un especialista que era el tècnic de la màquina radiològica i aquest tenia un ajudant que estava aprenent la professió.

- Engega la màquina Manel – li va demanar el radiòleg al seu aprenent.

El xicot li va donar a l'interruptor, però la màquina no va fer res de res, no funcionava, va començar a mirar i a mirar, va provar de pitjar altres botons a veure què passava, però la màquina continuava aturada.

- Que et passa Manel, que et passa - va dir-li el radiòleg.

- No ho sé, no funciona – va contestar l'aprenent tot amoïnat.
- No funciona Manel? Ai caram, quina cosa més estranya, ja ho has mirat tot Manel? – li va dir sense moure's ni fer res per ajudar-lo.
- Sí, si – va respondre acollonit.
- Escolta Manel una cosa, que estic pensant... i si la connectem al corrent elèctric?, que et sembla si la connectem perquè rebi electricitat, creus que llavors funcionaria? - va dir-li fent cara d'haver estat rumiant molt.

El pobre xicot es va adonar que veritablement la màquina estava desendollada, mig rient i content d'haver trobat per fi la solució, la va endollar i clar la màquina es va posar en marxa.

L'únic que recordo de la trencadissa de la clavícula és que em van fer un bandatge molt gruixut que m'agafava tot el braç esquerre i el pit, de tornada a casa el papa em va dir – apa que forçuda, sembles la dona fantàstica – una sèrie infantil a on sortia una superheroïna, naturalment va quedar ben soldada i perfecte. De tota manera a Nà, ja l'hauria tingut curada la clavícula el mateix dia perquè la medicina estava molt més evolucionada i tenien uns soldadors que sense dolor pel pacient et regeneraven l'os en qüestió de minuts.

La Dharma es va convertir amb la meva millor amiga, de fet millor que una amiga, era una companya, cada dia parlava amb ella i li explicava tot el que m'havia passat, al seu torn ella també m'explicava les coses que li passaven, Dharma feia la solidaritat fent de consellera, tractava una diversitat immensa de temes, s'havia especialitzat a resoldre conflictes que tinguessin civilitzacions d'altres mons, tant entre elles com a dins d'una sola societat, tot i que de vegades també li agradava desconnectar de tants maldecaps i fer de guia turística de Nà, aquest provenien sempre d'altres planetes perquè les persones de la terra teníem prohibit viatjar a Nà, bé de fet teníem prohibit sortir del planeta, però sobretot viatjar a Nà. Les nostres naus vagaven per l'espai, però sense allunyar-se gaire de la terra i sense tenir contacte amb quasi cap civilització, moltes alienígenes recordaven el setge que els terrestres havíem fet a Nà i no volien establir relacions amb un planeta invasor; de tant en tant la terra armava un destructor amb una tecnologia una mica millor i l'enviaven a Nà, però amb la mínima tripulació, ja que en cas de fracàs (cosa que sabien que passaria) tot el personal de la nau es faria immediatament ciutadana de Nà, per això totes les que hi anaven tenien família a la terra i d'aquesta manera les podien pressionar perquè haguessin de tornar. Aquests destructors a mig viatge eren abordats amablement pel Sometent, la nau era desmantellada i la tripulació era detinguda en el cas que aquella persona hagués comès delictes mitjans o greus a la terra, si no tenien delictes era

convidada a convertir-se en ciutadanes de Nà o retornades a la terra.

Però tornem a Dharma, molts cops m'havia expressat la seva intenció de venir a veure'm a la terra, cosa que em posava una mica neguitosa perquè semblava totalment humana quan xerràvem amb la ràdio-transmissor, però jo mai havia tingut contacte amb una màquina en persona.

- Com ho faries això de venir a veure'm? - li vaig preguntar un dia que va sortir el tema a la conversa.
- D'entrada hauria de ser una decisió consensuada amb el consell de Nàbots, com saps els terrestres no ens volen. Així que d'entrada hi hauria d'haver una petició per part vostra de voler que vingués.
- I si féssim aquesta petició i no volguessin els amos?, que faries?
- El que vulguin o no uns pocs, no importa, tenim els recursos per entrar en la terra sense ser detectats.
- I si fos jo qui vol que vinguis, però el consell de Nàbots decideix que no pots venir?
- És una bona pregunta, els hauria d'obeir. Però vindria, sempre em tindràs al teu costat.

En part em vaig alegrar de veure que no era tan fàcil que vingués, és a dir que no vindria si no li demanava per molt que ella estigués disposada a venir. Però de vegades sóc una contradictora compulsiva, perquè encara em vaig alegrar més de veure-la tan disposada a saltar-se totes les normes per poder estar al meu costat en cas de necessitat.

Durant unes setmanes Dharma va estar en viatge a pau a Nàuticus, aquesta missió va durar tres setmanes, però per molta feina que tingués sempre trobava un moment per poder xerrar amb mi, clar que sent una Nàbot això per ella no era cap inconvenient, ja que dormia per simpatia igual que els humans, però no en tenia cap necessitat, tot seguit us explicaré com li va anar en aquelles negociacions on la Dharma va haver de posar en marxa tot el seu enginy.

El conflicte de Nàuticus

Una delegació de Nàuticus va viatjar a Nà per contactar amb una negociadora, ja que tenien un conflicte amb un sector del seu planeta, així que van baixar de la nau li van comunicar al Nà que els atenia.

- Necessitem contactar amb un negociador, hem sentit a parlar dels grans dots que tenen els Nàbots per resoldre conflictes i necessitem al millor.

El Nà de torn sabia que qualsevol Nàbot es podia fer càrrec de la situació, però la Dharma a l'haver estat descendent directe d'Alfa1 era sens dubte la que més coneixement tenia per resoldre conflictes, així que no va dubtar a cridar-la. Just en aquell moment Dharma es va presentar al seu costat, cosa que al Nà no li va estranyar en absolut.

- Aquestes senyores necessiten un negociador per un afer intern – li va dir el Nà adreçant-se a Dharma. Era només una informació formal, ja que el Nà sabia que Dharma sabia que volien, els únics que no ho sabien era la delegació de Nàuticus que els pobres no sabien res de res.
- Però, aquesta mateixa? – va dir un dels Nàuticus, que al moment va pensar que li enviaven qualsevol maquineta, la que tenien més a mà.
- Li presento a Dharma – va respondre al Nà – Dharma és filla d'Alfa1 (tothom que s'interessés per als Nàbots sabia que Alfa1 va ser el primer Nàbot) és la més preparada per negociar la pau al seu planeta, s'ha anticipat a les nostres necessitats i ha aparegut justament ara, perquè s'ha imaginat que vostès sol·licitarien els seus serveis.

Després de les salutacions formals i de les preguntes típiques com per exemple "com es troben?" o "han tingut un bon viatge?", i com no podia ser d'altra manera parlar del temps "avui a Nà tenim un dia preciós, després si volen podríem pujar a la superfície a prendre el sol i els hi mostraré els racons més interessants del nostre planeta", mentre transcorria tota aquesta xerrameca, Dharma els va conduir a una sala de reunions preparada per cinc persones, eren quatre delegades de Nàuticus tres dones i un home, van seure i

Dharma sense més preàmbul els hi va demanar que li expliquessin quin era el problema. Va prendre la paraula una dona la gran, que semblava ser la cap de tots quatre, tot i que fins aquell moment només havia parlat l'únic home que anava amb aquella delegació.

- Al nostre planeta hi ha un sector concretament l'illa de Natcor, que sempre ha sigut rebel, s'ha negat de forma sistemàtica a acceptar i acatar les nostres lleis, ens han causat des de fa tres-cents anys dolor i destrucció. Però recentment la cosa ha empitjorat en gran manera, fa uns deu anys van formar un grup terrorista, aquest va començar posant bombes a les delegacions de governs i a punts estratègics vitals pel funcionament del planeta, per sort el nostre esquadró antiterrorista ha anat desactivant cèl·lules d'aquest grup terrorista.
- Disculpi, però per poder resoldre el seu problema he de saber tota la veritat i no anar amb subterfugis – li va interrompre Dharma – que vol dir en desactivar, els van matar?
- Si – va respondre ràpidament, al mateix temps que s'adonava que això "de matar", als Nà's no els hi feia gens de gràcia – com anava dient, el problema és que ara s'han tornat molt més precisos, ara han aconseguit una arma que des de gran distància poden executar caps de govern, policies o el que els hi vingui de gust; fa un any van matar al nostre rei, quan el seu fill el va succeir també el van matar, aleshores el segon fill (el mitjà) el va succeir, però també el van matar, en tota la família reial només queda el fill més petit i no podem permetre que el matin també, per això els nostres assessors ens han demanat que signem un tractat de pau amb l'illa de Natcor i concedir-los la independència. A més l'hereu al tron, es nega a acceptar la

corona fins que no s'hagi resolt el problema.

- Bé, però perquè han vingut? No necessiten cap Nàbot per negociar la pau, només es tracta que arribin a un acord amb Natcor.
- La qüestió és que els Natcor no confien en nosaltres, ells han dit que només acceptaran negociar, si una Nàbot fa d'intermediari.

La resistència de Natcor, estava meravellada de com s'havia gestionat a Nà la batalla amb la terra, estava massa esperançada (segons l'opinió de Dharma) en què un Nàbot seria el negociador perfecte.

- Bé!, accepto l'encàrrec, però només si em deixen via lliure i a més fan tot el que jo els digui. D'entrada s'ha d'acabar amb els conflictes retirant totes les forces d'ocupació de Natcor.
- Però si fem això, Natcor quedarà sense ordre, serà un caos, els saquejos s'estendran en tota l'illa, hi haurà morts i destrucció.
- Ells es volen governar, hem de deixar que ho facin. És millor un mal govern propi, que un bon govern estranger.

Van dir que sí, que farien tot el que Dharma els hi recomanes, però en la seva aura, Dharma va detectar una animadversió molt clara. A partir d'aquest moment, Dharma va tenir molt clar que eren els Natcor els que estaven demanant ajuda a través dels Nàuticus, era evident que Natcor estava en estat de setge i per aquesta raó no van poder venir ells mateixos a sol·licitar l'ajuda, encara que tan lluny Dharma sentia el crit d'auxili dels Natcor.

Durant el viatge, Dharma va parlar diversos cops amb la delegació de Nàuticus per intentar treure'n l'entrellat del conflicte, però tot el que li deien feia una ferum de parcialitat que tirava enrere, molt enrere; el que si li va quedar clar, és que durant anys el planeta es va anar unificant "pacíficament", per tal de no tenir problemes, totes les cultures del planeta es van unificar i diluir dins de la cultura dominant fins a formar una gran coalició, amb el temps Natcor es va quedar sola mantenint la seva independència, aleshores veient que no podien doblegar diplomàticament els Natcor, tota la gran coalició de Nàuticus va declarar la guerra a Natcor per tal de fer una única coalició igualitària i "justa" a tot el planeta (segons ells), els ciutadans de Natcor van lluitar tant com van poder per defensar la seva cultura i autonomia, van fer una defensa ferotge, causant centenars de milers de baixes en els dos bàndols, però eren superats a raó de deu Nàuticus per cada Natcor, era una

lluita perduda des de començament, així que finalment van ser arrasats, les seves institucions van ser desmantellades i els caps de govern de Natcor executats. Nàuticus no es va quedar satisfeta amb la victòria, l'odi i la rancúnia generada per la guerra no es va perdre mai en el temps i es va perpetuar una revenja que va durar fins al present, va fer un tracte diferenciat entre els ciutadans de primera (els Nàuticus) i els de Natcor, els Natcor no tenien cap dels serveis socials que tenien a les altres zones del planeta, malgrat pagar els mateixos impostos que els altres, havien d'espavilar-se ells mateixos per tenir la seva pròpia sanitat i educació, però sempre clandestinament, si els descobrien eren empresonats o fins i tot executats depenent del grau de xenofòbia del jutge de torn. Durant un temps Natcor va suportar estoicament el menyspreu, però amb els segles es van adonar que aquell greuge no s'aturaria mai, una part de la població ja no va poder aguantar més i es va formar un escamot de defensa de Natcor, ja que no serien mai acceptats com a iguals a Nàuticus volien recuperar la seva llibertat.

En arribar a Nàuticus, van acomodar Dharma al palau presidencial i la van presentar al president Anníbal, un individu molt nerviós que no es podia estar assegut més de tres minuts, semblava el cul d'en Jaumet. Dharma li va expressar el desig de visitar Natcor, el govern li va preparar per a l'endemà tota una agenda per visitar Natcor amb dinar amb el governador de l'illa inclosa i escorta, però l'endemà, quan van anar a despertar-la a l'habitació es van trobar que ja havia marxat. El que menys necessitava era una visita guiada de la mà de les Nàutiques, havia de veure quina era la situació real a Natcor. Passejant pels carrers va veure els excessos de la policia amb qualsevol dels ciutadans de Natcor, els tractaven a tots com si fossin culpables, homes, dones, nenes i àvies, a ella també la va agredir. Una policia que la va confondre amb una ciutadana de Natcor, d'entrada li va etzibar un cop de porra, perquè no caminava amb la mateixa posició humil que havien d'adoptar totes les ciutadanes d'aquella illa, a Dharma no li va fer cap afecte, però va actuar com si hagués rebut l'impacte va rebotar a terra i va actuar com si estigués atordida, això va satisfer a la policia amb un gran somriure.

Dharma va sortir de l'illa immediatament, ja n'havia vist prou; era evident que les forces d'ocupació no havien sortit de l'illa. Havia de fer que marxessin com més aviat millor per aturar els abusos massius, en tornar al palau presidencial va anar a veure directament a Anníbal, no tenia audiència ni la volia, la seva missió tenia prioritat absoluta i així ho va dir a qualsevol que se li va posar al davant, de fet no anava gens desencaminada, ja que des de la seva desaparició l'havien estat buscant per tot arreu, fins i tot ja estaven preparant un escamot per rescatar-la dels Natcor.

- Benvolgut senyor Anníbal – li va dir Dharma amb la seva millor cara d'amabilitat - li vaig demanar a la delegació que retires els seus homes de Natcor com a senyal de bona voluntat,

exigeixo que les tropes es retirin immediatament, si no fan aquest acte de bona voluntat, no podré establir contacte amb els representants de Natcor, perquè davant d'ells no tindré cap credibilitat.

Immediatament, va donar l'ordre de retirar la policia de Natcor, va donar mil excuses dient que no hi havia hagut prou temps, però la mirada penetrant de dharma el va avergonyir, l'endemà Dharma hi va tornar, la policia estava massa atrafegada recollint i replegant-se, al cap de dos dies hi va tornar i ja no hi havia cap policia al carrer; els Natcor estaven sorpresos i contents, no s'ho podien creure. Aquell mateix dia Dharma va decidir presentar-se com a Nàbot, va xerrar amb tothom que es trobava pel carrer i va donar veus que ell era una Nàbot, que havia vingut per pactar la pau i la independència de Natcor, va demanar que els representants de Natcor es posessin en contacte amb ella al mateix temps que entregava un codi xifrat perquè li passessin les coordenades de contacte. Aquell mateix dia en arribar al palau presidencial va rebre una trucada de la cap de la resistència dels Natcor, es deia Aina, van quedar per trobar-se l'endemà mateix en una zona deshabitada del planeta, era en mig de l'oceà en unes coordenades que li va dictar Aina utilitzant el codi xifrat.

Com que no era cap secret que havia de contactar amb les representants de Natcor, Dharma va informar Anníbal que les negociacions començaven l'endemà mateix, de bon matí va agafar el vehicle que li havien assignat i abans de sortir del garatge va destruir el localitzador que li havien enganxat (d'amagat) a sota el seient, definitivament els de Nàuticus eren molt previsibles; encara no havia fet cent metres quan es va adonar que un vehicle camuflat dels serveis secrets l'estava seguint, va girar uns quants carrers aleatòriament per confirmar que el seguien, els perseguidors mantenien la distància fent el mateix recorregut que ella, va aturar-se prop d'una cafeteria per esmorzar com aquell que no vol, els agents creient que la reunió es faria en aquell lloc van entrar precipitadament darrere d'ella, Dharma els hi va oferir la taula a on li estaven servint cafè amb una pasta típica de Nàuticus, però aquest van girar cua i van sortir de la cafeteria tan precipitadament com havien entrat (Dharma es partia el pit, si hagués sigut humà hagués rigut sorollosament), després va agafar el vehicle i per no muntar una persecució al mig de la ciutat va anar en direcció a un bosc que estava en direcció oposadament en diagonal a on tenia la cita, allà es va posar a sortejar arbres a tota velocitat, ara dreta, ara esquerra, el cotxe que el perseguia no tenia l'habilitat d'una Nàbot, era bon conductor sí, però res a veure, al cap de vint minuts estaven tan marejats que ja no sabien on estava Dharma.

Quan va arribar al lloc de la cita al mig de l'oceà, hi havia un altre vehicle amb quatre persones tres noies i un noi, li van explicar que eren la resistència de Natcor, aquest tenien ganes d'acabar la guerra, sabien que estaven en

minoria i que per cada Nàuticus que mataven elles, eren torturats i morts centenars de Natcors. Aquell dia van establir les bases per les següents reunions, a més Dharma els hi va proporcionar ràdios-transmissors per poder contactar amb ella sempre que ho necessitessin. Dharma es reunia amb els de Nàuticus i amb les Natcors aleatòriament per crear el tractat de pau i pactar la independència de Natcor, els serveis secrets la continuaven perseguint cada cop que anava a trobar-se amb els Natcors, però per Dharma no era cap problema despistar-los, el bosc era enorme i trobava molt divertit aquelles corredisses matinals. Calia anar amb compte perquè si els de la secreta tenien un accident, ella havia d'estar a menys de cent metres, així el seu camp protector evitaria que prenguessin mal, un cop el conductor era massa bo i Dharma ja no tenia més temps per seguir jugant al gat i a la rata, així que es va llençar directament contra ells com un kamikaze, quan estaven a punt de xocar van maniobrar a la dreta i el seu vehicle va quedar estampat en una roca, en estar Dharma allà mateix el seu camp protector els va protegir i no els hi va passar res de res. Però el vehicle va quedar destrossat, aquell pobre conductor va ser amonestat i retirat del cos, en compensació Dharma va contactar amb ell i el va felicitar per la seva habilitat al volant, avui dia ell i la seva família són ciutadans de Nà.

Al cap de dues setmanes ja tenien els acords redactats i havien quedat l'endemà per signar la pau i la independència de Natcor, el dia de la signatura Aina i les altres tres resistents van anar al palau presidencial i allà amb Anníbal es van signar els tractats de pau i la declaració d'independència de Natcor, la feina ja estava feta així que Dharma es va acomiadar de tots ells i va agafar la nau en direcció a Nà, però no es va allunyar gaire. Aquell mateix vespre van detenir a Aina i les seves companyes, ara ja sabien qui eren i Anníbal va preparar l'execució publica just per l'endemà, al mateix temps va ordenar el retorn de les tropes a Natcor així que estiguessin llestes, l'endemà a la plaça de la presidència estava tota la plana major per gaudir de l'execució dels últims de la resistència Natcor, les van posar al paredó d'afusellament i el sergent va dir les paraules.

- Preparats, Apuntin... Foc!

Sense resultat, perquè Dharma ja s'imaginava que Anníbal i els seus sequaços en portaven alguna de cap, en el mateix moment que el sergent deia foc la nau Nà baixava just al mig de la plaça, entre l'escamot d'afusellament i els Natcors, gràcies al camp protector les bales no van fer afecte als cossos de les Natcor. Es va obrir la comporta i va descendir Dharma que es va dirigir a les càmeres que retransmetien l'execució i va donar el següent missatge.

- El govern de Nàuticus ha incomplert el tractat de pau que ha signat amb els Natcors, també s'estan preparant les tropes per envair de nou Natcor. Ahir, a Natcor, vostès no ho saben, però es va celebrar un referèndum en què es preguntava a la població si volien estar protegits pels Nàbots i aquest va ser el resultat:

89%	Si
8%	No
3%	No Sap

Per tant, a partir d'aquest moment Natcor estarà protegit pels Nàbots fins que ja no necessitin la nostra protecció, qualsevol intent d'envair Natcor serà inútil - en aquell moment van aparèixer quatre naus més de Nà en les quatre cantonades de la plaça de la presidència – els Nàbots avui mateix ja han arribat a Natcor per ajudar-los en les tasques diàries i protegir-los, ja que no confiem en l'actual govern de Nàuticus. Tenen alguna pregunta? – va dir adreçant-se a la premsa que s'havia precipitat on estava Dharma.

- Prendran posició a la resta del planeta?
- Només en les zones que ens demanin ajuda.
- Trencaran relacions amb Nàuticus i ajudaran només als Natcor?
- De cap manera, desitgem tenir relacions amb tots els éssers vius de tot l'univers, l'únic que ens ha decebut és el govern de Nàuticus, no la seva gent.
- Permetran que els terroristes de Natcor continuïn assassinant a Nàuticus i els hi oferiran protecció?
- Per descomptat que no, si algú comet algun crim haurà de complir condemna tal com estan fent els terrestres de la terra a Nà, de tota manera ja no hi haurà més violència per part dels Natcor perquè ja no tenen a ningú que

els humiliï.

Les peguntes van seguir i Dharma amb una paciència infinita les anava responent a totes, el govern va intentar tapar-li la boca i que no parles amb la premsa, però els Nàbots que havien baixat de les naus van barrar el pas educadament a la guàrdia presidencial. Aina i les seves companyes van ser alliberades dels guàrdies que les tenien agafades del braç, les Nàbots amb un somriure d'orella a orella els hi deien als guàrdies "en permís" tot agafant del braç les resistents i aquests pobres guàrdies es quedaven sense la presonera i amb cara de no sé què està passant. Un sergent amb molt males puces va començar a disparar amb la seva pistola, va llençar bales en totes direccions també a la premsa, per sort cap bala va sortir del camp protector de cent metres que irradiaven els Nàbots, les bales queien a terra just quan estaven a punt de tocar a un ésser viu. Quan la premsa es va afartar de fer preguntes, Dharma es va dirigir a la seva nau, en aquell moment un delegat li va dir que Anníbal volia parlar amb ella, però Dharma va dir:

- Digues-li que ha aconseguit el que volia, el conflicte s'ha acabat, el jove rei pot acceptar la corona sense cap mena de por i que Nàuticus a partir d'ara serà un món més feliç.

Al cap de pocs dies Dharma va marxar del planeta Nàuticus, avui en dia les Natcor continuen vivint a la seva illa la mar de feliços amb els Nàbots, ningú els ha intentat envair ni han patit més maltractaments. Han creat la seva pròpia versió dels Nàbots, amb la seva fesomia però amb el mateix programari. Pel que fa als Nàuticus, cap zona ha demanat mai entrar a la federació de Nà ni d'estar protegits pels Nàbots, la relació entre Nàuticus, Natcor i Nà's és diplomàtica, Nàuticus continua creant odi contra els Natcor, però com que no poden fer res contra elles es queden frustrats, a més tampoc els interessa gents, ja que s'ha creat una mena de dependència comercial entre els dos estats Natcor i Nàuticus, també hi ha entre els dos estats un consell per fer front comú als problemes planetaris, és un bon inici, potser amb el temps s'acabarà l'odi i la rancúnia, qui sap.

Com hem acceptat tants treballs de merda?

El papa per damunt de tot era un pacifista, una persona com n'hi ha poques, amb ideals, però a més conseqüent amb la seva ideologia, tenia molt clar que davant d'un conflicte armat no es defensaria, que no claudicaria, però que tampoc mataria a ningú per defensar la seva vida. A la seva mare això la desesperava molt perquè coneixent el seu fill, sabia que no es defensaria davant de la violència i per postres tampoc fugiria si anaven mal dades, els hi plantaria cara sense tornar-s'hi, no era com d'altres que creuen una cosa i en fan un altre. També era anarquista, ell creia que la societat anarquista és la millor, sense obligacions, però amb un sentit de solidaritat bàsic per poder mantenir el bé comú, no per imposició sinó per allò que és necessari per al sosteniment de la vida, una societat on es respecti per damunt de tot la llibertat de tots, fent el que hom vulgui, sempre que no esquarteris la llibertat de ningú. Tots iguals, tots lliures. Vaja, com a Nà.

A casa, cada dos per tres venien companyes a fer reunions amb el papa i la meva àvia la Marina, organitzaven les vagues i accions que s'havien de prendre contra diverses empreses on els treballadors eren maltractats; ell (el papa) s'encarregava del departament de treball, era qui ajudava als treballadors a obtenir feina assessorant-los d'acord amb la seva formació, experiència i possibilitats d'adaptació a noves feines.

Un cop que estaven reunides en un bar les de la resistència amb el meu pare hi va haver una batuda i les van detenir a totes, les van esposar i les van fer anar en fila fins al furgó policial passant pel mig de tothom, al barri on vivíem s'havia acumulat un munt de persones que s'ho miraven com si allò fos un espectacle, el papa que era molt "cuco", sempre anava molt ben arreglat i en aquella ocasió portava un vestit d'home de color blanc amb un barret de palla i un bastó - vaig passar molta vergonya, perquè tots anaven normals com a obrers i jo semblava que anés a un casament tan ben vestit – em comentava el papa anys més tard, els van detenir perquè estava prohibit fer reunions de treballadors. Llavors els van portar a la presó estatal; just aquells dies es va morir Sir Lorens Camacus i el seu fill Sir Andrew Camacus va passar a ser el successor, per celebrar-ho van decidir alliberar dos presoners, van repartir papers entre els presoners perquè hi posessin el nom i els entreguessin, el papa li va dir a un company seu que esperessin a entregar-los els últims. La gent s'amuntonava per entregar el paper, quan ja acabaven de recollir papers van anar el papa i el seu company i van entregar els seus, els quals van anar a sobre de la pila i tal com els van entregar van agafar els dos de sobre i van sortir lliures ell i el seu company.

A la fàbrica on treballava el meu pare, estava prohibit parar per esmorzar, quan de fet sempre les treballadores havíem tingut dret a esmorzar a la feina, ja que segons l'estatut de les treballadores que encara era vigent i tal com diu l'article trenta-quatre-punt-quatre:

34.4 Sempre que la durada de la jornada diària continuada excedeixi de 6 hores, s'ha d'establir un període de descans durant la jornada d'una durada no inferior a 15 minuts. Aquest període de descans es considera temps de treball.

Però a poc a poc aquest dret ens el vam deixar prendre a canvi de no perdre una feina precària, les companyes de feina i ell esmorzaven d'amagat, el meu pare els hi deia a les companyes que teníem aquest temps, però totes deien -deixa, deixa que encara perdrem la feina-, una dona que patia del cor es va posar a esmorzar d'amagat, l'encarregada la va enxampar i li va començar a cridar.

- No es pot esmorzar a la feina, sempre està igual, la fotré al carrer.

La dona es va espantar i li va agafar una mica d'infart, la seva neboda que es deia Isabel treballava a la fàbrica amb ella, en veure que la seva tia tenia un atac de cor li va fotre una hòstia a l'encarregada.

- Demà!!!, ja no entres.

Li va dir l'encarregada a la neboda, el Flore va intervenir parlant amb l'encarregada per intentar que la noia no perdés la feina.

- Home Antònia no sigui així, la nena s'ha posat nerviosa en veure la seva tia amb un atac.
- He dit que no entra i no entrarà a treballar mai més.
- Antònia, vostè sap que tenim dret a esmorzar un mínim de quinze minuts i no havia d'haver-li dit res, deixi que la noia pugui entrar a treballar, sap que és molt treballadora i que ara s'ha posat nerviosa en veure la seva tia malament i s'ha espantat.
- Doncs no haver-se espantat, que agafi les coses i marxi, l'empresa diu que no es pot esmorzar i ella estava esmorzant, per tant, puc dir i fer el que em doni la gana.
- Antònia si l'acomiada farem valdre els nostres drets d'esmorzar i pararà tota l'empresa els quinze minuts.
- A sí? I qui sara el guapo que ho farà això.
- Jo seré el guapo -li va dir el Flore-.
- Doncs ja ho veurem.

L'endemà la Isabel no va entrar a treballar, el Flore va preguntar a les seves companyes qui volia anar amb ell a parlar amb la resistència per preguntar si

teníem dret a esmorzar i si ens podia passar alguna cosa per fer-ho, dues companyes van dir que l'acompanyarien. Aquell dia van plegar més d'hora i van anar a la reunió clandestina de la resistència, allà hi havia advocats que s'encarregaven de judicis que tenien els treballadors amb els amos i un d'aquests advocats les va atendre, li van explicar a l'advocat el cas i aquest els hi va dir que la llei era molt clara en aquest aspecte, perquè a l'Estatut dels Treballadors deixà clar que teníem dret a parar quinze minuts per esmorzar, tal com ja he dit en unes línies més amunt.

- I si les acomiaden o posen alguna pega, tornin que els podem posar un plet i el tenim guanyat, aquest aspecte ha quedat en l'oblit, però no fa tants anys que encara hi havia treballadores que podien gaudir de l'esmorzar.
- Però, podríem perdre la feina?
- Si feu pinya, no us podran acomiadar a totes a la vegada. A més cal tenir en compte que la llei està de part nostra.

La resistència estava molt forta en aquella època, quasi totes les treballadores hi participàvem en la mesura que podíem, havíem de fer pinya si volíem fer del món un lloc una mica millor. L'endemà ho van explicar a les companyes de la feina i aquell dia va parar tota la bancada del Flore, és a dir la renglera on estaven totes les cosidores assegudes davant de la màquina, les bancades del costat quan van veure que paraven, elles també van parar. L'encarregada quan ho va veure va venir corrents.

- Perquè pareu!!!, va a treballar -va dir-.

Totes es van posar, dessequi't a treballar un altre cop, Flore que va veure com s'acollonia la gent, es va aixecar i vaig dir.

- Parem perquè ens hem informat i segons l'Estatut dels Treballadors paràgraf trenta-quatre-punt-quatre tenim dret a un descans de 15 minuts dintre la jornada laboral i sense detriment del sou.
- A sí? I qui pararà per esmorzar tu sol? – li va respondre tota fatxenda veient que les tenia a totes atemorides.
- Totes -va dir el Flore-.
- A dons, va, que s'aixequin les valentes que volen parar.

Totes es van quedar assegudes, Flore quan va veure que es quedava tot sol davant d'aquelles rastreres les va començar a insultar, els hi va dir de tot – pilotes, rastreres, esquirols, cucs, brutes, baixes i rastreres. Sempre menjareu les almoines que us deixen els amos si no us feu valdre. Teniu tanta por que

esmorzareu d'amagat com les rates? -, de mica en mica, una a una, es van anar aixecant, primer les companyes que l'havien acompanyat a la resistència, al final estaven totes aixecades. Fins i tot gent que no havia parat a esmorzar mai de bancades més allunyades.

- Totes aquestes pararem - li va dir el papa a l'encarregada, que estava visiblement indignada en veure que no parava d'aixecar-se gent.

Va fer mitja volta i va marxar, a partir de llavors tota la nostra planta parava per esmorzar, les planxadores quan es van assabentar també van parar, els mecànics i després els altres dos torns, al final tota la fàbrica va acabar parant per esmorzar, per haver acomiadat a aquella pobra noia que li va fotre el ventallot, si no ho hagués fet, el meu pare no hauria fet parar tota la fàbrica, perquè el més graciós del cas és que ell mai esmorzava, però a partir de llavors parava per gaudir dels quinze minuts.

Després d'haver aconseguit aturar l'empresa l'encarregada va agafar certa mania al meu pare, encara que val a dir que era una persona que l'admirava perquè no es deixava sotmetre; una de les feines que li va donar per fer eren unes samarretes, va resultar que tenien un petit dibuix i a l'hora de cosir-les les va cosir del revés, no va veure el dibuixet, estaven ben cosides, però del revés, l'encarregada va venir i li va dir tota cofoia.

- Aquestes samarretes estan cosides del revés.

Al pare li va saber greu que li tornessin la feina, mai li havien tornat res, les companyes de bancada quan van veure que li havien tornat les samarretes i que estava amoïnat, entre totes van començar a agafar-li samarretes i les vam fer en una hora, va ser l'únic cop que li van tornar una feina. Més endavant, quan el pare ja estava mort, en una de les esbroncades que els hi va fotre l'encarregada a les seves antigues companyes, els hi va dir que l'únic que valia com a persona era el Flore, per això dic que li tenia respecte malgrat tot.

L'amo de la fàbrica era ni més ni menys que Sir Andrew Camacus el gran potentat de quasi totes les empreses del planeta, aquell incident el va trobar intolerable i va prendre mesures per escarmentar a l'home que havia organitzat tot aquell sarau, ja li va fotre una bona esbroncada a l'encarregada, però no la va acomiadar perquè era una dèspota amb els empleats i li agradava com els tractava. Al meu pare tampoc el va acomiadar perquè va preferir tenir-lo controlat, volia revenjar-se de l'home que havia aconseguit parar tota la fabrica per esmorzar, li volia fer pagar molt car. El va denunciar per ser un terrorista de la resistència, va dir que havia matat a gent a més d'escriure i repartir propaganda subversiva, això de la propaganda sí que era veritat, però no en tenien proves. No van trigar gaire detenir-lo, ara només necessitaven proves, ja estava fitxat per haver fet reunions amb la resistència, però amb això no en tenien prou per executar-lo, necessitaven que signes un document assegurant que havia assassinat gent, però ell es va negar a signar una

mentida. Sabien que era un personatge important amb contactes íntims amb Nà, no n'hi havia prou amb una acusació d'una sola persona per molt Camacus que fos, ni tampoc de diverses persones per no perdre la feina, necessitaven proves irrefutables, una declaració signada del mateix pres. Per tal d'obligar-lo a signar li donaven pallisses, li posaven el cap a la banyera plena d'aigua i el tenien allà fins que feia forces per treure el cap per poder respirar, llavors li deien.

- Signaràs el document?

El papa, altre cop deia que "no" hi tornaven a capbussar-lo, això es repetia diverses vegades fins que s'avorrien i preferien dedicar-se a maltractar a un altre amb qui tinguessin més èxit, altres vegades el lligaven pels canells dels braços amb els turmells de les cames en conquilles, li posaven una barra pel mig, l'aixecaven i li feien donar voltes, quan es cansaven d'estovar-lo el posaven a l'armari lligat així i marxaven a dinar. Després de dinar apareixia el policia bo, que el deslligava, li oferia aigua, pa i li deia:

- Flore, no siguis ruc. Al final signaràs, no cal que pateixis tant.
- No, no ho signaré.
- Però si no passa res per signar aquest paperet, jo no bull que pateixis més. Dóna'ls el que volen i no en parlem més.
- No signaré una mentida.
- Com vulguis, però al final tots acaben signant!

Llavors sortia de l'habitació i tornaven a entrar els "policies dolents".

Una nit va somniar que se li apareixia Alfa1 i li va dir -no pateixis, que demà no et sentiràs dels cops- i veritablement així va ser, el següent dia el van estovar com sempre, però no va notar cap dolor. Alfa1 havia mort quan ell era encara un infant tot just tenia onze anys, però tot i la distància Alfa1 i ell havien creat un lligam molt fort, mai sabré com s'ho va fer Alfa1 per aconseguir que el pare aquell cop no sentis els cops, potser simplement li va infondre coratge.

Una de les vegades que el van apallissar, en sortir de l'interrogatori es va trobar al passadís un company de la resistència, l'havien deixat expressament esperant a fora perquè quan sortís el meu pare apallissat, veies el que li passaria si no signava (així s'estalviaven feina), quan el va veure en tan mal estat es va espantar tant que va signar ràpidament el document, l'endemà el van afusellar, la seva dona li va dir a la meva àvia Marina.

- El meu marit ha signat per culpa del teu fill, no el perdonaré mai!
- Doncs no haver signat - li va respondre la mare del Flore - com ha fet el meu fill. A més el teu marit hauria signat a

la primera bufa.

Quan tornaven el papa a la cel·la, els companys de cel·la que eren homosexuals el curaven, ells també patien repressió perquè en aquella època (altre cop) estava prohibit ser lesbiana o homosexual, es van portar molt bé amb el papa. Durant aquells dies la iaia i jo vàrem recollir signatures per tot el barri perquè el deixessin lliure, al papa a l'haver ajudat tant a tothom la gent li tenia molta estima, molta gent es va arriscar i van signar el document sol·licitant el seu alliberament. Els Nàbots també van fer una sol·licitud al govern terrestre perquè alliberés a Flore Ros. Això va atemorir el govern que no volia un conflicte amb Nà, sobretot després del fracàs de l'intent d'invasió de Na. Han cavat, el van deixar estar, però ja no va tornar a ser el mateix, s'havia quedat cec d'un ull i li faltaven tres dits. Després d'aquella experiència continuava sent una persona afable i riallera, però jo vaig notar que tenia una ombra de tristesa al seu interior.

Hi havia famílies que passaven molta gana, per ajudar a aquestes famílies que s'havien quedat sense feina, el papa i uns companys recaptaven diners per ajudar-los a tirar endavant. En una d'aquestes famílies que estaven a càrrec del meu pare, la mare estava embarassada, feia dos dies que no tenien res per menjar, el meu pare no hi havia pogut anar perquè havia estat detingut un altre cop, ella (la mare) se'n va anar a estirar-se al llit perquè tenia molt mal de cap. La filla petita va anar a l'habitació, es va posar de genolls i li va demanar al seu àngel de la guarda que ho fes com volgués, però que les ajudi perquè la seva mare tingués alguna cosa per menjar, el que fos, encara que fos un trist tros de pa.

- Fes-ho com vulguis, però si un plau, que la mama tingui alguna cosa per menjar, no m'aixecaré d'aquí fins que la mama tingui alguna cosa per menjar – la nena demanava en pensaments menjar per la seva mare.

Anava passant el temps i no passava res de res, li feien molt de mal els genolls i se sentia molt cansada, però li deia mentalment.

- Tu et penses que em cansaré i que m'acabaré aixecant, però no m'aixecaré fins que la mama tingui alguna cosa per menjar.

Al cap d'una estona, van trucar a la porta. La nena, li va dir al seu àngel:

- Ara he d'anar a obrir la porta, però quan torni m'hi tornaré a posar – i mentre anava pel passadís li deia mentalment – tu et penses que això ja s'ha acabat, però ara quan torni m'hi tornaré a posar i tant que sí. Fins que la mama tingui alguna cosa per menjar,

no pararé.

Mentre això passava, el papa havia pressentit que havia d'anar a veure aquella família, quan va trucar des de la porta de l'escala li va dir a aquella nena que baixes al carrer perquè havia d'anar a més llocs, quan la nena va arribar al replà de baix se'l va trobar amb dues bosses totes planes de menjar, hi havia de tot, verdura, pa, fruita, carn i botifarra negre, a la seva mare li agradava molt la botifarra negre.

- Flore! Però on ho has trobat això?
- He trobat a un company i sense dir-li res de res m'ha donat diners per la solidaritat, he pensat en vosaltres que fa dies que no havia pogut venir, he anat al mercat i he comprat tot això - el papa no portava mai menjar, sempre donava els diners a les famílies perquè elles mateixes es compressin el que més necessitaven, però aquell cop va portar el menjar.
- Oi que bé Flore, perquè la mama està marejada i ha hagut d'anar a estirar-se al llit de tan malament que es trobava.
- Doncs corre!, puja-ho a casa i dóna-li alguna cosa per menjar, jo he d'anar a la feina corrents.

Mentre la nena pujava els graons de dos en dos, li anava donant les gràcies al seu àngel per al munt de menjar que havia aconseguit, va pujar a casa i li va donar a la seva mare un tros de botifarra negre amb pa i aquesta es va refer, també va al·lucinar la mare de veure tanta cosa, feia molt de temps que no tenien tant de menjar. Quan ja havia menjat la seva mare i abans de prendre res ella, va tornar a l'habitació, es va posar a plorar i li va donar les gràcies a l'angelet per haver-los ajudat, somrient li va demanar perdó per haver sigut tan exigent. A partir de llavors les coses, els van anar més bé, el marit va trobar feina i ja no van tornar a passar tantes penúries, almenys cada dia teníem alguna cosa per poder menjar.

Malauradament, recaptar l'impost de solidaritat estava prohibit, per poder seguir amb la seva tasca, els de la resistència havien quedat que si mai els detenien, tots dirien que no es coneixien, perquè així, la resta, podrien continuar ajudant a les famílies. Va arribar el dia que els van detenir i van començar (altre cop) els interrogatoris, amb cops i tota la pesca, el papa deia que no els coneixia tal com havien quedat, després de molt interrogar-lo li va dir el comissari.

- Mira Flore, ens estàs fent perdre el temps, tots els teus companys t'han delatat.

El papa es va pensar que allò era una trampa perquè xerres.

- Aquesta gent no poden dir que em coneixen perquè no els conec de res.

En sentir això, el comissari va posar tots els companys del papa en una sala l'un al costat de l'altre, aleshores va fer entrar el papa que el va posar just al davant de tots ells i va dir.

- Mira Flore, tots aquests han dit que et coneixen, que esteu recollint l'impost de solidaritat per ajudar a les famílies que passen fam, ens han dit quines famílies són i fins i tot qui dóna els diners. Tota l'organització ha estat detinguda.

Els companys a mesura que el papa els anava mirant van abaixar el cap, el papa els va començar a insultar, a partir de llavors va quedar molt decebut de la gent, deia que tot era una merda, que tothom anava a la seva.

Feia poc que havia fet setze anys quan vaig rebre la notícia més temuda de la meva vida, tal com anaven les coses sabia que un dia passaria i que em quedaria sola. Sir Andrew Camacus no li va perdonar mai al meu pare, que a les seves fàbriques, una rere l'altre, les treballadores recuperessin el temps d'esmorzar, odiava al meu pare per haver sigut l'instigador en aquella empresa de roba. Li havia fet la vida impossible, però els seus infiltrats caragirats i rastres que es feien passar per amics del meu pare li havien dit que tots els escorcolls, detencions i tortures que havien infligit al Flore, només havien servit perquè es fes més popular i que la gent se solidaritzés amb ell. Si no ho aturava aviat, corria el perill que es convertís en el líder d'una revolta de dimensions desmesurades. Calia tallar-ho de soc arrel, els seus col·laboradors li van dir que a hores d'ara ja seria un màrtir, però els màrtirs són un ganivet de dos talls, per una banda, hi ha qui l'idolatra i fins i tot el vol imitar, però la gran majoria dels humans, que no deixen de ser un remat de xais, saben llegir entre línies i aprenen la lliçó "qui no creu a l'amo ha de creure la pell de cabra", és a dir, morirà. Andreu va contractar un parell de sicaris per matar al meu pare, no li va ser gents complicat trobar dins de la policia gent disposada a eliminar-lo a canvi de quatre xavos. Van estudiar els costums del meu pare per saber quin era el moment més apropiat per matar-lo, els dimecres el meu pare se'l reservava per tornar aviat a casa i poder jugar amb mi, la resta dels dies estava sempre acompanyat, perquè estava ocupat amb reunions de la resistència o fent conferències als treballadors d'altres empreses.

Dues setmanes després d'haver fet setze anys, un dimecres en què jo era a casa esperant-lo. Els dos sicaris amb vestit de paisa, estaven a l'aguait en una cantonada d'un dels carrers per on havia de passar el meu pare quan venia a casa, sabien que el meu pare en aquell lloc girava cap a la dreta en direcció a casa nostra, allà no podia veure si l'esperaven. Un li va demanar una adreça al mateix temps que el seu company li clavava tres cops un punyal a la zona

lumbar, el meu pare va trontollar, va haver de fer una passa erràtica enrere i es va repenjar a la paret, just en aquell moment el que li va demanar l'adreça li va clavar un parell de trets a la panxa. El meu pare va anar caient a poc a poc a terra, deixant un regueró de sang a la paret, la seva cara era d'incredulitat, va mirar com la seva sang brollava, com se li escolava la vida, va tronar a mirar als seus assassins que el miraven somrient; dues persones van acostar-se per ajudar-lo, però un dels sicaris va dir-los.

- Circulin, vinga va, circulin!

Van girar cua i van seguir en la mateixa direcció que portaven abans que passes res, ningú més es va aturar per ajudar-lo, algú de les cases del voltant havia sortit al balcó, però el de la pistola el va apuntar mentre amb l'altra mà li va fer el moviment que tornes a dins, va tornar a casa seva tancant el balco, ningú més va intentar ajudar-lo, la gent canviava de vorera o giraven per un altre carrer.

Era el final, en Flore va pensar amb l'Ona, en què es quedaria sola, però tot d'una es va adonar que no, no es quedaria sola, va pensar que tenia la seva iaia i la Dharma, feia poc que l'Ona li havia dit que Dharma tenia ganes de venir a la terra, si Ona volia Dharma estaria amb ella; volia dir-li que la crides que fes venir a Dharma, si s'hagués aturat una sola bona persona, li hauria dit que digués a la seva filla que l'estimava i que demanés ajuda a la Dharma, però al davant no hi tenia cap bona persona, només dos trossos de corna; va mirar fixament al que encara l'estava mirant i somrient com un imbècil, Flore va fer un somriure i li va dir.

- Tot té un preu – el sicari a deixar de somriure, es va posar seriós.

En aquell moment Flore moria, en aquell moment l'Ona va pressentir una tiristor molt gran, no sabia per quina raó plorava sense fer soroll.

Tot és tan fosc aquesta nit
qui ha marxat no tornarà
i la buidor que tens al pit
potser el temps te l'omplirà.

Tot és tan gris aquest mati
que ni els ocells volen volar
vull para el temps ara i aquí
i tornar a començar!

La tarda avança cap al vespre
i ara és tan tard com ahir,
ningú no obre cap finestra
cruel ha vençut el destí.

Ara fa vent, bufa de ponent,
les fulles seques ballen un trist compàs.
Volen al vent... i s'alcen,
volen al vent... i cauen.

Fa un fred estrany aquesta nit
la pluja dibuixa un vel,
el forn de pa s'ha fet petit
cauen llàgrimes de gel.

Aspre verí d'aquest mati
m'ha despertat la veritat,
el malson és d'ara i aquí
i ningú no ha somiat!

La tarda és més orfe que mai
el vespre es banya de dol,
la solitud omple l'espai,
com trigarà a sortir el sol.

Ara fa vent, bufa de ponent,
les fulles seques ballen un trist compàs.
Volen al vent... i s'alcen,
volen al vent... i cauen.
(Musica : Sebastià, d’Els pets, Compositor : Joan Reig Sole, 2002)

Tronarem a lluitar tornarem a sofrir tornarem a vèncer

Una companya de feina que treballava amb el meu pare, va venir aquell vespre per donar-me la notícia, el meu pare havia mort. Ella també havia sortit de la feina al mateix temps que ell, mentre caminava cap a casa seva, va veure a uns cent metres més endavant al meu pare que anava en la mateixa direcció que ella, es va afanyar per poder atrapar-lo i xerrar una estona amb ell, ja que totes dues vivíem al mateix carrer, el meu pare va girar la cantonada quan ja el tenia a uns cinquanta metres, ara ja hi sóc així que giri la cantonada el cridaré (va pensar). Llavors va sentir dos espetecs esgarrifosos, es va posar a córrer i va veure al meu pare a terra, anava a atendre'l, però un d'aquells homes amb molt mala pinta li va dir que no s'aturés.

- En Flore era a terra, la sang ho tacava tot. Vaig veure a un dels sicaris que se m'acostava amb intenció de pegar-me, vaig entrar en pànic. Ho sento Ona, vaig marxar.

- Portem on és – vaig agafar una jaqueta d'una revolada, la primera que vaig trobar al penja-robes del costat de l'entrada, la vaig agafar del braç i ja estava sortint al carrer quan em va aturar.

- Però encara deuen ser allà, no hi vagis! – em va dir desfent-se de mi.

La vaig ignorar, vaig passar d'ella olímpicament, m'importava una merda el que em fessin. El meu pare em necessita i deu ser de camí a la feina, vaig córrer tant com vaig poder, al lluny vaig veure dos homes que s'apartaven d'un cos mig assegut repenjat a la paret, van entrar en un vehicle i van marxar, mentre passaven pel meu costat em vaig aturar i els vaig mirar a la cara, sempre recordaré aquelles cares, el que conduïa em va mirar, estic segura que em va reconèixer. Vaig tornar a córrer fins al costat del meu pare, em vaig agenollar al seu costat i li vaig agafar la mà, encara era calenta, però immòbil, allò era una carcassa, la seva expressió era de felicitat, no vaig plorar, no podia, no sabia, no, allò no semblava real. Algú em va agafar, llavors em vaig adonar que hi havia molts companys coneguts del meu pare al meu voltant, la notícia havia corregut com la pólvora i molta gent de la fàbrica on treballava el meu pare i de la resistència estava allà, no sé com em van portar amb l'àvia, algú em va donar una infusió amb alguna cosa més i em vaig quedar abaltida.

L'àvia i jo vam tenir sort dels companys de la resistència perquè ens van preparar tot el funeral, nosaltres no volíem fer res de res, però els companys ens van dir que el Flore havia estat una inspiració per defensar els drets de

totes i que volien acomiadar-se d'ell, així que vam cedir i vam deixar que li preparessin un acte de comiat per al cap de dos dies. El cos del meu pare va ser incinerat l'endemà, sense rebombori, igual que tots els altres ciutadans que no tenien mitjans econòmics, tal com volia ell.

Va arribar el dissabte, no recordo que vaig fer entre aquell dimecres i el dissabte, estava com en mig d'un somni, era el dia en què estàvem convocades a l'acte de comiat del Flore, ens van venir a buscar a casa de l'àvia algunes companyes de la resistència i vam sortir en direcció al pla de la calma, un descampat que hi havia a no gaires quilòmetres de la ciutat. En sortir de casa em vaig fixar en una noia de setze anys, amb el cabell moreno i rinxolat, pell bruna, uns ulls foscos i profunds que em miraven fixament, però estava massa atabalada per conèixer més gent, vaig pujar al vehicle i ens vam dirigir al pla; allà es van dir parlaments per part de companyes de la feina d'en Flore i de companyes d'altres empreses que amb el seu ajut i suport havien aconseguit el temps de descans per esmorzar. Mentre parlaven les companyes de feina del meu pare, vaig notar la presència d'aquella noia d'ulls penetrants que estava sempre a la meva vora, a una distància de deu metres, mai més a prop ni més lluny, cada cop tenia més curiositat per ella i ganes de conèixer-la, però estava massa atabalada, a més la gent em parlava i no sabia que coi em deien, anava amb el pilot automàtic. El que organitzava l'acte de comiat em va preguntar si volia dir unes paraules, de primer no em veia en cor, però el meu pare va morir per haver lluitat per la dignitat d'aquelles persones, així que vaig fer el cor fort i vaig dir que si, quan em va tocar el torn vaig dir el següent:

- Això no és un comiat, només és un punt i seguit. No ens han derrotat, al contrari, el meu pare va lluitar per als nostres drets i va encendre una espurna que el va superar, el seu moviment per aconseguir poder menjar un bocí de pa tranquil en horari laboral, només ha estat el principi d'una lluita que tot just comença. S'ha d'acabar amb l'esclavitud i el servilisme, aquest assassinat només demostra que ens tenen por, han volgut aturar la revolució, però no ens aturaran, acabarem amb els capitalistes i la seva cobdícia insaciable, GUANYAREM PERQUÈ TENIM LA RAÓ!

Al míting hi havia bastants policies que ens envoltaven, un parell de naus policíaques no paraven d'assetjar-nos amenaçadorament, volaven al voltant nostre com voltors, s'apartaven i feien simulacres d'envestides volant molt baix, però a les divuit mil persones que érem en el pla no ens intimidaven; aleshores vaig pensar que si assolíem arrossegar a la resta de la població,

seríem imparables, ens tenien por perquè la gent no pot ser governada si no ho vol.

La gent va anar marxant i cada cop quedàrem menys al descampat, l'àvia i jo també vam anar fent cap els vehicles, mentre parlàvem ara amb aquesta ara amb l'altre, la noia d'ulls penetrants es va anar acostant cap a mi, centímetre a centímetre, havia trencat la barrera dels deu metres i ara ja estava a cinc, va continuar acostant-se i acostant-se a poc a poc com aquella que no vol la cosa, jo parlava amb una companya de la feina del meu pare quan vaig notar la seva presència a l'altre costat, vaig acabar de dir-li a aquella noia la ximpleria de torn, ens vam acomiadar i amb un moviment ràpid em vaig girar per mirar de fit a fit a la noia d'ulls penetrants.

- Hola, gràcies per venir – li vaig dir.
- Hola, Ona – em va dir amb un somriure al mateix temps que em posava la mà a l'esquena.
- Dharma! – la vaig abraçar ben fort mentre tornava a arrencar a plorar desconsoladament, la iaia es va girar i ens va abraçar tot unint-se al nostre plor; havia vingut quan la necessitava tal com m'havia dit, estava tan atabalada que no l'havia reconegut.

Els següents dies van ser negres per les treballadores de la terra, van increpar a diverses companyes i en algunes empreses en què les treballadores havíem aconseguit el temps d'esmorzar el van perdre per por a perdre la feina, però també per les represàlies que patien les treballadores que destacaven sindicalment, per sort (o malauradament) no sabien del cert qui hi havia al darrere de les lluites sindicals, de vegades sí que encertaven el seu objectiu i colpejaven les líders sindicals, però d'altres rebien persones que no eren ni carn ni peix, simplement havien estat delatades per algú que cobejava el seu lloc de treball. En una de les empreses, a la fàbrica Natuxet, no van assolir doblegar les treballadores perquè renunciessin al descans per esmorzar, aleshores van acomiadar a tot el personal, llavors aquell mateix vespre em vaig plantar al davant de les treballadores acomiadades i vam organitzar piquets, perquè ningú pogués accedir a la fàbrica fins que totes les acomiadades tornessin a la feina, en tot moment hi havia al davant de la fàbrica unes mil persones barrant el pas a tothom que volgués accedir a l'empresa.

Cada dia em plantava allà i donava coratge a les treballadores per mantenir-se fermes, a la resistència vam organitzar una campanya de solidaritat perquè les treballadores acomiadades continuessin cobrant un sou, vam recaptar més diners que els que necessitàvem i gràcies a això vam preparar aturades en altres fàbriques menors, la idea era aconseguir que totes les treballadores del món tinguéssim feina estable i en condicions. Una

matinada, al cap de set dies de vaga, van arribar vehicles antidisturbis per fer fora les treballadores que formàvem piquets a l'entrada de la fàbrica i així aquesta pogués tornar a produir amb gent disposada a treballar a qualsevol preu, jo havia de marxar a fer un míting a una fàbrica de l'altre costat de la ciutat, quan estava a punt d'anar-me'n li vaig dir a Dharma.

- Et pots quedar aquí si us plau – li vaig posar els ullets de nena bona – sé que amb el teu camp protector no els hi podran fer mal i necessito que et quedis amb ells per si de cas es complica la cosa.
- Si i tant, però vés amb compte perquè a la que marxis més lluny de cent metres ja no et podré protegir, hi has de tenir en compte que tu ets ara el seu objectiu.
- No et preocupis, les òsties es repartiran aquí.

I així va ser, l'escamot antidisturbis estava molt ben uniformat i lluent, preparats per sortir en un espot publicitari del govern, uns dos-cents antiavalots es van llençar contra les obreres amotinades, en veure l'atac la gent es va apinyar, les de primera fila van alçar els braços per aturar l'impacte de les porres, els policies van abaixar el braç tan ferotgement com van poder. Però, sorpresa! No va passar res de res, a pocs mil·límetres de les companyes les porres s'aturaven com si un camp de força no permetés que les toquessin i de fet sí que hi havia el camp de força, perquè Dharma s'havia col·locat estratègicament de manera que totes les manifestants quedessin protegides. Llavors va avisar a les companyes que ella era una Nàbot que les estava ajudant i que si no marxaven del seu voltant, no les podrien fer res. Els aplaudiments van ser instantanis, era com una gran victòria, la policia en aquell moment no va entendre res, van intentar continuar-les colpejant, però sense èxit, els seus caps van intuir que hi havia una Nàbot entre elles, però no sabien qui podia ser, de moment ho van deixar córrer, ja intentarien l'atac amb el següent relleu d'amotinats.

Mentrestant vaig agafar un transport públic per anar al míting que tenia a l'altra banda de la ciutat, en entrar al vagó vaig veure que per l'altra banda (al final del vagó), hi entrava atropelladament un policia, m'estava seguint, no m'havia adonat fins llavors, molta gent de l'andana m'havien reconegut i en veure que els policies em seguien van fer tot el possible perquè la parella de policies no pogués agafar el tren, però aquest era el més cabró i repartint òsties es va obrir pas fins a entrar al vagó.

- Tu – va dir-me mirant amb odi i assenyalant-me amb la porra – estàs detinguda.

Va començar a caminar cap a mi, però la gent no parava de posar-se-li al davant dificultant-li l'avanç, quan el tenia a quatre metres i mig el vagó va arribar a la següent estació i es van obrir les portes, un xicot que estava al meu costat em va agafar de la mà i vam sortir del vagó, el policia va saltar com va poder per la porta que tenia més a prop i amb la porra alçada va venir cap a nosaltres per estovar-nos; agafada de la mà amb aquell noi que no coneixia de res, em va dir -corre, vine - i a tota velocitat m'arrastrava pels passadissos, jo intentava seguir el seu pas, però era molt ràpid i més aviat volava perquè per cada passa i mitja seva era una meva, vam seguir corrent una bona estona amb el guàrdia al darrere, ja estava cansada quan aquell xicot em va portar al mercat de la Boqueria que estava ple de gent amb compradors i venedors, vam començar a girar per corredors i quan ens va semblar que ja l'havíem mig perdut ens vam amagar a sota d'una parada de peix, tant la venedora com les clientes van posar cara de pòquer com si no haguessin vist res, el guàrdia anava corrent corredor amunt i avall (la veritat és que vaig passar una mica de por), el sentíem com passava i traspassava amb les seves botes que feien molt de soroll, de tant en tant donava cops de porra contra el que devia trobar, preguntava a la gent, però ningú ens va delatar tothom va dir que no sabien res de res, al final va dir:

- Ja us agafaré, esteu mortes!

El soroll que fotia es va aturar, nosaltres ens vam quedar quiets a sota el taulell, la venedora va posar la mà a sota de l'aparador per indicar-nos que ens quedéssim ben quiets, al cap de pocs segons vam sentir passes que s'allunyaven; per si un cas vam estar una bona estona sense dir-nos res, ni fer gens de soroll, al cap de vuit minuts més o menys ens va dir la dependenta que ja podíem sortir, perquè una clienta l'havia estat seguint fins a la sortida del mercat i va veure com s'allunyava, vam donar les gràcies a la venedora de peix i una mica espantats comencem a caminar a cap a la sortida del mercat, un cop fora em vaig acomiadar d'aquell noi i vàrem marxar cada un en direcció oposada, contenta per haver cabrejat a un malparit.

Vaig arribar tard al míting, però el vaig poder fer, ara m'adono que era molt innocent perquè aquell incident del transport públic m'havia d'haver posat en guardià; quan vaig arribar a la porta de casa, van baixar d'un vehicle tres homes de la policia secreta, sem van acostar a pas ràpid, jo vaig notar moviment al meu darrere i de cop sense tenir temps per reaccionar em vaig trobar emmordassada i immobilitzada, se'm van endur en menys de deu segons, a dins del cotxe em van tapar els ulls amb una caputxa. Vaig pensar que ja era morta, però tenia curiositat per saber qui eren els meus segrestadors i a on em duien, així que vaig memoritzar els girs a dreta i esquerra que anava fent l'automòbil i el temps entre gir i gir, per sort el conductor era molt maldestre i es notaven tots els rèbols que anava fent, des que em van tapar els ulls el vehicle va fer el següent recorregut:

Gir a l'esquerre

Quatre segons
Gir a la dreta
Set segons
Gir a la dreta
Per al so estem passant per un túnel vint-i-set segons
Gir a l'esquerre
Gir a la dreta
Quatre segons
Gir a la dreta molt fort
Entrem en una mena d'aparcament.

Em van treure del cotxe amb males maneres i em van portar a una mena d'habitació no sense donar-me unes quantes empentes durant el trajecte, allà em van tirar a sobre una cadira i al moment vaig notar la primera hòstia. Devien ser dues o tres persones repartint llenya perquè rebia cops per totes bandes, un me la fotia i encara no l'havia acabat d'entomar que ja en rebia un altre per l'altra banda, vaig caure a terra i vaig notar una forta puntada al ventre, mentre em retorçava un va dir.

- El teu pare va cridar com una porca – va dir un dels que m'havien pegat - La matem?
- No, tinc un missatge per ella – aquesta veu... ja l'havia sentida en alguna ocasió, però no sabia quan ni a on, venia del fons de l'habitació, vaig suposar que no participava de la pallissa sinó que era simplement un espectador – seieu-la a la cadira.

Amb una estrebada em van aixecar i em van llençar a la cadira.

- Ona, maca... Vull que desconvoquis totes les vagues. Fes-ho com vulguis, però aquest desgavell s'ha d'acabar, si ho fas, estigues tranquil·la que la teva vida continuarà sent tan miserable com abans i no ens tornaràs a veure, però si segueixes per aquest camí allò del teu pare, seran pessigolles comparat amb el que et farem. Torneu-la!

La tronada va ser igual que a l'anada, però aquest cop ja no memoritzava res estava massa adolorida, em van llençar del cotxe just davant de casa, l'àvia i Dharma van sortir corrents de la casa i em van deslligar; en veure que no tornava l'àvia havia trucat a la Dharma i aquesta així que les carregués policials van acabar, va venir cap a casa de l'àvia.

- Que ha passat ona, com estàs, entra a

casa – em va dir l'àvia.

- No - i mirant a dharma li vaig dir – agafa el vehicle i anem a veure qui m'ha fet això.

Vam agafar el vehicle de l'àvia, dharma es va posar al volant i jo al darrere igual que quan em van capturar, la iaia es va voler posar al meu costat, vaig tancar els ulls i vaig anar dient-li a Dharma tot el recorregut.

Gir a l'esquerre

- Aquest carrer no perquè és contra direcció, deu ser al següent, val ara girem a la esquerra – Va dir Dharma.

Quatre segons

Gir a la dreta

Set segons

Gir a la dreta

Per al so estem passant per un túnel vint-i-set segons

Gir a l'esquerre

Gir dreta

Quatre segons

Gir a la dreta molt fort

- Ara! És en aquest edifici.

Estaven just al davant de la delegació de RIURE.S Barcelona, ara vaig entendre moltes coses, aquella veu que em va amenaçar només podia ser la del mateix Andrew Camacus, l'havia sentida en els noticiaris, em van tornar a casa i després d'unes cures ràpides per part de Dharma em vaig quedar adormida com un liró, estava totalment rebentada.

L'endemà, quan em vaig despertar ja era migdia, Dharma estava al meu costat.

- Com estàs?
- Bé, la veritat és que més bé del que m'esperava.
- Ahir et vaig donar una medicació reparadora de Nà; la fabrica Natuxet, ha arribat a un acord amb les treballadores i les ha readmès a totes.
- De veritat?, os pedrer, em foten una pallissa i claudiquen acceptant a totes les treballadores amb les millores salarials que demanàvem.
- No ven bé, l'empresa els ha readmès a canvi que es quedin sense el descans per esmorzar, les treballadores es pensen que han guanyat la batalla perquè tornen a tenir feina, però qui ha

guanyat en realitat és l'empresa que els ha deixat sense el temps d'esmorzar.

- Si hi hagués pogut anar avui, escara estaríem en vaga, no els hi calia abaixar-se els pantalons tan ràpid. Amb les ajudes de solidaritat ho tenien tot cobert.
- De tota manera nosaltres sols no podem arribar a tot arreu.
- Si – vaig captar per on anava – ha arribat l'hora que demanem ajuda a Nà per acabar amb l'explotació.
- Però això no ho pot sol·licitar una sola persona, ho hauria de demanar la resistència com a mínim.
- Doncs ho farem, convocaré una consulta.
- Si a la consulta es decideix demanar ajut a Nà, hauries de venir amb mi per traslladar la decisió als dos consells, tu al consell dels Nà's perquè tenim més possibilitats que accedeixin a ajudar-nos si et veuen allà en persona i jo al dels Nàbots, si aconseguim que la proposta prosperi en algun dels dos consells, l'ajut es plantejarà al parlament de Nà i en aquest punt ja tindrem més de mitja batalla guanyada.

Després d'un bon i merescut esmorzar, vaig comunicar amb l'ajut dels radiotransmissors amb totes les seccions locals del planeta perquè fessin un referèndum per decidir si demanàvem ajuda als Nàbots o seguíem nosaltres sols, la nostra secció local es va reunir aquell mateix vespre, durant la reunió vaig exposar la següent situació.

- Companyes, ens trobem en un moment difícil per la resistència, som poques les persones que hi participem comparades amb la resta de població del planeta, la resta de ciutadanes (les que no són de la resistència) estan atemorides i no volen perdre les engrunes que els hi donen els amos, això no pot continuar així; podem seguir la lluita com fins ara, obtenir petites victòries a costa de molta sang i

patiment, sé que al final ens en sortiríem, però tan al final que potser no ho veurem cap de nosaltres. Hem d'aturar aquest patiment, amb l'ajut dels Nàbots tal com ha quedat demostrat a la fàbrica Natuxet, podem aconseguir una victòria fàcil, una victòria total perquè no ens podran fer cap mal, serem imparables i podrem crear una societat més social, tal com es va fer a Natcor.

- Ona, el que proposes està molt bé – va dir la Marta, una companya que havia treballat amb el meu pare – però perquè ara? Com és que no hem demanat ajuda a Nà abans?
- Creia que ens en sortiríem, que les obreres unides podríem fer front a aquest capitalisme despòtic. Però amb la mort del papa, més les amenaces i les tortures que estem sofrint, m'han fet veure juntament amb la meva cosina Dharma que necessitem ajuda, ells tenen les armes, nosaltres hem de tenir la defensa per desactivar-les.
- No estic d'acord – és Manel, no esperava menys d'ell. Sempre estava en contra de tot el que suggeríem i algunes companyes sospitaven que era un confident d'en Camacus – és la nostra revolució, si venen els robots, ens prendran la iniciativa, tot el que aconseguim no serà mèrit nostre sinó d'ells, els hi haurem d'estar agraïts tota la vida.
- Elles no ens prenen res – li vaig respondre - que potser els amos no utilitzen les forces de l'ordre per suprimir-nos? Quin mal hi ha en què nosaltres fem ús dels Nàbots per igualar les forces.
- Proposo que no perdem el control de la revolució, patirem més si, no et dic que no, però és el nostre patiment i la

nostra victòria serà més gran si ho assolim nosaltres soles, hem de ser independents, si venen els Nàbots, els necessitarem eternament.

- No crec que sigui necessari vessar la nostra sang per tenir un món millor, la revolució l'estem fent justament per viure millor, ens hem de cuidar a nosaltres i a tots els humans, és per això pel que estem lluitant i patint, no és cap batalla èpica el que estem fent, patim perquè també patim si no fem res. No hi ha cap mal en guanyar sense vessar sang i si els Nàbots venen per quedar-se a canvi de ser lliures, doncs benvingudes siguin.

Dit això vam procedir a la votació, va guanyar per majoria la petició de demanar ajut als Nàbots, només una persona hi va votar en contra (totes sabem qui oi?); durant els següents dos dies ens van anar arribant els resultats de les altres seccions locals de la resta del planeta, a tot arreu el resultat va ser similar o millor, així que li vaig comunicar a Dharma que aniríem a Nà com més aviat millor, la seva resposta va ser.

- Anem-hi ara, així que estiguis llesta.

Per evitar patiment i vessament de sang innecessaris, Dharma i jo vam decidir desconvocar totes les vagues i protestes, no tenia sentit que patíssim innecessàriament, així que a tot el planeta la resistència va desconvocar tota l'activitat, això va posar en alerta als amos que gràcies als seus confidents sabien que la resistència demanaria ajuda a Nà, també els van informar que una Nàbot era entre nosaltres, van posar en alerta a totes les naus de combat que orbitaven la terra, no havien de deixar sortir de la terra cap nau de Nà.

Buscar els companys i sortir al carrer

Era negre nit quan Dharma i jo ens vam dirigir a un bosc molt proper a casa meva, era on ella tenia la seva nau de Nà camuflada, Dharma em va dir que era millor marxar de nit per no aixecar més rebombori, he de reconèixer que estava bastant espantada i emocionada a la vegada, anava a fer el meu primer viatge per l'espai el cor em bategava a cor què vols; quan vam arribar a la nau em va sorprendre que no l'hagués vista abans, hi havia estat passant per davant un munt de vegades, era just al darrere d'uns esbarzers que Dharma havia posat perquè quedés camuflada, només s'havien de retirar i ja tenies la nau allà al davant.

- Increïble – li vaig dir quan vaig veure que d'una revolada treia una massa enorme d'everses que la tapava.
- Sí, ja ho sé!
- Tia! Que creguda que ets! - de vegades Dharma era tan sincera que feia fàstic.

Tota una nau de Nà per nosaltres soles, plantada allà al davant amb la seva brillantor flamejant de color plata, de forma aerodinàmica i alhora esportiva, tot i que em va decebre la seva mida, massa petita per al meu gust, Dharma va entreveure els meus pensaments i em va dir - és de mida portàtil -, era la una i trenta-sis minuts quan ens vam enlairar, no vaig notar res de res quan la nau va iniciar l'ascens sense fer gens de soroll, com si fos un globus que s'eleva a una acceleració constant, de cop, el cel negre d'aquella nit amb poques estrelletes es va convertir amb tot un espectacle de milers estels plantats al davant nostre, com si algú hagués encès un llum en aquell precís moment. Vaig sentir una sensació d'ingravidesa, no pesava gens, Dharma em mirava trapella-ment mentre jo al·lucinava, em vaig quedar desconcertada perquè fins aquell moment no m'havia adonat del tot que abandonaria la terra, per primer cop vaig enyorar la mar.

- Sempre activo els dispositius de gravetat abans de posar-me en orbita, però he cregut que t'agradaria.
- Sí que m'agrada – li vaig dir.
- Però hem d'activar-los, venen caces terrestres.

Certament, a les onze ens venien un parell de caces en rumb d'intercepció, la nostra nau "portàtil" no disposava d'una gran velocitat perquè era una nau per curtes o mitjanés distàncies, no era pas un creuer Nà amb tota la seva potència, era una nau de passeig per viatjar entre mons no massa distants. Dharma va virar la nau i ens vam posar en direcció contrària intentant fugir, però elles tenien més velocitat i no van trigar a atrapar-nos, eren pilots amb experiència i sabien que les naus Nà eren indestructibles a les seves armes, també sabien com actuava un escut de Nà, protegia a les agredides però també

a les atacants en un radi bastant ampli. Això volia dir que podien estavellar les seves naus contra la nostra amb la seguretat que el nostre escut les protegiria també a elles, a cada cop que ens colpejaven ens feien variar el rumb. Dharma intentava fugir d'elles, les esquivava quasi sempre, però elles amb la seva velocitat més ràpida en un nores les tornàvem a tenir a sobre cada dos per tres, en un dels rebots Dharma va intentar aprofitar la inèrcia per enviar a can Pistraus l'altre caça, però quasi no va fer efecte i a l'instant totes dues naus una a babord i l'altre a estribord ens van bloquejar, estàvem atrapades, no podíem girar ni a un costat ni a l'altre, amb els seus motors més potents ens portaven a on volien, Dharma va reactivar els motors i va ascendir, en crear-se el buit entre les dues caces van topar l'una amb l'altre, s'haurien esmicolat si no fos per al camp de protecció, en aquell moment vam veure com venien dos caces més.

- Merda – va dir la Dharma – pinta malament.
- No pots fer res de res!
- Ja m'agradaria – mentre parlava manipulava tants controls com podien les seves mans i peus – si fossin destructors tindríem alguna possibilitat perquè correm tant com ells, almenys no ens atraparien mai, però aquest són massa lleugers i ràpids per la nostra limusina.

Si desempallegar-se de dos era difícil, desempallegar-se de quatre ja va ser quatre cops pitjor, es dedicaven a envestir-nos perquè si, pim-pam-pum, la nostra nau anava de tomb a tomb, de vegades la perícia de Dharma aconseguia esquivar-ne un, en un moment donat vaig al·lucinar perquè va aconseguir esquivar fins a cinc envestides seguides, però a la sisena ens va enxampar de ple per davant i a partir de llavors només fèiem que veure un remolí de caces estavellant-se els uns amb els altres i contra nosaltres.

- Però que passa Dharma, sembla que són molts més.
- Ara en són dotze – va deixar els controls – és millor que ho deixi córrer no podem fugir, són tants que encara xocaran fora del camp protector i es faran mal. Deixem-ho estar.

Val a dir que a pesar de ser una nau de plaer, en totes aquelles envestides (tot i que anàvem d'una banda a l'altre) nosaltres no havíem notat ni una sola sacsejada, veiem les estrelles giravoltar, però la gravetat que produïa la nostra nau ens deixava com si no ens moguéssim de lloc. Les envestides van continuar durant vint-i-dos minuts més, fins que avorrits de veure que ja no oferíem resistència (igual que un gat amb el seu ratolí) van deixar de colpejar-

nos, llavors es van posar totes al voltant nostre, eren tants caces al nostre voltant que semblava que estiguéssim al mig d'una esfera, no veiem ni una estrella enlloc, Dharma em va dir que hi havia més de seixanta. Al cap d'uns minuts hi va tornar a haver moviment, es van col·locar als nostres flancs, a dalt, a baix, babord, estribord, a proa, a la popa i ens van remolcar, era inútil intentar fugir, així que ens vam deixar portar, en un moment donat la nau de proa va accelerar i ens va deixar al davant una mena de passadís amb tot de caces que només ens permetien seguir endavant, el caça de popa ens continuava empenyent sense pressa. Va ser llavors quan vam veure que al final del passadís s'hi col·locava un destructor, el caça de popa ens va seguir empenyent fins que vam quedar atrapats amb caces a totes bandes i el destructor al davant. La porta de l'hangar que teníem just al davant es va obrir quan hi estàvem a pocs metres, els caces amb una potència excessiva, ens hi van incrustar a dins del destructor, Dharma va aturar la nau damunt de la plataforma d'aterratge.

- Demanaré ajuda a Nà – em va dir Dharma.

Dharma es va posar en contacte amb el consell de Nàbots, després d'explicar la situació hi va haver un estira-i-arronsa, finalment van arribar a la següent conclusió en la qual Dharma no hi estava d'acord:

Els terrestres no us poden matar gràcies al vostre camp protector, és ben cert que esteu retinguts contra la vostra voluntat, però no correu cap perill, perquè la vostra nau pot cobrir il·limitadament totes les vostres necessitats tant d'aire com d'aliment, per tant, d'acord amb els paràgrafs de la segona llei:

Establiré l'harmonia entre els que es barallen.

Parlaré sense duresa ni agressivitat pronunciant sempre paraules amables i veritables.

Serè conciliador i no seré font de conflictes per als altres.

Implantaré la pau utilitzant mètodes no violents.

Dharma, has de ser conciliador i donar temps per al diàleg, has d'intentar per difícil que sigui, establir contacte amb els terrestres i iniciar converses perquè us alliberin, si passat un temps, posem tres mesos, no heu aconseguit alliberar-vos estudiarem la millor manera per resoldre aquesta situació.

- Doncs ja ho veus Ona, els Nàbots no ens ajudaran fins d'aquí a tres mesos, volen que dialoguem, però aquesta gent que tenim aquí al davant són obtusos. No hi ha res a dir-los.
- I no hi podem fer res? I si demanem ajuda als Nà?
- Els Nà's no faran res de res sense el suport dels Nàbots, a més ens diran que és molt assenyat el que ens ha dit

el consell de Nàbots.

- I no podem fer res de res tret d'esperar?

- Activaré la balisa d'auxili per si de cas ens sent algú altre.

Just llavors la porta del davant es va obrir i van aparèixer uns homenets amb uns vestits com de mecànics, eren uns sis i se'ls veien decidits a obrir la nostra nau com si fos una cloïssa. Van començar amb una serra mecànica, però el camp protector no els deixava fregar el metall de la nostra nau, llavors van agafar un soldador, broca, làser i molts artefactes més que no tinc ni idea de per què servien, en un moment donat va semblar que ens volien electrocutar i tot, un va agafar un martell i va començar a intentar colpejar el nostre casc de la nau, després es va acostar al vidre del davant, va intentar mirar-nos, però no ens podia veure, llavors amb la cara desencaixada intentava donar cops de martell contra el vidre, crec que estava xisclant, van venir tres companys seus i se'l van endur hangar endins, intentava desfer-se dels braços que el retenien per tornar a colpejar-nos. Molt patètic, després d'aquest espectacle, van tancar la comporta i no va tornar a aparèixer ningú més.

- Dharma? – va sonar el comunicador – aquí la nau Excalibur de Natcor, venim al rescat, en cinc minuts estarem aquí.

- Gràcies, Excalibur! – Va respondre dharma sorpresa – estem molt agraïts.

- Això nosaltres, el que vas fer per Natcor no té preu!

Dharma i Excalibur van decidir l'estratègia per desempallegar-se dels caces i del destructor, aprofitant que Excalibur també tenia el camp protector dels Nàbots, es va dirigir a tota velocitat al bloc de naus terrestres que estaven davant de les comportes de l'hangar, va impactar amb elles talment com si fos una bola de billar, tots els caces van sortir disparats en totes direccions, un segon després la nostra nau rebentava la comporta de l'hangar i va sortir a l'espai lliure, llavors Excalibur i Dharma van maniobrar hàbilment per posar-nos en el seu interior i aprofitant la potència d'Excalibur ens vam posar rumb a Nà. Alguns caces van maniobrar i van intentar envestir Excalibur, però aquest era un creuer de grans dimensions i no podien amb els seus motors, a més els caces eren naus de curt abast i al cap de pocs minuts ja estaven arribant al punt de no retorn, així que van abandonar la persecució, alguns caces van entrar al port especial del destructor que després d'haver-se refet de l'impacte inicial també havia iniciat la persecució. Excalibur no tenia més velocitat que la nostra nau, però igualava a la del destructor, així que durant una estona el destructor ens va acompanyar disparant-nos amb armes diverses i de tant en tant algun caça sortia del destructor per intentar atacar-nos.

Al cap d'uns minuts vam ser convidades a dinar amb la tripulació de

l'Excalibur, tenien moltes ganes de conèixer a Dharma, quan vam sortir de la nau ens hi esperava el capità i una petita delegació de Natcor, va ser una rebuda molt càlida, tothom volia conèixer a la nena que va alliberar Natcor i que gràcies a ella es van acabar els maltractaments i la guerra amb Nàuticus. No em va sorprendre veure la devoció que tenien per la meva tieta, sí tieta, ho he dit bé, si tenim en compte que Gerard Ros era el meu oncle avi, és dir el germà de la meva àvia i que Dharma era la seva filla, doncs per tant dharma és la meva tieta, em sentia ben orgullosa de la meva tieta que havia fet grans coses i que ara n'anava a fer una de més grossa. El capità de l'Excalibur es deia Xato, era un home molt nerviós, si existeix algú que sigui el cul d'en Jaumet seria ell, no era una persona de seure's al sofà i veure com s'escorre la vida, ell era la vida personificada, sempre estava fent alguna cosa, només parava quiet quan dormia, era un home gran de cinquanta-cinc anys, tenia pocs cabells sempre esborifats, el crani aplanat, el rostre sense pèl i un tic a la galta esquerra, el seu cos era fornit amb forma de triangle invertit, era alt feia més de dos metres vint-i-tres centímetres i per acabar-ho d'adobar tenia unes extremitats exageradament gruixudes com a punt de petar. Va voler saber en què estàvem embrancades i perquè vam patir aquell bloqueig, els hi vam explicar tot sense ometre res de res, aleshores va adoptar un aire tot solemne.

- Estaré molt a l'aguait dels vostres avenços, tindreu amb mi i en aquesta nau una ajuda incondicional.
- Moltes gràcies Capità, ho tindrem en compte – va dir Dharma.

Quan ja entràvem en el sistema solar de Nà l'equip Sotmetent va abordar el destructor que encara ens empaitava i com ja havia fet tants cops en un nores aquest va quedar desactivat, la majoria dels seus tripulants van passar a ser ciutadans de Nà sempre que no tinguessin delictes, la resta van ser retornats a la terra com sempre.

Ja s'acosta un nou dia

Vam aterrar a Nà una matinada molt freda amb molta galerna, la nostra nau va entrar a l'espai port sense cap problema malgrat la tempesta, m'hauria agradat que fos un dia clar i poder veure fins a l'horitzó, però la cortina d'aigua no em permetia veure en claredat, Dharma va llegir els meus pensaments.

- No és així tots els dies, quan amaini sortirem i t'ensenyaré els racons més bonics de Nà.

Durant el viatge, tant Dharma com jo havíem preparat els nostres discursos, ella al consell de Nàbots i jo al de Na's, hi havia convocada una sessió extraordinària per aquell mateix matí al cap de dues hores. No teníem temps per perdre, perquè a la terra ho continuaven passant malament i esperaven amb ànsia les nostres notícies, constantment volien saber com ens anaven les coses i havien seguit amb molta atenció el bloqueig que vam patir per part dels caces i l'heroic rescat dels Natcor amb l'Excalibur.

A les deu en punt ja era al consell de Nà's, em va rebre el president del consell que em va conduir a la sala de plens, en realitat era una habitació a on només hi érem presents el president del consell, els membres de la mesa del consell i jo, virtualment podia veure com si estiguéssim en un parlament amb tot de persones al davant, milers de persones de tot Nà que m'estaven escoltant, vaig tenir un moment de pànic, però no em podia permetre el luxe d'acoquinar-me, hi havia massa gent que depenia de mi perquè ara m'acovardís per tenir una mica de vergonya, la vergonya és un luxe que no em puc permetre, mentre estava capficada en aquests raonaments el president del parlament es va aixecar i em va presentar, a l'instant em vaig aixecar i vaig exposar la situació en què es trobava la terra.

- Al nostre planeta hi ha fam i misèria per al seixanta per cent dels habitants, la resta, els que tenim alguna feina podem malviure i només deu persones "els amos" són els que viuen amb tota mena de luxes ells i la seva família, com si algun il·luminat hagués decidit que ells són millors que nosaltres, com si ells tinguessin més drets simplement perquè hem nascut en el lloc equivocat. A la resistència ja fa dècades que estem intentant canviar la situació, però no ens en sortim, ells tenen la força de la por i amb aquesta utilitzen les forces de seguretat per empresonar-nos, torturar-nos i fins i tot matar-nos com van fer amb el meu

pare. No tenim dret a opinar i si algú intenta canviar les coses, els amos dessequi't el silencien, tal com van fer amb el meu pare, necessitem la vostra ajuda, perquè els Nàbots ens protegeixin amb el seu camp de força i puguem decidir amb igualtat de condicions com volem viure tots els humans del planeta, per això en nom de la resistència demano ajuda al consell de Nà's.

Es van retirar per deliberar, el president es va quedar al meu costat i em va dir que tot aniria bé, perquè ell creia que els Nàbots mai abandonarien a éssers vius que pateixen. Als pocs instants ja teníem el resultat de les deliberacions, aquestes són les conclusions dels Nà's:

Als Nà's ens sap molt de greu la situació de la terra i ens agradaria poder ajudar, però la petició d'ajuda que hem rebut no és de tota la humanitat del planeta només és dels membres de la resistència, és a dir, una part de la humanitat, cal tenir també en compte la resta dels humans dels quals no en sabem el seu parer. Si bé el més normal és que vulguin ser rescatats i sortir de la tirania dels amos, també cal tenir en compte que per una societat és millor el seu mal govern que un bon govern estranger, aquest bon govern estranger és sempre vist com una agressió i una imposició. No veuen les coses bones que els podem aportar, per tant, es descarta totalment intervenir en els afers de la terra fins que tota la societat terrícola no ens demani el nostre ajut.

El president del parlament estava visiblement afectat per aquella decisió i jo també no m'esperava que ens abandonessin, em va mirar i va dir que ho sentia, a l'instat se li va il·luminar la vista.

- Els Nàbots, ells segur que no us abandonaran.

En aquell mateix instant el consell de Nàbots estava també reunit, però malauradament en una primera votació van arribar a les mateixes conclusions que els Nà's, en les deliberacions es van posar d'acord tot el conjunt de Nàbots, excepte Dharma que tota sola intentava canviar la balança perquè els terrestres rebéssim ajuda, així és com van anar els parlaments en aquest consell de Nàbots.

- Cal tenir en compte que la petició d'ajuda que hem rebut no és de totes les persones del planeta terra, només d'una part petita de la societat "la resistència", per tant, d'acord amb el paràgraf de la segona llei "serè conciliador i no seré font de conflictes

per als altres". Cal que evitem aquest conflicte i actuem quan la majoria d'humans ens demanin ajut, no només una part petita.

- Cal tenir en compte – va intervenir Dharma – que els humans de la terra no poden expressar-se lliurement, tenen prohibit reunir-se i ho han de fer clandestinament perquè no siguin perseguits i empresonats, per tant, els hi és impossible poder fer un referèndum mundial per demanar-nos ajuda. Proposo que els hi donem els mitjans perquè ells puguin decidir el seu futur i puguin demanar-nos ajuda o no, si no ho fem, serem responsables directes del seu patiment, ja que una part de la societat arriscant la seva vida ens han demanat ajuda. Per tant, d'acord amb la primera llei "un Nàbot no farà mal a un ésser humà, ni per inacció, permetrà que un ésser humà pateixi mal" i puix que heu esmentat la segona llei, us recordo que també conté aquests paràgrafs "establiré l'harmonia entre els que es barallen", "implantaré la pau utilitzant mètodes no violents" i "erradicaré totes les coses que causin dolor o sofriment". Per tant, estem obligats moralment a ajudar-los.

La comunitat Nàbot es va sentir interpel·lada per Dharma, havia aconseguit posar el dit a la llaga. La negació d'ajuda era permetre que els humans prenguessin mal, un Nàbot no podia de cap manera permetre que els éssers vius patissin. Dotar als membres de la resistència d'un camp de força els permetria no rebre cap dany, d'altra banda, podrien protegir a tots els humans que estiguessin en un radi de cent metres a la rodona, per tant, el consell Nàbot va arribar a la següent conclusió:

Dotarem als membres de la resistència amb camps de protecció personals, d'aquesta manera ni elles ni els del seu entorn podran prendre mal, les persones que accedeixin a implantar-se el camp de protecció han de saber que serà permanent mai el podran desactivar i viuran tota la seva vida amb el camp activat. Amb la condició que només tu Dharma, seràs qui implanti el dispositiu als membres de la resistència.

Vam anar a dinar Dharma i jo, estava desfeta per al resultat del consell de Na's i quan vaig saber el resultat dels Nàbots encara em vaig quedar més pansida.

- No poden fer més, però és una gran victòria Ona!
- Tu creus – vaig dir-li – això només ens protegirà a uns pocs, però no serà suficient per a tota la humanitat.
- No Ona, això no té per què ser així – em va agafar de la mà, sí, realment Dharma estava contenta – no recordes que jo sola vaig protegir les obreres que estaven en vaga a la fàbrica Natuxet? Imaginat a totes les de la resistència amb el mateix camp de protecció, allà on sigueu no estareu protegides només vosaltres també protegireu a tota la gent que estigui a un radi de cent metres, serà un primer pas per organitzar unes eleccions i que els humans pugueu decidir si voleu ajuda de Nà i aquest cop amb el resultat electoral de tota la humanitat no s'hi podran negar.

Ben mirat, potser no estava tan malament allò del camp de protecció. El parlament va rebre les resolucions dels dos consells i no es va poder negar a protegir els humans de la resistència que corrien perill. Per un instant em temia que al final no tindríem res de res, però Dharma sempre va tenir clar quin seria el resultat. Aquell dia va ser molt estressant amb tants parlaments, després de tants neguits, alegries i desenganys estava totalment esgotada, així que vaig arribar a l'apartament de la Dharma em vaig quedar totalment adormida, va ser llavors quan vaig tenir aquest curiós somni.

Vaig somiar que estava a la platja, era de dia i feia bastant de sol, però no era un dia excessivament calorós, era estiu, però no feia xafogor. La mar estava tranquil·la, d'un blau fort molt viu, al meu voltant a la sorra hi havia bastanta gent, se sentia molt de xivarri, els nens cridant corrien i jugaven amb la pilota, les famílies atrafegades posant els para-sols, tovalloles i tota mena de preparatius per passar un dia de platja, alguns estirant-se a ple sol, altres llegint o tornant-se a aixecar, allò era un batibull de vida. Al meu voltant hi havia gent de mal humor, crits i fins i tot n'hi havia uns que es barallaven per una cosa absurda, d'altres feien broma, xerrant sorollosament o rient a cor que vols; la sorra era un mar de vida. Vaig apartar la vista de tot aquell enrenou i vaig mirar la mar, llavors vaig veure que mar endins hi havia alguna cosa que

brillava, era un puntet brillant que estava a la línia de l'horitzó entre el mar i el cel, em veig imaginar com s'hi devia estar allà a la llunyania tant apartat de la gentada, la sensació de pau devia ser increïble, com que tenia ganes de sortir d'aquell sarau em vaig aixecar, em vaig posar a l'aigua i veig començar a nedar en direcció al punt que brillava.

En cada braçada que feia m'apartava més de la sorra i de la gent, en cada braçada m'acostava més al puntet de llum, quan ja havia fet unes poques braçades vaig observar amb més detall el punt de llum i aleshores vaig veure que era un caragol de mar, encara estava molt lluny, però ja el podia distingir fàcilment, a mesura que anava nadant cada cop anava més ràpid (clar, no em podia estar tota la nit nadant perquè s'hagués fet de dia, m'hagués despertat i encara no hauria arribat al caragol de mar, per això anava tan de pressa) amb una sola braçada era com si n'hagués fet dues, després quatre i en acabat deu, amb un no res hi vaig arribar. Era un cargol gegant de color blanc, m'hi vaig enfilar i em vaig estirar sobre la seva closca, la closca del caragol era de tacte molt agradable, tenia una temperatura temperada i s'hi estava molt còmode; en mirar a la platja hi vaig veure lluny, lluny enllà, la sorra amb tota la gent que semblaven formigues, totes atrafegades amb les seves coses quotidianes i sense importància, de tot aquell xivarri només arribava una remor molt fluixa; els hi vaig fer senyals perquè vinguessin i algunes es van llençar a l'aigua i van venir a la zona on hi havia la pau, el cargol era tan gran i s'hi estava tan bé que no ens molestàvem en absolut les unes amb les altres. Em vaig estirar del tot i em vaig quedar adormida, amb l'escalforeta del sol i el xip-xap que la mar feia en tocar la closca del meu caragol.

Després, en llevar-me vaig lligar caps, el cargol representava Nà amb la seva societat tan pacífica, tranquil·la i feliç, gràcies al seu camp de protecció que m'implantarien a mi l'endemà mateix, aquest camp de protecció l'aniríem implantant a la resta de les companyes de la resistència i de retruc, el compartiríem amb la resta de persones de la terra, fins que tots poguéssim gaudir de la pau.

La gent vol viure en pau i a quatre desgraciats no ets dona la gana

Tornaria a parlar tendrament d´aquesta terra
Parlaria a tothom del seu alè constant
Tornaria a parlar amargament de tanta guerra
Parlaria a tothom dels gemecs del mar
Cap on sigui que giro el cap i pertot on miro
Veig la mateixa colla de porcs
Potinejant el món i fent destrossa
Sí, la gent vol viure en pau
i a quatre desgraciats no els hi dóna la gana
Senyors que maneu tant:
Si escopiu al cel, us caurà a la cara!
Si pixeu cara al vent, us mullareu les cames!
Ai, aquesta és una terra desconcertada
que dóna voltes sense parar
que sembla malalta i cansada,
trista i desanimada,
que sembla decidida a acabar amb la seva vida.

Tornaria a parlar tendrament d´aquesta terra
Parlaria a tothom del seu alè constant
Tornaria a parlar amargament de tanta guerra
Parlaria a tothom dels gemecs del mar
Ai, la gent vol viure en pau
i a quatre desgraciats no els hi dóna la gana
Són uns fills de puta acabats
Sempre foten la punyeta
Estats-Carronya! Bèsties de guerra!
Les seves festes són criminals
Alceu els cossos! L´hora ha sonat!
És la rauxa dels condemnats!
Ballarem amb energia damunt tota la porqueria
Perquè aquesta és una música tossuda i obstinada
Música per a ferir-se els peus,
ballant-la al seu voltant.

Sí, han de caure les muralles. Totes, totes, totes.
Les trompetes estan preparades!
(Disc : Fi de festa - La gent vol viure en pau, Companyia Elèctrica Dharma, 1985)

L'endemà, Dharma em va implantar el camp protector, no vaig notar res de res, era la mateixa de sempre, no em notava ni més forta ni més dèbil, ni més protegida ni menys, al cap d'una hora ni me'n recordava que Dharma m'havia dit que ja estava protegida anés a on anés.

Al matí, vam anar a l'espai-port a on teníem la nostra nau "portàtil" (això de portàtil, era la broma que li gastava a Dharma, ja que comparada amb els creuers Nà allò era com una joguina), ens vam enlairar en direcció a la terra, aquell era un dia esplèndid amb un cel blau i un oceà encara més blau.

- Han cavat, no m'has pogut ensenyar el planeta Nà - li vaig dir a Dharma, una mica decebuda – ni he tingut temps per conèixer en Gerard la Sandra i la Lluna.

- No m'he oblidat pas, abans del que et penses estarem aquí altre cop de vacances, et portaré a uns balnearis famosos de Nà i a visitar al teu oncle-avi i la seva família.

Vacances, havia sentit que abans a la terra la gent tenia vacances, avui dia ningú tenia vacances, es veu que era una època de l'any on la gent deixava de treballar i podia dedicar un temps al que volgués sense preocupar-se per als diners, perquè els continuaven cobrant mentre duressin les vacances i quan les vacances s'acabaven tornaves a la feina, tot esperant el següent any perquè tornaves a tenir vacances. Mentre badava, amb tot això de les vacances i amb lo bé que ho passaríem, gaudiríem i tota la resta de mandangues va sonar la ràdio.

- Dharma, Ona, benvingudes! – era en Xato el capità de l'Excalibur - Entreu a l'hangar, ja estem llestos per partir en direcció a la terra.

El capità de l'Excalibur havia estat pendent de totes les nostres notícies que li arribaven de Nà i havia decidit esperar-nos per dur-nos a casa, després de l'aventura amb el bloqueig que vam tenir amb els caces de la terra va preferir escortar-nos perquè arribéssim amb seguretat al nostre destí. El viatge va ser molt confortable i divertit, tota la tripulació estava eufòrica de poder aportar un petit granet de sorra per l'alliberament de la terra; no ens vam trobar cap nau terrestre, es veu que anaven escassos de destructors, ens va ser molt fàcil poder reintroduir-nos a la terra, ni un sol caça va tenir nassos per enfrontar-se a l'Excalibur, no vam veure res de res.

Ara començava la feina de debò, Dharma es va dedicar a implantar el camp protector a totes les membres de la resistència que s'hi avenien, bé de fet no hi va haver ni una que no el volgués; fins i tot les que ens havien traït i havien dit a l'amo quins eren els nostres plans van voler que els implantéssim un, quan ja tenien implantat el camp protector ens confessaven la veritat i se

sentien avergonyides d'haver-nos traït, però enteníem perfectament que en temps de misèria, la gent es vengui per un plat de llenties. Per la meva banda vaig començar a organitzar les votacions massives perquè tota la humanitat de la terra pogués decidir si volíem seguir amb el sistema capitalista actual o bé, que vinguessin els Nàbots per ajudar-nos a instaurar l'anarquisme i viure tal com es feia a Nà; les assemblees de la resistència van decidir que la pregunta del referèndum seria senzilla, directa i clara, "Vols que vinguin els Nàbots?" amb les respostes de sí o no, sense dir res de què passaria si venien o que està passant actualment, en realitat era el mateix que si haguéssim preguntat "vols canviar la societat o vols que no canviï res?".

La mecànica era molt senzilla, jo viatjava a zones on Dharma ja hi havia implantat camps protectors a les companyes de la resistència, prèviament ja s'havia avisat a tota la població del dia que es faria la consulta en aquella localitat i el dia de la votació per evitar que les forces de seguretat poguessin impedir-la, ens repartíem totes les de la resistència a una distància de cent metres aproximadament entre una i l'altre membre de la resistència. Així quedava tota la població protegida, la pasma intentava pegar als ciutadans, però en veure que no podien fer res de res ho deixaven córrer, de fet molts d'ells també aprofitaven per anar a votar si residien en aquella zona.

Però un bon dia, en arribar a la següent ciutat les membres de la resistència d'aquella zona em van dir que Dharma no havia aparegut, em vaig preocupar molt per Dharma, com podia ser que no hagués arribat a aquella ciutat?, llavors em vaig adonar que ja feia tres dies que havíem parlat per últim cop, de primer vaig pensar que estava atrafegada amb tanta feina, però ara em feia ràbia d'haver sigut tan beneita, Dharma em trucava cada dia i sempre trobava un moment per xerrar amb mi. Vaig contactar amb tothom que havia estat en contacte amb ella per si sabien on parava, però ningú va poder dir-me res de res, l'últim que se sabia era que havia sortit en direcció a la ciutat on em trobava; havia de demanar ajuda a algú, però a qui?, vaig contactar amb els Nàbots, però em van dir que el seu camp protector no permetia que prengués mal, em van informar que no es podia haver mort perquè Dharma encara no tenia vuitanta anys, per tant, no estava en la franja de desactivació dels Nàbots. Mare meva, quin descans almenys no estava morta. Després d'unes llàgrimes, em vaig sobreposar, tard o d'hora havia d'aparèixer, el seu cos havia de ser en algun lloc; que més podia fer?, Excalibur, si clar el seu capità en Xato em va dir que comptes amb ell per al que fes falta. Em vaig posar en contacte amb la nau gràcies als nostres radiotransmissors, en aquell moment anava en direcció a Andròmeda, però en saber que Dharma havia desaparegut va girar cua.

- Ona els Nàbots tenen raó, no li poden haver fet res amb el seu camp protector – em va dir el capità, que tot i que em volia animar, se'l veia afectat – de tota manera no és propi d'una

Nàbot desaparèixer en un moment tan crític com l'actual i no donar senyals de vida, no et preocupis que així que arribi la trobaré.

Mentre tot això succeïa, la policia es va concentrar en aquella població més nombrosa que mai, la ciutat estava plegada totalment de policia a raó d'un ciutadà un policia, havien decretat confinament total, ningú podia sortir de casa, em vaig trobar que només jo estava protegida en aquella zona, jo i els que estiguessin a cent metres al voltant meu. Era massa poca protecció per tanta gent, les forces de seguretat van detenir a tothom que pogués ser sospitós de pertànyer a la resistència, sobretot a totes les persones que sortien del meu radi de protecció encara que fos només per un minut, em tenien totalment controlada i observaven a tothom que em dirigia la paraula. Les presons de la ciutat van quedar plenes en un tancar i obrir d'ulls, van improvisar dos camps de concentració ben allunyats l'un de l'altre perquè si anava a alliberar als d'un camp, no pogués alliberar als de l'altre. Estava en un atzucac, aquella situació no es podia mantenir, vaig contactar amb les companyes de la resistència d'altres ciutats per veure si trobàvem una solució, aleshores en assemblea es va proposar que totes les que ja teníem implantat el camp de força ens despleguéssim per tot el territori on hi havia grans quantitats de població, deixant sota mínims les zones rurals, d'aquesta manera la majoria de la població de la terra quedava protegida i així ho vam fer, gràcies a aquesta distribució van quedar alliberades uns milers de companyes que ja no calia que mantinguessin les seves posicions inicials i aquestes es van traslladar a la zona on jo hi era. L'endemà van arribar les companyes de la resistència que tenien el camp protector implantat i ens vam desplegar per tota la ciutat, jo vaig anar a una de les dues presons mentre la resta de companyes cobrien els altres camps de concentració i l'altra presó, en arribar a la presó vaig entrar sense permís per la porta principal.

- Quieta, tu no pots passar sense permís – el guarda de torn ja sabia qui era jo, també tenia molt clar que des d'aquell moment no tenia cap manera de prohibir-me el pas, ni la llibertat dels presos.
- I tant que tinc permís, sou lliures.

El seu company li va tocar l'espatlla mentre somreia.

- S'ha acabat, deixa que passi perquè ho farà igualment – mentre deia això m'obria la segona porta al mateix temps que l'altre s'apartava.
- Gràcies!

En arribar al pati d'accés als mòduls d'empresonament, sem va acostar el capità.

- Que fas aquí, fora!
- No!, he vingut a alliberar les companyes.

Llavors inútilment, com ja havia vist en altres vegades va intentar colpejar-me, però clar va quedar en res perquè els seus cops s'aturaven a mil·límetres del meu cos, va treure l'arma i em va disparar, encara no havia caigut la bala a terra que ja li havia agafat el canó de l'arma i li estava traient de les mans.

- S'ha acabat – i mirant a la resta de carcelleres que em miraven bocabadats els hi vaig dir – allibereu les presoneres. S'ha acabat!

Algunes de les carcelleres van anar a les cel·les a alliberar les preses, d'altres es van quedar fent el badoc mentre veien com totes les recluses eren alliberades, en qüestió segons ja estaven totes lliures excepte el capità i uns pocs carcellers que van ser acusats de tortures i/o assassinats, la mateixa sort van tenir els reclusos que tenien delictes de sang, aquest no se'ls va permetre sortir de la presó, unes poques zeladores i funcionàries es van quedar per mantenir als que no podien ser lliures per delictes greus.

Aquell vespre vam organitzar els preparatius per al referèndum que tindria lloc dos dies després, el desplegament de la gent que tenia el camp protector implantat va anar molt bé, tot i que érem poques vam aconseguir que la major part dels humans quedessin protegits.

I ara em direu i on és la Dharma?, bé doncs ara ho sabrem. Quan Dharma anava a la següent ciutat per implantar a les de la resistència d'aquella zona el camp protector, mentre travessava una zona desèrtica va veure que hi havia un vehicle accidentat al mig de la sorra, un home estava al costat del vehicle aparentment ferit i necessitava ajuda mèdica. Dharma no s'ho va plantejar dos cops, va aturar el seu vehicle a deu metres de la persona accidentada, va baixar i es va dirigir on era aquell humà, mentre s'hi dirigia en aquell precís moment es va aixecar una rafegada de vent molt forta que la va enlairar d'una revolada al mateix temps que no parava de donar voltes, havia quedat atrapada en mig d'un remolí que havien provocat les autoritats terrestres juntament amb uns quants científics de Nàuticus. Si, tot va ser una trampa ben calculada per deixar a Dharma fora de joc i que no pogués seguir amb la seva tasca, quan els espies que vigilaven Dharma van saber quan aquesta agafaria la llançadora en direcció a la següent zona de votació, van calcular el seu trajecte i van decidir el punt on li farien l'emboscada, si tot anava bé, Dharma passaria just per sobre mateix d'aquell punt; el pobre humà ferit era ben real, havien capturat a un de la resistència i li van fotre un tret, causant-li una ferida prou lletja perquè es dessagnés a poc a poc i alhora no moris de forma ràpida, el van deixar sense coneixement al costat d'un vehicle accidentat prèviament.

Dharma intentava desfer-se del remolí, provant contorsionar-se de diverses formes, però era inútil, el remolí estava calculat perquè no en pogués escapar, aleshores va recordar a l'humà ferit, va intentar trobar-lo dins del remolí, però

no el va localitzar va deduir que el remolí va ser creat per atrapar-la només a ella, va intentar cridar, però ningú la podia sentir, a més la gent que passava per allà esquivaven el remolí a distància per evitar tenir problemes.

Anaven passant els minuts, després les hores i finalment els dies, Dharma estava angoixada, no tant per al remolí emprenyador, com pel fet de no poder seguir amb la seva feina, allò la retenia i no podia prosseguir amb la tasca de protegir els humans, dins seu hi havia un nou sentiment que no havia experimentat mai, era el de fracàs i frustració, no obstant havia actuat correctament no es podia deixar a un humà ferit sense atendre'l, però i si hagués sigut més prudenta? Merda!

Amb tant de temps es va dedicar a processar o el que els humans en diuen a pensar, girava i regirava dins dels seus pensaments alguna cosa que li fes veure la llum, quelcom que la salves d'aquella captivitat, una fase se li va aparèixer tot d'una, d'entrada la va descartar, però aquella frase es va convertir en recorrent, anava omplint la seva memòria fins que va caldre aturar-se a estudiar-la detingudament.

- Quan ho vegis tot negre, engega el llum!

Alfa1 li va dir un dia aquesta frase, quina lògica més clara "si ho veus negra engega el llum", que profund; es va passar un parell de dies analitzant la frase, quan de cop va veure la llum, mai havia conegut a un Nàbot amb sentit de l'humor excepte Alfa1 així que va analitzar la frase amb clau d'humor, sí, era un acudit. Dharma es va posar a riure o el que fan els robots quan es creuen que riuen i va pensar per ella "Gràcies, Alfa1; fins i tot ara en el moment més fosc de la meva vida m'has distret" a partir d'aquest moment Dharma ja no es va preocupar perquè això li va recordar la frase típica que també li havia dit Alfa1 "Si el problema té solució... Perquè et preocupes?, i si no en té... Perquè et preocupes?".

Mentre Dharma estava atrapada en aquest remolí, van arribar tres destacaments terrestres per assegurar-se que Dharma es quedava atrapada allà dins per sempre. Van intentar accedir a la nau i endur-se-la a un hangar per robar tot el que poguessin de la tecnologia dels Nà's, però tots els seus esforços van ser inútils, els controls no responien a les seves ordres i estava totalment desconnectada.

Excalibur, així que va rebre la meva sol·licitud d'ajuda, van canviar de rumb i es va dirigir a tota velocitat a la terra, van trigar més de tres dies a arribar al planeta, quan ja estaven a prop, van iniciar les tasques per cercar a Dharma, no els hi va ser gens fàcil detectar la seva ubicació, tenia els escàners a màxima recerca, però no detectava res de la Dharma, cercaven les emanacions energètiques que desprenen els Nàbots i en ser Dharma l'única Nàbot a la terra, hauria d'haver sigut fàcil detectar-la, però no detectaven res de res; no obstant això, des del primer instant ja s'havien fixat en aquell remolí al mig del desert, de primer van pensar que era un remolí més, però a mesura que passava el temps, els tècnics van trobar molt sospitós que no canvies de

posició ni potència, des de la seva arribada seguia en les mateixes coordenades i la seva força era constant ni augmentava ni disminuïa. Al cap de pocs minuts van dirigir totes les mirades a aquell remolí tan insòlit, amb unes anàlisis més profundes van detectar que hi havia tres camps de força, que actuaven conta l'aire de dins provocant un moviment circular a gran velocitat, Dharma havia d'estar atrapada allà dins; a més en cada un d'aquests tres camps de força hi havia un destacament terrestre, només amb això el capità Xato en va tenir prou per saber que Dharma era allà dins.

- Baixem i desactivem aquests camps de força – va dir el capità a un grup de quatre persones ja preparades per descendir al planeta.

Ell i els altres quatre van baixar amb una llançadora vora de la nau de Dharma, durant l'aproximació els destacaments havien iniciat un atac ferotge contra la llançadora, però sense efecte, així que van aterrar en xato va saltar de la nau a terra, bé de fet es va llençar per sobre de la comporta fent una mena de cabriola tot just quan s'havia obert l'espai suficient perquè passes el seu cos, va tocar terra i a grans gambades es va dirigir al camp de força que tenia més a la vora, tots els trets i crits es van dirigir a ell, però immune en tots els sentits va continuar acostant-se al pal que exercia el camp de força i d'una puntada de peu el va tombar. El tornado va passar a ser una galerna, Dharma va aparèixer de cop llençat a cent vint kilòmetres per hora i impactant contra la sorra a cinquanta metres a l'oest, es va sentir un impacte sord quan aquesta va tocar amb els peus la sorra i va quedar mig enfonsada, sort que va impactar amb les cames obertes perquè si les hagués tingut juntes hauria desaparegut sota la sorra, mentre s'anava incorporant Xato corria on havia caigut.

- Ep! Dharma, estàs bé?
- Si jo si, com va al planeta han patit?
- En absolut, Ona i la resistència s'han organitzat i han cobert la major part de la terra que encara no tenia protecció i en aquest moment ja està votant l'última zona que encara no és lliure, el seu intent de retenir-te no ha servit per res, només per fer patir l'Ona una mica. Però ja li hem dit que eres aquí, té ja pots parlar amb ella.

Li va dir mentre li passava l'aparell de comunicació, jo vaig tenir una gran alegria en veure que la meva amiga era sana i estalvia, per la seva banda Dharma també es va alegrar de veure que estava bé i que tot seguia els plans establerts.

Mentre tot això succeïa, les guarnicions continuaven disparant a tort i a dret intentant carregar-se a algú, o alguna cosa el que fos, alguns es van dedicar a destruir les seves pròpies naus per comprovar que les armes

funcionaven, malauradament les armes funcionaven i van haver de demanar a la nau de Xato que els portes a la civilització i que no els deixessin en aquell desert, cosa que van accedir de bon grat. Van pujar tots plegats a la nau Excalibur i es van dirigir a l'última ciutat que quedava pendent de fer les votacions, la jornada electoral transcorria sense problemes rellevants ni més ni menys que els habituals en qualsevol altra ciutat, al cap de dues hores Dharma ja estava amb mi i durant la resta de la jornada vam estar juntes.

Al final de la jornada vam seguir l'escrutini que va acabar al cap de dues hores, aquest van ser els resultats a escala planetària a la pregunta "Vols que vinguin els Nàbots?":

Si : Setanta-quatre per cent.
No : Vint-i-quatre per cent.
Vots nuls : Dos per cent.
Participació : Noranta-tres per cent

Immediatament, jo vaig contactar amb Nà per informar dels resultats de la votació; el Consell de Nà va donar permís als Nàbots perquè ajudessin als terrestres. Al mateix temps Dharma donava la notícia al consell dels Nàbots i la resposta va ser l'entrada en l'atmosfera en aquell mateix instant de milers de llançadores de Nà, carregades amb milions de Nàbots.

Col·lectivització

Des d'aquell mateix instant, els Nàbots es van encarregar que el pas d'una societat capitalista a una anarquista es fes ordenadament, es van fer càrrec de què no faltessin per la població en cap moment, els serveis bàsics, aliment, sanitat ni educació. Algunes terrícoles van continuar treballant com si res, d'altres es van agafar unes vacances merescudes, vacances que no havien tingut mai. La vida a la terra va millorar dràsticament, en menys d'un mes totes les persones ja disposaven d'una llar d'acord amb les seves necessitats, és a dir, amb tantes habitacions com membres tenia la família.

Les criminals van ser empresonades dins les seves cabines, el mateix tipus de cabines a on havien estat empresonades les criminals que van atacar Nà i tenien delictes de sang; amb el seu jardinet, la seva casa i el seu Nàbot que de tant en tant vetllava perquè no els hi faltes de res. Andrew Camacus va ser un dels que va quedar confinat de per vida, ja que va quedar demostrat que ell havia contractat els assassins de Flore Ros i d'altres líders sindicals, a aquests sicaris "els hi va faltar temps" per delatar-lo. Altres amos que no estaven implicats en delictes de sang, van poder sortir al cap de poc temps i viure igual que qualsevol altra ciutadana de la terra.

Totes les ciutadanes de la terra van rebre formació per saber com comportar-se dins d'una societat on tot es compartia, la societat va adoptar una postura llibertària amb la idea de "cada un/a segons la seva capacitat, a cada un/a segons les seves necessitats", és a dir que cada persona donava el millor d'ella pel bé comú i cada persona rebia tot el que requeria de la resta de la societat. A més, es va abolir tota forma de govern a favor d'una societat que es basava en l'ajuda mútua i la cooperació, van quedar anul·lades les transaccions econòmiques i el capitalisme. Ens vam declarar en contra de l'establiment d'autoritats terrenals com l'Estat o l'Església; prenen la fraternitat i el pacifisme com a principis bàsics de la humanitat, oposant-nos a qualsevol mena d'ús de la força posicionant-nos a favor de la resistència no violenta; contra la guerra, l'agressió de l'Estat i l'imperialisme; aquests conceptes eren molt fàcils d'adoptar gràcies al camp de protecció que des d'aquell moment en podíem gaudir totes les terrestres sense excepció, però la idea era que en un futur no molt llunyà aquest camp no fos necessari, tal com es va aconseguir a Nà quan aquest planeta va complir els seus setanta anys després de la colonització.

El patriarcat és un problema permanent de la humanitat, és la primera manifestació de jerarquia en la història humana i la primera forma d'opressió que es dóna en el domini del sexe masculí sobre el femení; així doncs, sosteníem i sostenim que si estem en contra del patriarcat, també ho hem d'estar davant de qualsevol forma de jerarquia, per tant, en contra de la naturalesa autoritària de l'Estat i el capitalisme.

Vam ajudar a crear una societat basada en la compassió, la no-violència i la llibertat; amb una comunitat lliure i sense govern, encara que l'instint humà

porta a l'egoisme, la natura ha subministrat el remei per això, la fraternitat; si les persones segueixen els seus bons instints, no es necessiten ni lleis, ni policia.

En els cursos impartits a les terrestres, a més de compartir les idees que ja he exposat, també es promocionava la fraternitat que és lògicament la solidaritat entre tots els éssers vius, per gaudir la teva llibertat i assegurar-se que les altres també la puguin gaudir, també s'impartia la utilitat de la negació de la propietat, però sense negar la "possessió" d'objectes personals fins i tot de la terra en la qual treballes o hi vius, és a dir, que les persones poden ser propietàries de les coses que utilitzen habitualment, un raspall de dents, una pinta, la roba, etc, etc i etc…, tothom té dret al que ha produït o al que precisa, és la negació de la propietat privada i l'afirmació de la possessió individual, el dret d'ocupar la terra de forma igual per a tots, perquè d'aquesta manera, el nombre de posseïdors varia, però la propietat no pot arribar a establir-se; com que tot treball (humà o Nàbot) resulta d'una força col·lectiva, tota propietat es converteix en col·lectiva i indivisible; d'aquesta manera el treball sigui fet per humà o Nàbot destrueix la propietat. Com a conseqüència, tot govern de qualsevol ésser humà vers uns altres ha de desaparèixer, la més alta perfecció de la societat consisteix en la síntesi de l'ordre i de l'anarquia, tota adquisició es pot fer sense necessitat de pagar res, n'hi ha prou en participar en les tasques de solidaritat, aquestes tasques no es poden imposar a una persona, es poden suggerir, però mai imposar, ha de sortir de cada una de nosaltres, la iniciativa de cercar quelcom que ens agradi i dedicar-hi un mínim de setze hores setmanals.

Totes aquestes idees han sigut fruit de milers de generacions que han patit el despotisme d'uns pocs, mai s'ha de tornar a una societat on un ésser viu sigui superior a un altre, tots siguem com siguem som exactament iguals i tenim els mateixos drets, és el nostre deure, estar sempre a l'aguait, perquè mai tornem a una societat d'intocables, per aquesta raó, cada una de nosaltres hem de ser responsables i estar molt atentes al més petit senyal d'egoisme o egocentrisme, ningú pot tenir més que l'altre; tampoc hi ha d'haver líders, ja que totes som una, per molt bones persones que siguin, han cavat sempre s'acaben corrompent, cal corregir aquestes manifestacions egocèntriques perquè no es perdi la llibertat de totes. Sempre a l'aguait!

Gràcies a les Nàbots, la transició va ser molt plàcida, al cap d'un any ja no eren necessàries tantes Nàbots i moltes van marxar de la terra, algunes van ser adoptades per famílies i d'altres van ser elles, les Nàbots, qui van adoptar criatures.

Dharma i jo vam formar una unitat familiar, sabia que Dharma no viuria tant com jo, però vés a saber, ja té més de vuitanta-un anys i avui encara és amb mi i som molt felices; amb el temps vaig tenir una filla que es va dir com la seva àvia Marina i un Nàbot de nom Flore; tant Dharma com jo ja en vam tenir prou de peripècies, així que ens vam dedicar a gaudir de la vida i a recollir els fruits de les nostres aventures passades.

Sinopsi

Aquest llibre tracta d'una civilització, filla del planeta terra "els Nà's", amb molts recursos tant humans com naturals, aquesta nova societat s'ha creat de cap i de nou, deixant de banda societats patriarcals i prenen de mostra una societat anarquista on tot és de tots i tothom ajuda a tothom; gràcies a aquesta manera de ser, són persones extravertides sense complexes ni barreres socials i això els ha permès contactar amb centenars de vides alienígenes, aquest planeta sempre ha intentat restablir els lligams amb el seu passat, els terrestres; malauradament la terra l'únic que vol és la seva riquesa.

Els Nàbots, és a dir els robots del planeta Nà, van ajudar a colonitzar i crear la societat del planeta, gràcies a ells l'anarquisme va deixar de ser una utopia per passar a ser una realitat, ells tenen molt a oferir als éssers vius en matèria mèdica i científica però també humana i fraternal.

La terra està en clara decadència, la majoria dels genis van marxar al planeta Nà, els pocs científics que es van quedar tenien una actitud massa sedentària per continuar investigant, així que tot va quedar igual que sempre.

En Gerard Ros i Alfa1 són dos amics, que es veuran involucrats en una lluita per defensar la societat anarquista del planeta Nà, d'uns pocs imperialistes despòtics que intenten imposar la seva doctrina a totes les civilitzacions.

L'Ona Ros i Dharma són dues noies que tenen uns grans ideals, totes dues són filles d'uns pares que han patit l'opressió d'una societat capitalista i despietada, on els que ajuden als desemparats els especuladors els diuen criminals. L'Ona sense voler-ho, es veurà involucrada en un conflicte entre els amos de la terra i la resta de persones. Gràcies a la seva gestió i a la de Dharma el conflicte... (millor que llegiu el llibre).